153

Alvah Bessie-"MM„ SARIŞIN BOMBA

alvah bessie

"MM" SARIŞIN BOMBA

roman

bilgi yayınevi

BİLGİ YAYINLARI 153
ROMAN DİZİSİ 42

Birinci Basım
Haziran 1972

BİLGİ YAYINEVİ
Sakarya Caddesi, 8
Yenişehir, Ankara
Telf. : 17 74 03-12 50 67

ALVAH BESSIE

Sarışın Bomba M. M.

Türkçesi: Aziz Üstel

BİLGİ YAYINEVİ

kapak düzeni fahri karagözoğlu

BİLGİ BASIMEVİ - ANKARA, 1972

Milyonlarca kişi tarafından tapılırcasına sevilen Marilyn Monroe'nun otobiyografik öyküsüdür bu roman. Güzelliği ve erkeklerin aç bakışlarına hedef olan vücudu sayesinde zirveye çıkan bu kadının gerçekte ne kadar yalnız olduğunu gözler önüne serer yazar. Monroe efsanesinin gazeteci balonlarından, fotoğrafçı flaşlarından başka karanlık, elem dolu bir yanı vardır ki intihara kadar sürükler bu talihsiz kadını.

Alvah Bessie imzası için, kitap yayınlandığında çok şey ileri sürülmüş, bu söylentiler, Marilyn Monroe'nun üçüncü kocası büyük oyun yazarı Arthur Miller'in takma adı olmasına kadar varmıştır. Yanıtlayabilmek için kuşkusuz kitabın temel öğelerine dikkat etmek gerekmektedir. Eserde tiyatro unsurları ağır basabilir, kuruluşundaki tutarlılık ve malzemenin ancak birkaç kişi tarafından bilinebilecek sağlamlığı, bu kuşkuları doğurabilir, ama bunların ne derece önemi vardır?

Asıl önemli olan; şahane güzelliklerin, öyle gözüken yaşantıların altında bile göz yaşıyle beslenmiş bir hüznün, genelleşmiş bir dramın her zaman var olabileceğidir...

MONOLOG

1 MART, 1957

Artık kimse bana laf söyleyemez. Ömrümce insanların elinde kukla olmaktan bıktım. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Herkes bana yol göstermeye çalıştı:

Şunu yapma... Hayır kızım böyle olmaz... Beş para etmezsin... Sen de kim oluyorsun be?... İçki içme... Bırak o sigarayı... Kiliseye gittin mi?... Ben olmasam, sen şimdiye dek randevuevlerinde sürünüyordun...

Sürüyle insan bana bakmaya çalıştı hep. Onlar için kötü düşünme. Yardım etmek istediler. Ben de yardımlarını kabullendim. Ne yapabilirdim ki?

Aslında insanların en kötüsünde bile bir iyi taraf vardır. Nereden mi biliyorum? Psikiyatriyle ilgili yığınla kitap okudum ben. Gerçek iblisler tek tüktür bu dünyada. Onlar da ya akıl hastasıdır ya da ne yaptıklarını bilmeyen zavallılar...

Dr. Rubinstein bana anlatmıştı: Aileni sevmen gerek. Bilincinden söküp atamazsın onları. Bugün onlardan nefret ettiğini söylüyorsun. Şunu unutma ki, nefret edebilen kişi sevebilen kişi demektir. Bir zamanlar ananı babanı sen de severdin. Çünkü tura nefretse, yazı da sevgi demektir.

Çok iyi adamdır şu Dr. Rubinstein. İri kahve-

rengi gözleri vardır, av köpeğininkiler gibi. İnsan yüzebilir o gözlerin içinde; kaybolup düşlere dalabilir.

Ananı diriltmen gerek. Babanı da mezarından çıkarmalısın... dedi bana.

Onları sevdiğin an, kendini de seveceksin. Kendini sevince de, başkalarına karşı da iyi duygularla dolacaktır için...

Tanrı tamğımdır ki, doktor bana söylemeden önce de, onları sevmeye çalıştım. Benim gibi büyük olmayan, küçük, minnacık bir insan için otuz yıl durmadan sevgi dilenmek çok zor... Demek istediğim, ben daha doğmadan anamı terk eden babamı sevebilmem kolay bir iş değil... Onu affetmem bile imkânsız. Rahibin önünde diz çökmeden evlilik dışı beni peydahlayan bu iki insanı ben nasıl olur da bağrıma basabilirim? Kafadan sakat da olsa bir anne çocuğunu bırakıp gidemez...

Aslında beni bırakıp gitmedi. Ben iki yaşındayken beyaz gömlekli adamlar gelip onu hastaneye götürdüler. Bu da doğru değil... Ben kendi kendimi bu masala inandırmaya çalıştım. Beni bırakmadı annem, dedim. Onun suçu yok. Bir deliyi suçlalayabilir misin? Hem deliyi suçlu bulursan, kansere yakalanan bir hastayı da suçlaman gerekir. Öyle değil mi? Söylesene, öyle değil mi?...

Yalnız, onun gitmesiyle benim ne olduğumu düşünmek de gerek... Öksüz kaldım tabiî. İki yaşında öksüz... Aslında pek de hatırlamıyorum o yılları. Biçoklarına, o gün nasıl ağladığımı, kendimi yerden yere nasıl vurduğumu, beyaz gömlekli adamlara nasıl saldırdığımı anlatmışımdır. Yalan tabiî: Cora teyze beni kollarının arasına alıp koca

göğüslerine gömdü başımı... Parfümlü *yastıklar* arasında az daha boğuluyordum. Teyze derim ona. Sue Teyze. Annemin iyi arkadaşıydı. Cora Sue Smith. Kimi zaman Cora teyze, kimi zaman da Sue teyze. Nasıl işime gelirse...

O gün olanları hatırlamıyorum. İnsanların ilgilerini üzerime çekmek için anlatırım bunları. «Yaaa! Vah vah!» demeleri hoşuma gider. Bana acıdıkları zaman ilgilenirler; dertlerimi paylaşmak isterler. Birkaç dakika veya birkaç saat için bile olsa, insanların kendi dertlerini unutup benimle ilgilenmeleri ne kadar iyi!

Evet, olayları hatırlamıyorum demiştim değil mi? Hatırlamıyorum, yalnız hatırladığımı sanıyorum. Bu çok önemli. Dr. Rubenstein, İnsanlar, hasta olduklarını sandıkları andan sonra hasta olurlar der. Ben de hatırladığımı sandığım andan sonra hatırlarım o günkü olayları...

Örneğin Hardy Sokağındaki evime gelen kedi yavrusu... Mahzun gözlerini bana dikip miyavladı. Ne dediğini anladım hemen: Açım, karnımı doyur. Ben de, doğru buzdolabına gidip süt şişesini aldım. Kenarı alçak kaplardan birine boşaltıp önüne koydum yavrunun. Neden mi? Açlığın ne demek olduğunu ben bilirim. İki yaşında olmama rağmen ufacıcık karnımın ağrıdığını açık seçik hatırlarım. Açlıktan karnım belkemiğime yapışırdı. İşte ondan anladım kediciğin aç olduğunu. Kabı önüne koyunca pembe diliyle bir girişti ki, sorma gitsin... Ben de ağladım. Hüngür hüngür hem de; sarsıla sarsıla ağladım.

Bu çok ilginç, dediydi Dr. Rubenstein. Av kö-

peği gözlü doktor. Neden öyle hissettin? Mutlu olman gerekmez miydi? Kediyi sevindirmiştin. O pembe dilin, sütleri yalayıp yutması seni mutlu kılmalıydı. Hem yemeğini bitirdikten sonra patileriyle bıyıklarını düzeltip mırlamadı mı?

Ben de mırlardım bir zamanlar. Tom bana kedi yavrusu derdi. Sürüyle erkek bana kedi yavrusu dedi. Ne zaman ınırlamam gerektiğini hiç bilemedim ben. Yani kediler karınları doyunca ya da okşandıkları zaman mırlarlar. Ama ben sevildiğim, okşandığım anlarda bile mırlamadım.

Benimle sevişinesini istemezdim Tom'un. Onunla sevişmeyi ben isterdim. Erkekler hep şaşırtır beni. Bocalarım karşılarında. Beni seks dolu bulurlar. Yürüyüşüm, vücudumun güzelliği büyüler onları. Boşuna SEKS BOMBASI dememişler bana. Çok kişiyle sevişmek istedim. Tom, Calvin, Buck, Luke ve özellikle Phil'le... Hayatımda yaptığım doğru dürüst her şey onun eseridir; Phil'in.

Phil benden çok büyüktü. Ben iki yaşındayken o yirmi ikisine basmıştı. Kalbi de vardı üstelik. Seviştiğimiz zaman gülerdi hep. Kalbim duracak senin yanında, derdi. Ben de gülerdim. Dilimle kulak memesini yalarken kendi kendime, mutluluk dolu kahkahalar atardım. Yalan söylediler. Bilirsin, ne çirkef yerdir Hollywood. Phil Bamberger yarı yaşındaki kızlarla dolaşırsa kalp sektesinden ölüp gidecek dediler. *Geberecek* sözcüğüydü asıl kullandıkları. Ne varki ben, Phil'in geberebileceğini hiç aklıma getirmem. O yalnız ölür. Gebermek çok çirkin bişey. Geberen kişinin barsakları falan dışarı çıkar. Karnı delinir. Öööööö....

Onunla yattığım doğruydu. Ama kollarımda, benimle sevişirken öldüğünü yazıp çizenler düpedüz yalancıdırlar. Ben yanında bile değildim son nefesinde. La Quinta'daydı. Bana telefon bile etti ölmeden önce. Nasılsın kedi yavrusu?

Phil'e âşıktım. Benimle sevişmesinden zevk almazdım gerçi. İnlerdim kollarında; sırtını dişlerdim. Erkeklik gururu incinmesin diye yapardım bunları. Öz babamı sevdiğim gibi sevdim Phil'i. Ed Smith. Babamın adı Ed. Soyadı Smith. Phil'e büyük bir şükran borcum vardı. Onsuz film çeviremezdim ben. O soktu Hollywood'a beni. Ağzındaki çikleti çiğneye çiğneye yapımcıların karşısına çıkıp benden söz ederdi: Bu kızda iş var aslanım. Büyüleyici, çarpıcı bir yaratık. Büyük bir yıldız olacak. Uzun yıllar sonra bu dediklerini kabullendi Hollywood. O zaman da o, çoktan ölmüştü...

Büyük bir yıldız olacağını söylediği zamanlar inanmazdım Phil'e. Bana kedi yavrusu dediği zaman güldüğüm gibi... Kendimi fare gibi hissederdim de ondan. Warner Brothers'a götürmüştü beni bir gün. Ajanlığını yaptığı yazarlardan biriyle konuşması gerekiyordu... Yazarın ofisine girdik. Beni tanıştırdıktan sonra ikisi pencereye doğru yürüyüp fiskosa başladılar. Odada benden başka yaşlı bir adam daha vardı. Ben yaşlı adamları öteden beri sevmişimdir. Gençleri sevemedim bir türlü. Bu yaşlı adam benimle tanışırken başını sallamakla yetinmişti. Elindeki senaryodan kafasını kaldırıp yüzüme bakmadı bile. Karşısındaki kanepeye oturdum. Bacaklarımı birbirine yapıştırıp gözlerimi ona diktim. Bana bakmasını istiyordum. Ama oralı bile olmadı.

Bana baksın... N'olur bana baksın, diye kendi kendime, olmayan Tanrıma yakardım. Baksın da kendimi fare gibi hissetmeyeyim istedim. Olmadı. O koca kafasını kaldırıp da bakmadı.

Acaba yazar bu sahneyi hatırlar mı? Gene *sahne* dedim. Kurtulamadım bu alışkanlıktan. Hayat benim için 120 dakikalık bir film sanki. Aslında biliyorum olmadığını. Elimde değil ne yapayım!

Kendimi fare gibi hissetmeme rağmen ömrümce film yıldızı olmak istedim ben. Annemi adamlar götürdükten sonra Sue Teyzeyle birlikte kaldım bir süre. Sonra beni kimsesiz çocukların kaldığı bir eve götürdüler. Sue Teyze bana bakamayacak durumdaymış da ondan. Nefret etmişimdir o pis evden. Asitfenikli sabunla temizlerlerdi her tarafı. Leş gibi kokardı. Orada da fazla kalmadım. Ev ev dolaştırdılar beni. Evlât edinmek isteyenlerin evlerine yollandım durdum. Bana on beş sent verip sinemaya gönderirlerdi. Ayak altında dolaşma. Mabel Ana verirdi on beş senti.

Haftada beş altı kez giderdim sinemaya. Beyazperdede gördüğüm tüm yıldızlara âşıktım. Kadınlara da, Clark Gable, Gary Cooper, Greta Garbo, James Stewart, Carole Lombard ve Joan Crawford'tu benim arkadaşlarım. Jean Harlow'u da gördüm. «*Tehlikeli Yıllar*»dı filmin adı. Rolü çok kısaydı. Merhaba deyip kayboldu ortalıktan.

Tom'la tanıştığım zaman on altı yaşındaydım. Merhaba diyebildim ilk karşılaştığımızda. O ne dedi biliyor musun? Dilini kedi mi kaptı? dedi. Ben de ağlamaya başladım; sütü içen kediyi gördüğüm zamanki gibi... Belki de amma sulu gözlü karı

diyorsundur benim için. Devamlı ağlıyor be, diye sinirleniyorsundur, on altı yaşına gelinceye dek ağladığımı hatırlamam. Bunu söyleyen başka bir öksüz bulursan talihli sayılırsın. Kaskatı olması gerek ağlamayan öksüzlerin. Benim gibi. Kaskatı bir piknik yumurtası. Haşlanmış. Yalnızlığa alışırsın bir süre sonra. Dövülmeye, sövülmeye, terk edilmeye hep alışırsın. Buck, rafadan yapılmış yumurtaydı. İçi cıvık. Üvey analara da alışırsın. Defol git evden. Pis suratından bıktım artık, dendiği zaman da ağlamazsın. Katı yumurtaysan tabiî. Mabel Ana'dan çok önceydi beni tartaklayıp evden atan. Adını bile unuttum. Eğer altı yaşındaysan dilini çıkarmakla yetinirsin üvey anana. Daha büyüksen pis moruk n'olucak, diye mırıldanırsın kendi kendine. On altı yaşındaysan, cehennemin dibine git orospu dersin sırıtarak. On altı yaşında hanımefendi olmamışsan orospu sözcüğünü kullanırsın. Hanımefendiysen kötü kadın dersin, olur biter. Kendi kendine yaşamaya çalışırsın. Düşler ülkesinde bir ev tutarsın. Oraya yerleşirsin. İşte ben öyle yaptım.

Dr. Rubenstein, eğer kendine özgü bir hayatın yoksa sen yarat yaşamını... dedi. Yarattığın bu yaşamın gerçek olmadığını da unutmaman gerekir. Gerçek hayat bambaşkadır çünkü...

Ben de dayanamayıp sordum: Film yıldızı olmak istememin nedeni bu mu? O da, olabilir dedi. Olabilir demekle yetinmedi aslında. Tek sözcükle yetinmez hiç bir zaman. Sinema dünyasına dalmanın nedenlerinden biri, belki de en önemlisi olarak bunu düşünebiliriz, dedi. Benim hatam ne oldu

biliyor musun? Gerçek olmayan bir yaşamı alıp gerçek hayatımla takas etmek isteyişim.

Dünyanın en güzel kadını olabilirdim istediğimde. Parmağımı şaklatıp düş ülkeme gidebilirdim. Mücevherler, kürkler, otomobiller, elbiseler vardı orada. Yakışıklı erkekler gelip benimle evlenmek için sıraya girerlerdi. Bu vals benim. Tango da benim. Bir tüy gibi hafifsin kollarının arasında. Trala la lal la la... Gerçek yaşamımda bunların hiç biri yoktu. Paçavra gibi atıldığım yeni bir evde bulaşık yıkayıp biraz önce yediğim tokadın kızaran yerini ovuşturmakla uğraşıyordum. Evlerin birinde olmasam Los Angeles belediyesinin baktığı bir baş belâsıydım. Deterjandan çatlayan ellerime hastabakıcının kremini sürmeye uğraşan bir öksüz... Clifford Odets'in oyunlarından birinde güzel bir bölüm vardır: Gazeteyi okuyan adam yüksek sesle, gazetedeki ölüm ilânını okudun mu? diye sorar. İntihar eden bir adam not bırakmış: Ben bir başbelâsıyım... Mabel Ana beni Tom'la tanıştırdığı gece, beni buralardan alıp düşler ülkesine götürecek genç, gözüyle bakmıştım ona. Götürdü de...

SAHNE 1

AĞUSTOS 1943

Kendi kendine küfrediyordu Tom Kelly. Yirmi iki yaşında, askerliğinin altıncı ayındaydı. Los Alamotos Deniz Kuvvetleri Karargâhından aldığı izini Emmaline adında aptal bir yaratıkla geçirmek deli ediyordu onu.

Mrs. Mabel Thomas, annesinin kuzeniydi. Askere gelmeden önce annesi Los Alamotos'da oturan kuzeninin telefonunu vermiş, kadını aramasını da sıkı sıkı tembihlemişti.

— Tramvaya atlayıp bize gel Tom. Benim şeyimle... kuzenimle tanıştırırım seni... -demişti telefondaki yaşlı kadın sesi.

Evden ayrılıp Palladium Kulübü'ne giderlerken otobüsün penceresinden dışarıyı seyredip düşünüyordu Tom: Koca gözlü, bebek yüzlü karılardan oldum olası korkarım. Ne yapacakları belli olmaz. Şu mavi süveterin içindeki yuvarlaklar amma da güzel be! Ağzım sulanıyor.

Tom gözlerini camdan ayırıp, Emmaline'a çevirdi.

— Merhaba.

Emmaline gözlerini kucağında kenetlediği ellerinden ayırmadan:

— Merhaba... –diye mırıldandı. Bir süre sonra gözlerini bu kez de yanındaki erkeğe çevirip–: Sana önceden de merhaba demiştim... İlk tanışdığımız da...

— Senin neyin var? Kedi mi yuttu dilini?

Ve Tom'a bakan o koca kahverengi gözler birden sulanmaya başladı; iki inci tanesi pembe yanaklardan süzülüp süveterin üzerine düştü. Genç adam şaşırmıştı. Ne söyleyeceğini bilemeden gözlerini önünde oturan kadının sarı saçlarına dikmiş, sinirli sinirli ceketinin düğmesiyle oynuyordu. İnşallah kimse bize bakmıyordur diye de dua etmekten geri kalmıyordu bu arada. Emmaline'ın zırlaması birkaç saniye sürdü. Burnunu çekerek göz pınarlarının kuruduğunu belirtti Tom'a. Kırmızı rugan çantasından çıkardığı ipek mendille yanağına akan göz boyalarını sildi genç kız. Tom, başını çevirip korka korka ondan yana baktı. Emmaline tatlı, tatlı gülümsüyordu.

— Hah şimdi oldu... –dedi Tom sırıtarak–. Sana Emmaline'den başka bir ad bulalım!

— Emma... –dedi kız burnunu kırıştırarak.

Tom, çok şeker bulmuştu onun bu hareketini. Ama birden June Allyson'un da her filmde burnunu kırıştırdığı aklına geldi. Ne kadar da kopyacıydı bu kız!

Bütün bir gece burnunu kırıştırıp dilinin pembe ucuyle dudaklarını ıslatarak gülümsedi Emma. Tom da, bir süre sonra bu hareketin June Allyson'a mı, yoksa Emmaline Smith'e mi özgü bir davranış olduğunu düşünmekten vazgeçti.

Çok güzel dansediyordu Tom'un yeni arkadaşı. Yalnız kimin kime ayak uydurması gerektiğine

bir türlü karar verememişti Tom. Emma, ondan çok daha kıvrak çok daha ustaydı dans pistinde. Genç adam damını izleyemiyor, arada bir ayağına bile basıyordu. Sinirinden deli olmuştu Tom. Kızın yeni dans figürlerini ardı ardına sıralamasını hazmedemiyordu çünkü.

Orkestra ara verip de sıska bir herif mikrofona gelince, siniri bir kat daha arttı. Sinatra adındaki bu ufak tefek İtalyan piçi, tüm kızların ahlayıp vahlamalarına sebep olmuştu birden. İki eliyle mikrofona sarılan şarkıcı, baygın sesiyle büyülüyordu salonu dolduranları. Genç kız, yarı aralık etli dudaklarını ıslatarak gözlerini sahneye dikmiş, Tom'a dönüp bakmıyordu bile. Her şarkının sonunda, kızlar avazları çıktığı kadar «Frankeee!» diye bağırıp baygın gözlerle iç geçiriyorlardı. Biri sanki adamın gırtlağından fırlayıp her kızı teker teker seviyordu salonun ortasında.

— Ne harika adam... Bayılıyorum ona... –dedi Emma, Sinatra son bir kez âşıklarını selâmlayıp salondan ayrıldıktan sonra.

— Pek de harika sayılmaz.

— Öyle mi? –dedi Emma yüksek sosyete karılarını taklit ederek–. Benim için harikadır o... Ünü her geçen gün artıyor...

— Neresi harika be?

— Bilmem... –dedi Emma gözlerini süzerek.

— Şarkı söylemesini bile bilmiyor.

— Çok yakışıklı. Aslında şarkı söylemek demek, güzel sesli olmak demek değil ki. Önemli olan sözcüklerin ağzından nasıl çıktığı.

— Ne?

— Sözcüklerin arasını açması. Yani nefes alıp vermeyi bilebilmesi. Hem duygu dolu onun şarkıları...

Birkaç kez daha dans ettiler. Tom sıkılmaya başlamıştı. Biraları birbiri ardına yuvarlıyordu. Emma ise elindeki gazozdan başka hiç bir şeye dokunmuyordu bile. Saat on bire doğru:

— Hadi gidelim... -dedi Tom.

— Sen nasıl istersen.

Sunset sokağından yukarı doğru yürüyüp Hollywood Bulvarı'na geldiler. Etrafı seyretmekle yetiniyor, hiç konuşmuyorlardı. Birden, yanlarından geçen siyah arabaya doğru parmağını uzatarak bağırdı Emma:

— Joan... Joan Crawford geçti. Gördün mü?

— Atma!

— Valla doğru söylüyorum... -Emma'nın gözleri daha da irileşmiş, pırıl pırıl parlıyordu.

— Onu nerede görsem tanırım. Bir gün Schawabb Restoran'da görmüştüm. Kocaman gözleri var...

— Arabanın içinde nasıl tanıdın Joan Crawford'u?

Emma, bu soruyu cevaplandıramamıştı. Ne varki biliyordu gördüğünün düşlerini süsleyen Joan Crawford olduğunu. Tom'a da kırılmıştı. İnanmamış de alay etmişti onunla. Aslında genç adamdan az da olsa hoşlanmıştı. Doğru dürüst dans etmesini bilmeyen, film yıldızlarını bile tanımayan bir dangalak olmasına rağmen iyi çocuktu Tom.

— Bana sokakta çarpsa bile tanıyamam onu...

–dedi Kelly sessizliği bozmaya çalışarak–. Emma istersen bir yerde durup bira içelim?

— Sen çok içiyorsun zaten.

— Sen ise hiç... –dedikten sonra Tom kızı kollarından kavrayıp kendine doğru çevirdi ve sert bir sesle–: Hem sen kim oluyorsun? Anam mısın be? –diye bağırdı.

Bu kadarı da fazlaydı. Emma kırılmış, kurmaya başladığı Tom'la ilgili hayalleri buz parçası gibi dağılıp paramparça olmuştu bir anda.

— Beni eve götürsen iyi olur... –diyebildi titrek bir sesle.

Tom Kelly, hiç itiraz etmeden, yanı başlarından geçen taksiyi ıslıkla durdurup Emma'yı içine bindirdi. Kendi de öbür kapıyı açıp arkaya, kızın yanına kuruldu. Şöföre adresi verdikten sonra Emma'nın o güne dek duymadığı deniz kuvvetleri marşını ıslıkla çalmaya başladı.

Şimdi de o kırıldı bana, diye aklından geçirdi Emma. Yaptığı son derece kabaydı. Clark Gable, Vivian Leigh'e yapmazdı bunu. Red Butler, Scarlett O'Hara'ya dönüp, «Hanımefendi bu dileğinizi yerine getirmek benim için büyük bir zevktir...» diyerek kollarının arasına alır öperdi onu. Ama Red Butler nerde, Tom Kelly nerde...

— Çok pahalı olmayacak mı taksiyle eve kadar gitmek? –diye sordu Emma zayıf bir sesle.

— Sam Amca para işini halleder.

— Uçak gemisindesin değil mi?

— Evet.

— Uçtun mu hiç?

Küçümseyen bakışlarla kızı süzdü Tom:

— Hayır. Uçakların bakımıyle uğraşırım. Hem kim uçmayı ister ki? Kolay yoldan öteki dünyayı boylamanın âlemi yok...

On beş dakika kadar konuşmadan oturdular. Birden Tom, genç kızın kollarını yakalayıp bir vantuz gibi dudaklarına yapıştı. Karşı koymadı Emma. Dudaklarını açıp diliyle de yardım etmedi erkeğe. Bir süre dişleriyle kızın alt dudağını açmak istediyse de başaramadı. Derin bir nefes alıp itti Emma'yı ve elleriyle kısa saçlarını sıvazlayarak:

— Öpüşmesini kimse öğretmedi mi? -diye sordu Tom.

Geri kalan yolculuklarını sessizlik içinde geçirdiler. Evin önüne geldiklerinde Tom, arabanın parasını verip kapıya kadar Emma'yla beraber yürümeye başladı.

— Beni kapının önüne kadar götürmen gerekmez... -dedi Emma.

— Çıkardığın kızları, ön kapıya kadar götür de, sağ salim teslim et derdi anam.

Pirinç tokmalı kapının önünde bırakıp gitmekti kızı Tom'un niyeti. Ama daha ayak seslerini duyar duymaz yerinden fırlayan Mabel Ana, kapıya giden merdivenlerin başında onları bekliyordu.

— Eğlendiniz mi çocuklar?

— Hem de nasıl... -dedi Tom asık bir yüzle.

— Tom, gitmeden önce sana bi kahve yapayım!

— Teşekkür ederim efendim. Artık saat çok geç oldu. Karargâha dönmem gerekiyor...

Tom, Emma'ya el salladıktan sonra geriye dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Emma, oturma odasına girip çikolata renkli

divana oturdu. Mabel Ana kızın karşısındaki ufak deri koltuğa çöktü; ayaklarını altına topladı.

— Nasıldı?

— Ne nasıldı?

— Dans, kulüp? Salak!

— Bilmem.

— Bilmem ne demek?

Mabel Ana'yla birlikte olmaktan sıkılıyordu genç kız. Bir an önce odasına gidip yatmak istiyordu. Yaşlı kadın merdivenlere doğru yönelen Emma'yı kolundan tutup döndürdü.

— Nereye gidiyorsun sen?

Emma gözlerini kadına dikmiş bakıyordu. Ne kadar da sevgiden, şefkatten yoksun bir yüzü var, diye düşündü. Utanmıştı birden. Ve her geçen saniye utangaçlığının artmasına yol açıyordu. Mabel Ana daha konuşmadan anlamıştı ne söyleyeceğini Emma.

— Seni öptü mü kız?

Emma kendi kendini onayladı içinden. Biliyordu kadının bunu soracağını.

— Hayır... -diye kekeledi.

— Yalan söylüyorsun.

— Ha... Hayır... Söylemiyorum.

Yaşlı cadı, bir adım geri çekilip tiksinen gözlerle kızı baştan aşağı süzdü.

— Bu kadar dar süveter giymeni kim söyledi sana? Aşifte!...

— Beni gitmeden görmüştün. Bir şey söylemedin ki...

— Bir de, utanmadan cevap veriyor.

Emmaline gerileyip eliyle yüzünü korumaya

çalıştı. Yaşlı kadının ise tokat atmak geçmemişti aklından. Sadece sözlerle kirletmek istiyordu genç kızı.

— Öptü değil mi?

— Haaayır...

Kadın iki adım atıp kızın kollarını kavradı tekrar ve yüzüne hohlamasını söyledi.

Emma sıkılarak kadının burnuna doğru nefesini bırakıp başını öne eğdi. Mabel Ana kafasını salladı ve:

— Şimdi yatabilirsin... –dedi.

Merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ki yarı yolda durmak zorunda kaldı. Cadı gene konuşmaya başlamıştı.

— O çocukla evlensen iyi edersin.

Şaşkınlıktan açılan ağzıyle aptal aptal kadına baktı Emma. Bir anda kavrayamamıştı söylenenleri.

— Şapşal şapşal ne bakıyorsun öyle? Hem senin gibileriyle kim evlenir?

— Daha yeni tanıştık da... –diyebildi Emma.

— Yarın gelir gene, üzülme.

— Sanmam.

— Neden?

Emmaline ses çıkarmadı.

— Neden diye sordum sana?

— Benden hoşlanmadı...

— Öyle mi? Peki, neden hoşlanmadı?

— Bilmiyorum.

— Sen hiç bişey bilmezsin zaten.

— Hayır.

— Hayır? Hayır ne be? «Hayır köpek» mi?

— Hayır efendim.

— «Hayır Mabel Ana.»

— Hayır Mabel Ana... -dedi Emmaline.

— Yarın okulun var... -dedikten sonra arkasını dönüp iyi geceler bile demeden tekrar oturma odasına döndü yaşlı kadın.

Emma odasındaki lambayı yaktı. Tavandan aşağı sarkan çıplak ampul olgun bir elmaya benziyordu. Ufak adımlarla duvardaki boy aynasının önüne gelip kendini seyretti. Omuzlarını geri attı ve derin derin nefes aldı. Süveterin önü daha da şişmiş, birer portakal iriliğindeki göğüsleri germişti yünü.

Belki de evlenirim Mabel Ana, diye düşündü. Belki de evlenirim... Senden bir an önce kurtulmak için her şeye razıyım. Ama geri gelmez o... Neden gelsin? Beni beğenmedi ki. «Doğru dürüst öpüşmeyi bile bilmiyorsun,» dedi. Memelerimi bile ellemedi. Lisedeki oğlanlar, hep, beni köşelere sıkıştırıp ellerler. O istemedi bile.

Aynadaki yüz güzel sayılmazdı. Ama yüzün sahibi süveterini çıkarırken, «Sen çok güzelsin. Şahanesin...» diye mırıldanmaktan kendini alamadı. Sutyeni çıkardı; öne doğru dökülen olgun meyveleri elleriyle avuçlayıp dudaklarını diliyle ıslattı. «Sen çok güzelsin... Senin için deliriyorum...»

MONOLOG

3 MART 1957

Düşünmek bile istemiyorum. Hatıra defterime yazmak da gelmiyor içimden. Ne varki Dr. Rubinstein emir verdi bugün. Yazacaksın diye. Onsuz yapamayacağımı biliyorum. Emirlerini yerine getirmem gerek.

Bugün ölsem, biri de hatıra defterimi bulsa ne yaparım bilmem? Mabel Ana temiz kilot giymemi söylerdi. Araba çarpıp hastaneye götürürlerse temiz görünsün hiç olmazsa, derdi... Ne kadar iğrenç bir yaratık bu kadın derler mi acaba? Dokuz yaşındayken başıma gelenlerden ben sorumlu tutulamam ki. Öğrenirler yalnız. Dokuz yaşındakileri hep düşündüğümü anlarlar. Dokuz yaşından sonraki anılarını da okurlar...

Düşünmen gerek... dedi doktor. O zamanki olaylar tüm hayatını etkiledi senin... Bu nedenle unutmaman gerekiyor.

Ben de, doktor, ne dediğini anlamıyorum, dedim. Anlamasan da olur, dedi. Din gibi bi şey mi bu? diye sordum. Eğer öyleyse bana yararı olmaz. Çünkü benim dinim yok...

Din değil dedi. Tedavi şekli. Konuşarak tedavi olma yolu, de istersen.

O zaman bana açıkla da anlayayım, dedim. Şimdiye dek kişiler altı yaşına kadar olayların etkisinde kalırlar, dedin. Ondan sonra olanlar etkisizdir. Geçici olur. İz bırakmaz, dedin.

Her söylediğimi kelimesi kelimesine alma, dedi. Ben sana, çocukluk anıları bilinçaltına yerleşir, kolay kolay sökülüp atılamaz demek istedim. Daha ileri yaşlarda olanlar olgunlukla karşılanırsa etkisi geçicidir, demeye getirdim. Dokuz yaşında başına gelen olayın yaraları yirmi yıl sonra hâlâ kapanmamış, görüyorsun...

O zaman, aynı ana babanın çocukları neden değişik kişiliklere sahip oluyorlar? diye sordum.

Bunun nedenini tek sözcükle açıklayabilirim, dedi. *Çevre* sözcüğü. Senin anladığın çevre değil benimkisi tabiî. Benim *çevremde* biyolojik değişiklikler de var. Bu değişiklikler, kişinin olaylara nasıl bir tepki göstereceğini belirtir.

Şimdi anlar gibi oluyorum, dedim.

O zaman yıllar önce başından geçen olayın seni ne denli etkilediğini daha iyi anlayabilirsin, dedi. Gerçi dokuz yaşındaki her küçük kızı aynı biçimde etkiler o gün olanlar. Yalnız sen *özel* bir çocuktun; özel bakım gerektiren bir yavru...

Evet. *Özel* bir yavruydum ben. Hatırladığım ilk yabancı evdi o. Los Angeles belediyesi postalamıştı beni yetimhaneden. Basit, ufak bir kulübeydi. Benden başka üç kişi daha vardı evde. Joe Baba, Edna Ana ve adını hatırlamadığım bi kiracı.

Yaşlıydı adını hatırlayamadığım adam. Hep incil okurdu. Herkeste incil okuma merakı vardı zaten. Yemeklerden önce de dua edilir, benim de

dua etmemi isterlerdi. İlk gece çok şaşırmıştım. Dua et deyince Edna Ana, ben başımı önüme eğdim ve, dua diye mırıldandım.

Başlarını kaldırıp bana baktılar. Üçünün de kaşları çatılmıştı.

Böyle dua edilmez, dedi Edna Ana.

Dua et dediniz, ben de dua dedim. Başka türlüsünü bilmem ki...

Yaşlı adam hep evde otururdu. Edna Anayla Joe Baba işe gittikleri zaman bile evden dışarı çıkmazdı. Okuldan döndüğümde saçımı yakalar, çekerdi. Ondan sonra da sanki gülünç bişey yapmış gibi basardı kahkahayı.

Bir öğleden sonra eve geldiğimde, gene saçımı çekmek istedi. Bense her zaman olduğu gibi canımı acıtmasını beklemeden yanından kaçtım.

Ne o? dedi. Benden korkuyor musun yoksa?

Hayır. Neden korkayım?

O zaman yanıma gel.

Korka korka yanına gittim. Kollarımı tutup koltuğunun önüne çekti beni. Bacaklarını iki yana açtı ve arasına gelmem için işaret etti. Yanaştım.

Sen iyi kız mısın?

İyi kızım.

Tanrıdan korkar mısın?

Korkarım.

Her gece yatmadan önce dua eder misin? Kimse seni duymadığı zaman bile?

Tanrı duyar.

Aferin! dedi. Söylediğin doğru. Tanrı her yerde bizi görür ve dinler.

Şeker kutusunun içinde bile mi?

Şeker kutusunun içinde bile.

Onun için garip bi yer orası, dedim.

İhtiyar adam güldü. Kollarımdan tekrar tutup kucağına oturttu. Leş gibi kokuyordu. Midemin bulandığını şimdi bile hatırlıyorum. İki yana sallanmaya başladı birdenbire. Hoşuma gitmişti. Salıncak gibi. Vücudu da sıcaktı. Aklıma Mrs. Donleavy geldi birden. Öksüzler yurdunda beni kucağına alıp şarkı söyleyen şişman kadın...

Söz verdiğini duydum, dedi. İnşallah verdiğin sözü tutarsın.

Ne sözü? dedim.

İçki, sigara içmeyeceğine dair verdiğin söz. Hadi, bana da söz ver.

Veriyorum.

Tutacağına da söz ver.

Veriyorum, dedim gene ve durdum. Elini eteğimin altına sokmuş bacaklarımla oynuyordu. Gıdıklandım. Kucağında kıpırdamaya başladım. Yağda kızaran canlı balık gibi...

Ne yapıyorsun? diye sordum.

Seveceğin bişeyi... Rahatlayacaksın. Hoşuna gidecek.

Bir süre hoşuma gitti de. Sonra... sonra yerinden kalktı. Beni kanepeye götürdü. Ve... Şeyimi çıkardı. Artık eliyle okşamıyordu beni. Canım acıdı. Kanadı. Bacaklarımla tekmelemeye çalıştım.

Pis adam, bırak beni! Canım acıyor, dedim. Ağladım.

Sus! Piç kurusu! dedi hırıltılı bir sesle.

Kollarımı mindere yapıştırmış, aç köpekler gibi

soluyordu. Birden beynimde şimşekler çaktı. Acıdan delirecekmiş gibi oldum...

Üzerimden kalktı. Beni eliyle yere ittikten sonra gidip yıkanmamı söyledi.

Yıkan ve doğru odana git. Eğer bu olanları söylersen öldürürüm seni. Hadi, defol...

Banyoya koşup havluyu ıslattım ve her tarafımı sildim. Yara gibi ağrıyordu oram. Ama korkmuyordum artık. Edna Ana gelinceye dek banyoda bekledim. Sonra da oturma odasına gidip olanları bir bir anlattım.

Gözleri irileşti kadının. Bir anda terlemişti. Dudağının üzerinde biriken damlacıklardan anlıyordum bunu. Hiç ses çıkarmadan birkaç saniye bana baktıktan sonra elinin tersiyle ağzıma vurdu. Elimden yakalayıp banyoya soktu. Biraz önce silindiğim havluyu yerden alıp iyice sabunladıktan sonra tekrar oturma odasına sürükledi beni. Bir yandan ağzımı siliyor bir yandan da, sen nasıl yalan söylersin? Hem de böyle korkunç bir yalan! Mr. Walters —hatırladım adamın adını— dindar, iyi, efendi bir insan. Sen ne hakla ona iftira atarsın, ha? Seni gidi piç seni... SENİ ÖLDÜRÜRÜM ben be! Bu söylediklerini başkasına tekrarlarsan çıtır çıtır keserim seni... diyordu.

Ve ben de kimseye tek kelime bile çıtlatmadım. Tom'dan başka. Dr. Rubinstein'a bile anlatamıyorum. Aslında söylemem gereken tek kişi odur dünyada. Ne varki anlıyorum dediğini. Yaradan söz ettiği zaman yani. O gün olanlar beni değiştirdi. Tom'la evlendiğimde, aradan altı yıl geçmişti sadece...

Evden bir an önce çıkıp gitmek istediğim için

evlenmeyi kabullendim onunla. Los Angeles belediyesi para veriyor diye, bilmediğim bir evde kalmak istemiyordum. Beni sevsinler, korusunlar istiyordum. Yalnızlıktan bıkmıştım artık.

Pis, moruk karı için nasıl da çalıştığımı Tanrı varsa, bilir. Çamaşır yıkardım, yer silerdim, bulaşıkları temizlerdim. Ya o ne yapardı? Sırt üstü yatıp, bütün gün çalışmaktan başım ağrıdı derdi.

Ve evlendik. Çünkü geri geldi. Benden bu kez daha çok hoşlandığı belliydi. Yumuşak, sıcacıktı sesi. Evlenelim; karım olursun, dedi. Hem yakında gemiyle göreve gideceğim.

N'apalım? dedim. Sen göreve gideceksin diye evlenmemiz gerekmez ki. Hem daha on altı yaşındayım ben. Mabel Ana, kıçını bile kendin yıkayamıyorsun diyor... Kızardı. Ben de utanmıştım. Nereden çıkmıştı o kelimeler? On altı yaşında olman önemli değil, dedi. Senden hoşlanıyorum da...

Sonra birden heyecanlandı. Motor gibi konuşmaya başladı: Los Alamotos'da ev tutarız. Uçakları seyrederek beni beklersin evde. Denizci karısı olmak öyle kolay değil. Herkes olamaz.

Ufacıcık, şipşirin bir evdi tuttuğumuz. Rahibin önünde evlendik. Beyazlar giymiş, yüzümü de ak bir duvakla örtmüştüm. Beyaz, saflığın, temizliğin simgesiymiş. Ben temiz değildim ki. Karalar giymem gerekmez miydi? Belki de temizdim? Mr. Walters'ın altı yıl önce yaptıklarını ben anlamamıştım ki doğru dürüst. Şakacıktan yapmıştı. Tamam, tamam. Bir şakaydı, o... Güldürü. Ha, ha, ha... Yirmi dört saatliğine balayı yaptık. Laguna Plajı yakınındaydı otelimiz.

Odaya çıkmadan barda birer içki aldık. Cin iç, dedi Tom. Gözlerimi kapayıp lıkır lıkır içtim. Boğazım yandı. Biraz sonra da başım dönmeye başladı. El ele yemek salonuna geçtik. Denizin gürültüsü öylesine fazlaydı ki kocamın söylediklerini anlamıyordum bile. Gerçi önündeki bonfileyi yutmaktan başka bir şey için ağzını açacağı da pek yoktu ya. Yemek boyunca bana göz kırpıp durdu. Arada bir de yan masalarda oturan çiftlere başıyle işaret edip, onlar evli değil, diyordu. Ama biz EVLİYDİK.

Yemekten sonra odamıza çıktık. Denizin gürültüsü daha da çoktu burada. Geceyi uyumadan, motelin üzerine kurulduğu direklere vuran dalgaları dinleyerek geçirdim. Kapıdan içeri girer girmez üzerime saldırdı Tom. Elbisemi yırtarcasına çıkarmaya uğraşıyordu. Ağlamaya başladım. Ağlama, dedi. Seni incitmek istemiyorum ki...

O zaman tam koyuverdim makaraları. Hem hıçkırıyor hem de Mr. Walters'ın yaptıklarını anlatıyordum. Dişlerini gıcırdattı. Yüzü korkunçlaşmıştı. Öldürürüm o pezevengi ben, diye bağırdı. Söyle, nerede şimdi? Bilmiyorum, dedim. Bilmiyordum da...

Banyodan çıktığımda yataktaydı. Üzerime Mabel Ana'nın verdiği naylon geceliği giymiştim. Kollarıyle beni sarınca kaskatı oldum birden. Bağırmak, haykırmak geldi içimden. Hiç ses çıkarmadan dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Evli çiftler hep bunu yapar, diye tekrarlıyordum içimden. Gözlerimi kapamaktan da korkuyordum bu ara. Mr. Walters'ın hayali geliyordu önüme, gözlerimi yumunca. Kahkahalar atan, o dişsiz moruğun hayali.

Aslında çok garipti her şey: Tom'un yaptıklarının kimi hoşuma gidiyor, rahatlatıyordu beni; kimiyse sinirlerimi geriyordu büsbütün. Ellerimi yumruk yapmış, kaskatı uzanmıştım.

Sarıl bana kedi yavrusu, dedi. İlk kez biri bana kedi yavrusu diyordu. Yapamam dedim. Dene. Denedim. Her sarılışımda hareket ediyor, tüm kaslarımın gerilmesine sebep oluyordu. Sonunda kan ter içinde üstümden kalkıp, yanıma uzandı.

Bu kez ben sarıldım ona. Parmaklarımla yüzünü ovaladım, okşadım. Yanağından öptüm. Seni seviyorum Tom. Beni seviyorsan sana sahip olmama izin ver, dedi. Eğer seninle sevişmemi istemiyorsan sen benimle seviş.

O da ne demek? dedim. *Ne demek* istediğini gösterdi. Midem bulandı. Elimle ağzımı kapayıp banyoya koştum...

O günden bu yana çok erkekle yattım. Hepsi de eşsiz bir yatak arkadaşı olduğumu söylediler. Mr. Walters'ı düşünmek bile istemiyorum erkeklerle beraber olduğumda artık. Gözlerimi açık tutup onlara sıkı sıkı sarılmakla yetiniyorum. Onlar beni seviyor. Beni sevince de mutlu oluyorlar. Onları mutlu etmek beni de mutlu kılıyor. Hem, beni sevenleri mutlu etmek görevim değil mi?...

SAHNE 2

SONBAHAR 1943 - KIŞ 1945

Ev ufacıktı. Los Alamotos uçak pistinin yanı başında. Emmaline, günün büyük bir kısmını balkonda oturup yüzlerce uçağın bakımını, inişini, kalkışını seyrederek geçiriyordu. Tom'un bu uçaklarda çalışmasını ne kadar isterdi!... Başında deri başlığı, gözlerinde siyah lastikli iri gözlüğü ile uçağı yönetirken görürdü kocasını düşlerinde.

Uçaklardan ayırabildiği zamanını da evin tahta döşemelerini silmek, bulaşıkları yıkamakla geçirirdi. İşleri bittikten sonra duş alır, kokular sürünüp en yeni elbisesini giyer ve kocasını kapıda beklerdi. «Ev işleri» dergisinde okumuştu kadınların en yeni giysileriyle ve tertemiz kokular içinde kocalarını karşılamalarının gerektiğini.

Tom, kapıdan içeri girince karısına göz kırpar, sonra da banyonun yolunu tutardı. Duşunu alıp bornozuna sarınır ve ilk sözü, «Nefis kokuyorsun kedi yavrusu» olurdu. Bazen de uzun bir ıslıkla, Emma'nın, kendini nasıl aşka getirdiğini belirtirdi. O zaman da gene hata yaptığını anlardı Emmaline. Radyoda dinlediği veya Palladium'de seyrettiği Frank Sinatra onun başını nasıl döndürüyor, tüylerini diken diken ediyorsa; süründüğü kokular da Tom'u öylesine çıldırtıyordu.

— Saçlarımı bozacaksın... –diyerek elleriyle altın sarısı buklelerini korurdu kocasının iri pençelerinden.

— Saçlarını neden yaptırıyorsun sanki? Benim için...

Sonra da karısını kollarından yakalayarak yarı ciddî yarı şaka yatak odasına doğru sürüklemeye çalışırdı. Bunu yaparken de uzun uzun gülerdi Tom. Sanki karısından gelecek tepkilere karşı gülerek korunabilecekti. Ve her seferinde, karısı olmazlanır, bin bir bahane uydurarak kurtulmaya çalışırdı ondan.

— Daha yemek yemedik. Hem ne güzel yemekler hazırladım sana...

— Yemekten sonra ha? –diye sorardı Tom o zaman, on yaşındaki bir çocuğun futbol oynamak için izin istemesi gibi bir utangaçlıkla.

— Zamanı gelince geçeriz o köprüden de... –derdi Eminaline bunun üzerine.

Tom da kahkahalarla güler, kendi kendine karısının sözlerini tekrarlayıp dururdu. Şakayla karışık yollar hep etkili olurdu genç adamın arzularını söndürmekte. Yemekten sonra da karısı, ya başının ağrıdığını ya da uykusu geldiğini bahane edip bir an önce kalın patiska geceliklerinden birini giyerek yatardı.

Her seferinde Emma'ydı ilkin yatağa giren. Kocası pijamalarını giyip de yanına uzandığında, o uyumuş olurdu çoktan. Tom elini uzatıp da bir yerlerine dokunsa, genç kadın inleyerek sırtını döner veya, bu kadar güzel uyuyan birini uyandırmaya nasıl kıyıyorsun diyen bir sesle iç çekerdi.

Tom Kelly'nin göreve çağrıldığını bildiren kâğıtlar eve geldiğinde Emma birden rahatlamıştı. Bu

duygu önceleri onu utandırmış, giderek, utangaçlığın yerini ondan kurtulmanın verdiği garip bir mutluluk kaplamıştı.

Kocasının gemisi Los Alamotos'dan ayrıldığında on yedi yaşındaydı Emmaline. Tom gittikten on gün sonra da ilk mektubu gelmişti:

«Sevgili kedi yavrusu,

Ben çok iyiyim. Sakın benim için üzülme. Üzülsen de yapacak bir şey yok. Eve döndüğümde sana ne hediyeler getireceğimi bir bilsen! Bizim bölük çok iyi. "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için..." "*Üç Silâhşörler*"den bu yazdığım. Ha, ha, ha. O nefis vücuduna iyi bak. Geldiğimde en az bir ay yataktan çıkmamaya da hazır ol.

Tom Kelly»

«Benim güzel vücudum... –diye düşündü–, pek de güzel sayılmaz. Göğüslerim başka tabiî. Mavi süveterim ne de güzel göstermişti onları Tom'la çıktığımız ilk gün!»

Mavi süveter şimdi daha da daralmıştı. Göğüsleri her gece mıncıklanmaktan irileşmiş, dikleşmişti. Koket tavırlarla aynanın önünde dans edip kendini seyrettikten sonra, fena sayılmam yargısıyle odadan balkondaki yerine döndü ve uçakları seyre koyuldu.

Yalnızlıktan sıkılarak, Tom'un evde bıraktığı şiir kitabını okumaya çalıştı. Ömer Hayyam'ın Rubaîleriydi bu. Çok sevmişti. Kimisini ezberlemeğe bile başladı. Gerçi ne dediklerini doğru dürüst anlayamıyordu şiirlerin ama, gene de büyüsüne

kaptırmıştı kendini. Örneğin, *Sâki* sözcüğü. Günlerce düşündü ne demektir diye. Sonunda sözlüğe baktı. Japon içkisiydi, pirinç şarabı. «Tamam... –dedi kendi kendine–. Buldum. Hayyam da Japondur o zaman...»

Aklına sık sık ölüm geliyordu. Ne varki bir türlü bilemiyordu kimin ölümünü dilediğini. Mr. Walters? Mabel Ana? Gazetelerin ölüm ilânlarını okuyordu her gün. Tanıdığı kimsenin adına rastlamamıştı. Aslında başkasının ölümünü istemek onu korkutuyordu. Belki de kendi ölüm ilânını arıyordu?

Bir gün, gene balkona oturmuş ölüm ilânlarını okurken, gözü iş ve işçi sütununa ilişti. İnglewood Paraşüt Fabrikası'nda kadın işçi aranıyordu. Hem Mabel Ana evden ayrılıp kente taşınmasını söylememiş miydi? «Etraf sarhoş denizcilerle dolu... –demişti yaşlı kadın–. Kişinin başına türlü dertler açılabilir.»

Kimlerle savaşıldığını daha pek kavrayamamıştı. Japonlarla Almanlardan söz edildiğini duyuyordu ama, onu ilgilendirmiyordu kendinden binlerce kilometre ötede olanlar. Tom'un, o uzak ülkelerde savaşması düşündürüyordu onu yalnız. Paraşüt fabrikasında çalışmakla da Tom'un uğraşma bir katkıda bulunabilecekti belki.

— Saçmalama Emmaline... –dedi sonunda kendi kendine–. Çalışmak istemenin nedeni, can sıkıntısından kurtulmak içindir...

Otobüsten inip fabrikanın demir kapılarını iterek içeri girdi. Beyaz saçlı, karga burunlu bir adamın önüne çıkardılar onu. Burada paraşüt yaparak kahraman askerlerimizin hayatını kurtarmış olacaksın

diye geveleyen müdüre hiç cevap vermeyip, başını evet anlamında sallamakla yetindi.

Sıkıcıydı işi. Mabel Ana evine çağırdı Emmaline'ı ve birlikte oturmak istediğini söyledi. «Hayır,» dedi Emma. Fabrikadan yüz metre ötede bir oda tuttu. Fabrikadaki arkadaşları birlikte oturmak için, bir ev kiralamak istemişlerdi onunla. Emma ise kabul etmeyerek yalnız yaşamayı yeğlemişti.

Günler ve geceler korkunç bir monotonluk içinde sürüp gidiyordu. Sabahları altıda kalkıp mavi önlüğünü giyiyor, beyaz bir eşarpla başını bağladıktan sonra fabrikanın yolunu tutuyordu. O saatlerde sokaklardan geçen erkekler, ona laf atıp arkasından ıslık çalıyorlardu. Ama o başını bile çevirmeden, yüz metrelik yolu sessiz adımlarla yürüyerek işine gidiyordu. Kapıdan girerken sol göğsünün üzerine kimlik kartını iğneleyip ufak pencereli kulübede oturan yaşlı kontrolörün önünden geçerek istemeye istemeye kendini bekleyen katlama makinesinin başına gidiyordu. Kimi sabahlar kulübedeki adam kapının önünde olurdu. Emma'yı durdurup sol başparmağıyle kimlik kartının altından fiske vurur ve, «Kartın bu kadar güzel bi destek bulduğu için şükretmeli,» derdi. İşte o zaman ürperirdi Emmaline. Sanki, nikotinden sararmış o paşparmak karta değil de birden dikleşen memesinin ucuna değmekteydi. Omuzlarını kaldırır, utancından gözlerini yere indirerek adamın yanından geçip giderdi.

Geceleri sinemaya gidiyordu. Savaş filmleri hem korkutuyor hem de büyülüyordu genç kadını. «*Tokyo Üzerinde Yirmi Saniye*» filmi, Emma'yı Van Johnson'a âşık etmişti. Humphery Bogart,

Raymond Massey ve Dane Clark, «*Kuzey Atlantik Savaşı*» filminde büyülemişlerdi onu. Aylardan ocaktı. Avrupa'da savaş bütün hızıyle sürüyor ve radyolarda bu konudan başka hiç bir şey konuşulmuyordu. Günün haberlerini gösteren sinemalarda Alman'lar tarafından makineli tüfeklerle öldürülen Amerikan savaş tutsaklarının resmini görmüştü. Sabaha dek uyuyamadı o gece. Tom'un kara askeri olmaması tek avuntusu olmuştu.

Fabrikada çalışmaya başlayalı iki üç ay olmuştu ki bir gün, gazeteciler gelip kızlarla konuşmaya başladılar. Yanlarında bir de fotoğrafçı getirmişlerdi. Gözleri fıldır fıldır oynayan kısa boylu bir adamdı bu. Arkadaşlarının kızlarla konuşmasını dinlemeyip, etrafı seyrediyordu.

— Burada ne iş yapıyorsunuz? –diye sordular kızlara.

— Savaşa yardımcı oluyoruz... –diye karşılık verdi hepsi bir ağızdan.

— Fıstıklar, savaşta yakını olan var mı aranızda?

Cevaplar hemen hemen aynıydı: «Kocam», «kardeşim», «ağabeyim», «kuzenim»...

Adamlardan biri çevresine toplanan kızları yararak Emma'nın yanına geldi. «Senin de savaşan bi erkeğin var mı bebeğim?»

— Ko... Kocam Tom... –diye kekeledi Emmaline.

— Sen evlenecek kadar büyüdün mü ayol?

— Bir yıldır evliyim.

— Kocan nerede balım?

— Pasifik'te. Denizci...

Elinde büyük flaşlı fotoğrat makinesini tutan

adam yanlarına yaklaştı ve, «Bob, kıza söyle de masanın üzerine otursun...» dedi.

Emma'yı belinden kavrayan gazeteci, kızı masanın üzerine kaldırıp oturttu.

— Bacaklarını iyice gösteren bi resim istiyorum. Eteğini yukarı çek. Haaah. Tamam. Oldu. Gül. Başını kaldır...

Flaş birbiri ardına yanıp sönmeye başladı. Fotoğrafçı çekirge gibi kâh zıplayıp, kâh dizleri üstüne çökerek, her yönden kızın resmini çekiyordu.

— Şimdi de omuzlarını geri at bakalım. Tamam. Göğüslerin çıksın ortaya.

Kıpkırmızı olmuştu Emmaline. Bir bakıma da mutluydu. Yüzlerce kızın arasından yalnız onun resmini çekiyorlardı. Omuzlarını geri atarken yuvarlak göğüslerinin sutyeni gerdiğini hissetti. Canı acımıştı. Daha büyük sutyen alması gerektiğini düşündü bir an.

— Artık masadan inebilirsin hayatım... -dedi adı Bob olan gazeteci.

Fotoğrafçı da, mavi renkli bir paraşütü ustabaşının izniyle alıp gelmişti. Emma, paraşütü giydi ve makinelerin arasında dolaşmaya başladı. Flaşlar bir biri ardına patlamaya başlamıştı gene.

— Salla. Kalçalarını salla meleğim...

— Söylemen gerekmez Bob. O zaten sallamadan yürüyemiyor ki...

— Bu resimleri neden çekiyorsunuz? -diye birden sordu Emmaline.

— Basın için... Tüm gazete ve dergilerde basılacak resmin. Cephede savaşan askerlere moral vereceksin. Belki kocan bile görür resmini!

Birkaç resim daha çektikten sonra, gazeteciler Emma'ya veda edip ayrıldı. Başına üşüşen kızlar onunla bir iki dakika dalga geçmek isterken, ustabaşının sesi hepsini makinelerinin başına döndürdü. Aradan birkaç gün geçmeden olayı unutmuştu Emma. İki hafta sonra «*Examiner*» gazetesinin pazar ilâvesinde renkli resmini görünce, birkaç saniye bön bön baktıktan sonra kendi resmi olduğunu ancak anlayabildi.

Resme bakarken kalbi küt küt atmaya başladı. Fabrikadaki masanın üzerine oturmuş, eteği baldırlarında, göğüsleri dar olan süveterini daha da germiş, iri kahverengi gözleriyle gazeteyi elinde tutanlara bakıyordu Emmaline Smith Kelly. Resmin altındaki yazı: «*Paraşüt Güzeli 1945*» diyordu...

Gözlerini resminin yan tarafındaki sütuna çevirip yüksek sesle kendi kendine okumaya başladı:

«Bu gördüğünüz bebeğin adı Emmaline Kelly. Fazla heyecanlanmayın çocuklar, çünkü bu fıstık evli. Kocası da Pasifik'te dövüşüyor.

Emmaline, Inglewood Paraşüt Fabrikasında çalışıyor. İş arkadaşlarının yaptığı oylamada *Paraşüt Güzeli* seçildi. Askerlerimiz onu daha görmediler. Ama görür görmez ona, «*Birlikte paraşütle atlamak istediğimiz tek kız*» damgasını vuracaklarına hiç kuşkunuz olmasın...»

«Bu kadar saçma bir şey olamaz... –diye düşündü Emma–. Kimse bana oy vermedi ki... Gazetecilerin yalanlarından başka bir şey değil...»

SAHNE 3

İLKBAHAR - YAZ 1945

Gazetelerde resminin çıkmasından sonra, sürüyle yapımcının kapısında kuyruğa gireceğini sanmıştı ilk günlerde Emmaline. Ama kimse telefonu açıp da «Ben Darryl F. Zanuck... Hemen Fox Stüdyolarına gel...» demedi.

Ne varki resminin yayınlanmasıyle genç kadının monoton yaşamında da değişiklikler baş gösterdi. Fabrikadaki adamlardan çoğu ona yiyen, soyan gözlerle bakıp, «N'aber paraşüt güzeli?» diye takılıyordu.

Pazar ilâvesinden on tane alıp resmini kesti. Birini Mabel Ana'ya postaladı, bir diğerini de çerçeveletip tuvalet aynasının yanına astı. Her sabah fotoğraftaki yüzüyle asıl yüzünü karşılaştırıyor, hangisinin daha güzel, daha çekici olduğunu düşünüyordu.

İki yüzü vardı artık. Gazetedeki yüz şimdiye dek görüp tanımadığı bir surattı. Işık oyunlarının, maharetli kalemlerin düzelttiği, resimdi. Vücudu bile değişmişti. Gazetenin kullandığı kâğıt ve mürekkep Emmaline'ın, olduğundan çok daha güzel, seks dolu olmasını sağlamıştı.

Geri kalan sekiz resmi iç çamaşırlarını koyduğu çekmeceye yerleştirdi. Bir gün işe yarar bunlar, diye düşünüyordu.

«Paraşüt Güzeli» olmakla umduklarını gene de bulamamıştı Emma. Yalnız, daha bir başka hissetmeye başlamıştı kendini. Kocasından binlerce kilometre uzakta çalışan, her gün ölüm ilânlarını okuyan genç kadın gitmişti de, yerine bir güzellik kraliçesi gelmişti. Naylon Güzeli, Erik Haftası Güzeli, Çiçek Güzeli gibi onun da bir simgesi vardı artık.

Aslında bunun hiç bir önemi olmadığını anlamıştı Emmaline. Tek avuntusu cephede savaşan askerlerin morallerine yaptığı etkiydi. Kimbilir nerede, hangi çukurda savaşan binlerce asker onun resmine bakarak iç geçirip evdeki sevgilisini düşünmekteydi?

Tom'u düşündüğü bir akşam üstü, ona resim göndermediği birdenbire aklına geldi. Mis kokulu çamaşırlarının içinden resmin en buruşmayanını çıkarıp yeni yazdığı mektubuna iğneledi ve hemen o akşam yolladı. Mektubu postaya atarken aklına bir fikir gelmişti.

Ertesi sabah, yedi büyük zarf satın alıp telefon rehberinden seçtiği manken okullarına birer notla birlikte resimleri postaladı.

Parfümlü ve pembe renkli mektup kâğıtlarına yazmıştı notları:

> «Okulunuzda mankenlik yapmak istiyorum. Beni kullanabileceğiniz bir iş varsa lütfen aşağıdaki adrese bildirin:
>
> Emmaline Kelly. 1945 Paraşüt Güzeli.»

Ertesi gece, akşam yemeğinden sonra yorgun argın eve dönmüştü. Odayı kiraladığı kadın, öğleden sonra bir adamın onu aradığını söyledi ve numaranın yazıldığı kâğıt parçasını uzattı. Emmaline, odasına

girmeden holdeki telefonu açıp numarayı çevirdi.

— Efendim... –dedi telin öbür ucundaki sert erkek sesi.

— Ben Emmaline Kelly!

— Anam... –dedi erkek, dudaklarını şapırdattığını belli eden bir yalanmayla–. Seni hem de nasıl kullanırım ben...

Eminaline hiç bir şey anlamamıştı bundan:

— Kiminle konuşuyorum? –dedi zayıf ve ürkek bir sesle.

— Ne fark eder yavrum? Ben uzun boylu, esmer ve yakışıklıyım. İstersen hemen yanına gelirim; canım benim. Adresin de var. Hem benden isteyebileceğin başka şeylerim de var.

— Mankenlik Okulu değil mi orası? –Emmaline hâlâ bir şey anlamamıştı. Kiminle, hangi okulla konuşmakta olduğunu öğrenmeğe çalışıyordu.

— Fuhuş Okulu!

— Böyle bir okula yazı falan yazmadım ki ben. Adınız ne sizin?

— Yazdın anam babam, yazdın. Adıma gelince Joe Memesever!

— Kim?

— Roger Seniyer!

— Özür dilerim... –dedi Emma–. Başka işim var.

Telefonu kapadı, odasına girip önlüğünü çıkardı. Üzülmüş, telefon etmeden önce içinde beliren tüm umutlar kırılmıştı. Bir süre balkondan etrafı seyrettikten sonra, üzerine, yeni aldığı hırkayı geçirip sinemanın yolunu tuttu.

İki gün sonra telefon eden Peter Pierce, Mankenlik Okulu'ndandı.

— Seninle oturup konuşsak iyi olur... –dedi ince, kadın sesi–. Gazete resminden bişey anlaşılmıyor.

— Yarın öğleden sonra gelsem nasıl olur?

— Gel de ne zaman gelirsen gel... –dedi telefondaki ses gülerek.

Ertesi gün işten çıkınca doğru eve geldi Emma. En güzel giysisini giyip makyajını tazeledikten sonra Okul'un yolunu tuttu.

Peter Pierce'nin yalnız sesi değil kendi de kıza benziyordu. Emmaline kapıdan içeri girip adını söyleyince, adam, ellerini beline dayayarak onu tepeden tırnağa süzdü.

— Nereden aldın bu çirkinlik örneği giysini?

— Ben... Güzel buluyordum... Şeyden aldım... May firmasından.

Emmaline'ın sesi ağlamaklı olmuştu birden.

— Bu seferlik neyse ama, bir daha da böyle çirkin giysilerle görmeyeyim seni. Tamam mı canım?

— Olur efendim.

— Şimdi şö'le bi yürü de endamını göreyim bebeğim.

Emma hiç sesini çıkarmadan bir uçtan bir uca odayı geçip yerinde döndü ve tekrar Pierce'nin yanına geldi.

— Sen doğru dürüst yürümesini bile bilmiyorsun kız!

Kıpkırmızı olmuştu genç kadın. Sesini çıkarmadan kapıya yöneldi.

— Nereye gidiyorsun ayol? Gel bakim buraya...

— Bana hakaret ettiniz.

— N'apalım yani? Ölelim mi? Hem şimdiye dek kimse kötü söz söylemedi mi sana?

Ses çıkarmadan yere bakıyordu Emma.

— Hiç mankenlik yaptın mı? Çorap, korse, sutyen, ondan soracığıma söyliim efendim; giysi miysi, gecelik mecelik? Cevap versene ayol?

Emmaline başını salladı.

— Vücudun da fena değil hani! Biraz göğüslerin büyükçe. Belki seni arada bir kullanabilirim. Telefonun var.

Pierce bunları bir solukta söyledikten sonra kıkırtarak odadan çıkıp yan taraftaki bölmeye girdi.

Emma işinin bittiğini anlamıştı. Ön kapıyı açtı ve kendini insan selinin arasına atarak evine döndü.

O gece her zamanki gibi sinemaya gitti Emma. «*St. Louis'de Buluşalım*» oynuyordu. Margaret O'Brien o kadar etkilemişti ki onu, ışıklar yanıp da herkes salondan ayrılmaya başlayınca ancak filmin bittiğini anlayabildi. Yan kapıdan çıktı ve Wilshire caddesinin ışıkları arasında yürümeye başladı. Birden yanı başında, «Nasılsın Emmaline?» diye bir ses duydu. Başını çevirip baktığında Bob Benning'le göz göze geldi. Bob, fabrikanın personel kısmında çalışan son derece kibar ve nazik bir gençti.

— Merhaba Bob!

— Seni sinemadan beri izliyorum. O kadar dalgınsın ki beni görmeden yanımdan geçip gittin.

— Film çok etkiledi beni.

— İstersen bi yere gidip oturalım. Dondurma yeriz!

— İnanır mısın on yaşından beri dondurma yemedim?

Yan yana yürümeye başladılar. Konuşmuyor, ışıl ışıl yanan dükkânların vitrinlerine bakıyorlardı.

«Otuz beşinde vardır Bob... –diye düşündü. Emmaline–. Yakışıklı sayılmaz. Çirkin de değil. Acaba şimdiye dek neden evlenmemiş?»

Dondurmacıya girip oturdular. Emma çilekli, Bob çikolatalı dondurma istedi garsondan.

— Seni uzun zamandan beri düşünüyordum Emma... –dedi Bob–. Benden daha yalnız biri varsa fabrikada, o da sensin.

Emma şaşırmış, dili tutulmuştu bir anda. Hayretle açılan kahverengi gözlerini Bob'a dikip:

— Ben yalnız değilim ki... –diyebildi.

— Seni çok iyi tanıyorum Paraşüt Güzeli.

— Lütfen bana «Paraşüt Güzeli» deme.

— Kusura bakma Emmaline.

— Bana Emmaline da deme. Emma adını seviyorum ben. Hem sen neden yalnızsın?

— Öyle doğmuşum da ondan. Öksüzüm yani...

— Ben de... –dedi heyecanlı bir sesle –Sonra da–: Babam ben çok küçükken terk etmiş evi... –diye ekledi.

— Senin gibi güzel bir bebeği kim terk edebilir?

— Ben güzel falan değilim... –dedi Emma gözlerini önüne indirerek–. Çirkinim.

İki saat kadar pastanede oturup birbirlerine hayat hikâyelerini anlattılar. Bob saatine baktı ve, «Saat on bir olmuş. İstersen Palladium'a gidelim. Dans ederiz...» dedi yalvaran gözlerle.

Bob çok iyi dans ediyordu. Emma'ya yeni stepleri öğretti.

— Judy Garland kadar iyi dans ediyorsun... –dedi Bob ve Tom gittiğinden beri ilk kez kahkahalarla güldü Emmaline.

Kulüpten çıktıklarında saat ikiye geliyordu. Kal-

dırıma yanaşan taksilerden birine binip Bob'un apartmanına gittiler. Emma öylesine mutluydu ki nereye gideceklerini sormamıştı taksiye bindiklerinde.

— Soğuk bir içki hazırlayayım mı? –dedi Bob apartmandan içeri girince.

— Soğuk olsun da...

Viski soda verdi genç kıza. Dans etmekten terlemişti Emma. İçkiyi içince serinledi birden. Ama midesinden bütün organlarına doğru bir sıcaklık da yayılmaya başladı.

— Tadı fena değilmiş!

— Bunu daha sık yapmalısın.

— Neyi? Erkeklerin apartmanlarına gidip içki içmeyi mi?

— Ben iyi bir arkadaşınım senin.

Bob, elindeki içkiyi büfenin üzerine bırakıp kanepeye yürüdü ve kızı yanağından öptü.

— Nasılsın yalnızlıklar güzeli?

— Pek yalnız sayılmam artık.

Bob tekrar eğilip kızın yanağına değdirdi dudaklarını. Karşı gelmediğini görünce boynunu öptü ve kulak memesini diliyle hafifçe yaladı.

— Ben de artık yanlız sayılmam Emma. Senin yanında.

— Sen neden yalnızsın ki? Yakışıklı... Yani iyi kalpli, neşeli bir arkadaşsın. Hem çok da iyi dansediyorsun.

— Belki ama, ben kendimi çirkin buluyorum?

Bob, kızın elinden içkisini aldı ve kollarını boynuna dolayıp dudaklarını uzun uzun öptü. Bir süre dudak dudağa, dilleriyle konuşarak kenetli kaldılar divanda. Tom'la beraberken arada bir duyduğu şehvet

yavaş yavaş bütün benliğini kaplamaya başladı. Bob kızın boynunda duran elini göğüslerinden birinin üstüne koydu. Hiç ses çıkarmadı Emma.

Konuşmadan, el ele ayağa kalktılar ve yatak odasına gittiler. Yatağın yanında yanan kırmızı ampul, odayı erotik bir havaya bürümüştü. Bob yavaşça Emma'nın giysilerini çıkarmaya başladı. Bunu öylesine ustalıklı ve nazik hareketlerle yapıyordu ki genç kadın bundan ne korktu ne de karşı gelebildi Bob'a.

Birbirlerinin kolları arasında çırılçıplak, serin çarşaflara düştüler. Emma, elleriyle erkeğin yanaklarını okşuyor, «Bundan böyle yalnız olmayacaksın Bob...» diye mırıldanıyordu. O anda yanağına bir ıslaklık geldi Emma'nın. Bob ağlıyordu. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırdı genç kadın.

Bir şeyler bekliyordu Emma. Tom'la birlikteler-ken olanların başlamasını istiyordu gene. Hiç bir şey olmadı. Kolları arasında tuttuğu sevgilisi sarsıla sarsıla ağlıyordu yalnız...

MONOLOG

7 MART 1957

Yazı yazmak istemiyor canım. Günlerdir içimde garip bir sıkıntı var. Çok şeyler oldu bu günlerde. Hele Stüdyo'da olanlar, ömrümde başıma gelenlerin en kötüsüydü, ki bu güne dek nelerle karşılaşmadım ki ben.

Dr. Rubinstein'a, Mr. Walters'la ilgili kısımlarını gösterdim hatıra defterimin. Okudu. Başını sallayıp, aferin, dedi. Bundan böyle yaşamını etkileyen tüm olayları hiç çekinmeden kaleme alabileceksin demektir bu... Dokuz yaşındayken başına gelen ırza geçme olayından çok daha kötüleriyle karşılaşmış olabilirsin bugüne dek. Onları da yazman gerekiyor.

Nereden biliyorsun başıma daha kötü olayların geldiğini? diye sordum.

Gelmedi mi? dedi. Evet, dedim. Geldi. Tom askerden döndükten sonra olanlar daha da kötüydü. Ne varki onlardan söz edemem sana...

Anlatabilirsin onları da... dedi. Hazır olduğun zaman.

O zaman anlatırım, dedim ben de. Şimdi hazır değilim. İstersen Tom'un eve dönüşünü anlatabilirim.

Ben istersem değil, sen istersen, dedi. Tom'un

dönüşü senin hayatında çok etkili bir olay. Bir çeşit dönüm noktası.

Öyle, dedim. Öyleydi de. O kadar korkuyordum ki o sıra. Geri gelince beni, bıraktığı karısını tekrar isteyecek diye. Kiralık odadan çıkıp kızlar kulübüne taşındım. Adı Yeşil Oda'ydı. Film yıldızı olmak isteyen kızlar, ucuza kalıyordu kulüpte. O kadar korkuyordum ki, yeni adresimi bırakmadan ayrıldım eski odamdan.

Neden korktuğumu da doğru dürüst bilmiyordum. Benimkisi düpedüz aptallıktı. Yalnız, uzun yıllar ondan ayrı kalmanın edindirdiği birtakım alışkanlıklardan ayrılmak zorunda kalacağını düşünmek ürkütüyordu beni.

Tom, döner dönmez fabrikaya gidip adresimi almıştı. Gene aptallık etmiş, adres değiştirdiğimi çalıştığım yere bildirmiştim. Oradan da ayrılmayı düşünüyor, yeni bir iş arıyordum zaten. İşten çıkıp Yeşil Oda'ya döndüğümde beni bekliyordu. Pierce'in gönderdiği dergilerden birinde birkaç saatlik modellik yapmış, yeni çorapları giyerek resim çektirmiştim.

Cam kapıyı itip lobiye girdiğimde koltuklardan birine oturmuş, elindeki kitabı karıştırıyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Üniforması vardı üzerinde. Yüzünde ise kırgınlık ve üzüntü.

Sensin, dedim. Aslında çok aptalca bir sözdü bu. Ama ne yapayım? Aklıma başka bir şey gelmemişti o anda.

Nasılsın Emmy? dedi. Emmy de ne oluyordu?

İyiyim.

Ayrıldığın yere adresini neden bırakmadın?

Bırakmamış mıyım? dedim hayretle. Bırakmamış olsaydım burayı bulamazdın.

Fabrikadan söylediler. Artık orada çalışmıyor musun?

Ayrıldım dedim. Biraz para biriktirdim. Modellik yapıyorum şimdi. Fotomodelim. İki filmde de figüranlık yaptım.

Odana çıkıp da konuşsak olmaz mı? dedi.

Erkek alamam odama. İstersen dışarı çıkalım. Bir yere gidip bişeyler içeriz.

Ne zamandan beri içki içiyorsun? dedi.

Ben içmiyorum. Senin için dedim içki içelim diye.

Pekâlâ... dedi huysuz huysuz. İki buçuk yıldır bekledim bu anı. On dakika daha bekleyebilirim.

Odama çıktım koşarak. Kalbim küt küt atıyordu. Sanki yüreğim bluzumu delip de dışarı fırlayacakmış gibi hissettim bir an. Başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Kendimi kamera önündeymişim gibi hissetmeye başlamıştım Tom'un önünde. Kalabalık odalara girdiğimde de böyle duygulara kapılırım hep. Kalabalıktan korkmak garip değil mi benim gibi birisi için?

Değil, dedi Dr. Rubinstein. Çok kişi böyle duygulara kapılır toplumun içine girince. Kimini daha çok, kimini de daha az etkiler. Kendilerine güvenmeyen kişilerde daha çok belli olur bu duygular.

Neden kendime güvenim olmasın? diye sordum.

Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz, dedi. O zaman sabrımın tükendiğini hissettim birden. Bana bakın doktor, dedim. Sizinle ocaktan bu yana beraberiz. Sizden önce de, New York'ta bir doktorum var-

dı. İkinizden de bir damla yardım göremedim bugüne dek.

Senin sorunların, kolay çözümlenir türden değil, dedi. Öyle olsalardı psikoterapiye gerek yoktu. Durdu. Başını kaşıdı ince, kemancı parmaklarıyle. Ve güldü. Rahatsızlığın yarattığı soğuk bir kahkaha olmaktan ileri gitmedi bu gülüş. Anlamıştım. Beni idare etmeye çalışıyordu. Kızdırmak işine gelmiyordu. Dünyanın parasını ödüyordum ona.

Neyse, Tom'la birlikte bara gittik o gün. Dip masalardan birine oturduk. Karımsın Emma, dedi. Seni geri istiyorum. Geldim artık. Yalnız, sen beni istemiyorsun galiba! Eğer benimle yaşamak istemiyorsan neden mektuplarında belirtmedin bunu? Senden uzaklarda, taa Japonya'da Emmaline'a kavuşabilmek umutları içinde neden yaşattın beni?

Gözleri dolmuştu. Dokunsam ağlayacaktı. Birden benim de gözlerim yandı. Dayanamam insanları üzgün görmeye. Hayvanları bile. Çocukları da. Kimsesizler yurdundayken çocuklar karıncaların üzerine basıp, yağmur yağacak, diye bağırışarak oyun oynarlardı. Yağmur yağmazdı ama. Yağsa bile bir iki gün sonra yağardı. (Deliğe bas anamı as.)

Özür dilerim, dedim. Duygularım karmakarışık. Ne zamandır ayrıyız birbirimizden. Ben de çok çektim. Yalnızlık canıma tak etti. Sen değiştinse ben de büyüdüm. Olgunlaştım.

Denemek istemez misin bir daha? dedi. Çok para biriktirdim. Pokerden de kazandıkların var. Hughes Uçak Fabrikası'ndan iyi bir iş teklifi aldım.

Belki deneyebiliriz dedim.

Ne zaman? dedi. Şimdi mi? Hughes işini kabul

ederim. Inglewood'da küçük bir ev tutarız. Bu iğrenç işlerle uğraşmaktan da kurtulursun.

Tokat yemiş gibi irkildim birden. Modellikle film oyunculuğunun iğrenç olduğunu ilk kez duyuyordum. Dirseklerine kadar yağlar içinde çalışmaktan daha mı iğrençtir benim işim, dedim.

Sen film yıldızı mı oldun? dedi. Duymamıştım da.

Hayır dedim. Film yıldızı değilim henüz. Ama bir gün olacağım. Ömrümce tek dileğim buydu zaten. Menecerim bile var.

Adı ne?

Tanımazsın dedim. Phil Bamberger.

Yahudi mi?

Yahudi'yse n'olucak?

Hiiiç. Karımın çalışması beni sinirlendiriyor yalnız. Ben bakabilirim ona.

Karısı ben değilmişim de sanki başka biriymiş gibi üçüncü tekil şahısta konuşuyordu

Gözlerini bana dikti; dişlerini sıkıp, sen benim karım mısın, değil misin? diye fısıldadı.

Bilmiyorum!...

Boşanma davası açmak gibi aptallıklarda bulunmadın inşallah?

Hayır.

O zaman benimle geliyor musun gelmiyor musun?

Böyle bir soruyu nasıl cevaplandırırsınız doktor? Sen nasıl cevaplandırdın? dedi Dr Rubinstein.

Cevaplandırmadım.

Onunla birlikte yaşamaya devam etmedin ama?

Bir gece onunla otele gittim. Yeşil Oda'nın lobi-

sine demir atmıştı sanki mübarek. Telefonla odamdan arıyordu beni günün her saatinde. Dışarda olduğum zamanlarda da lobiden bir yere kıpırdamıyordu.

Fabrikadan ayrıldım. Modellik yaptığım yerler ve figüran olarak beni kullanan iki şirket de sanki bunu bekliyormuş gibi bana verdikleri işleri durdurdular. Yakında bir şeyler ayarlarız. Sen meraklanma bebeğim... dedi Phil. İstersen biraz para verebilirim. İstemem dedim. Bir gün gerekirse alırım. Ne zaman istersen ruhum, dedi.

Roosevelt Oteli'nde Tom'la birlikte bir gece geçirmeme karşın ona dönmedim. Dansa götürdü beni. İçki içtik. Bana davranışlarında çok nazik, çok kibardı o gece. Mahzun, köpek gözleriyle bana baktı sadece. Sesini de pek çıkarmadı.

Roosevelt Oteli'ne gidelim dediğinde karşı koyacak gücü bulamadım kendimde. Peki dedim. Sen nasıl istersen öyle olsun.

Oda çok güzeldi. Tom, telefon edip bir şişe şampanya getirtti yukarı. Beyaz ceketli garson tekerlekli bir masada gümüş kovaya koyup getirmişti içkiyi. Masanın üzerinde bir buket kırmızı gül vardı. Benim en sevdiğim çiçekti gül. Şampanyayı da severim.

Gazoza benziyordu tadı. O kadar çabuk başım dönmeye başladı ki, ne zaman soyunup da yatağa girdiğimizin farkına bile varmadım. Ve birdenbire Bob gibi Tom da ağlamaya başladı kollarının arasında. Ağlama dedim. Ağlama Tom. Her şey düzelecek. Göreceksin. Bob'a da aynı şeyleri söylemiştim. Onun sevdiği şeyleri yapmaya başladım. Bana da istediklerini yapabilirsin, dedim. Ondan sonra her şey karıştı; bulutlandı. Pek hatırlamıyorum. Gece olanları ertesi

gün bile zorlukla hatırlamıştım. Tek hatırlayabildiğim tatmin olmayışım oldu. Ömrümde tatmin olmadım ben. Bir kez, az daha oluyordum, araya başka şeyler karıştı... Neyse şimdi sırası değil o hikâyenin.

O geceden sonra iki hafta beni aramadı Tom. Allak bullak olmuştum.

Neden? dedi Dr. Rubinstein. Üzülmüş, garip duygulara kapılmıştım... dedim. Benden iğrendiğini sandım. Belki de benimle ilgisini kesmek istiyordu. Yatakta yaptıklarımdan ürkmüş olabilirdi. Gerçi yaptığım her şeyi o öğretmişti bana. Beni istemediğine sevindim sonraları. Benden iğrendiğini sanarak üzülmüş; bir daha dönmeyeceğini düşününce de sevinmiştim. Karmakarışık duygular içinde ne yapacağımı, ne edeceğiini bilemeyerek şaşırmış kalmıştım.

Bir akşam üstü telefon çaldı odamda otururken. Tom'du arayan. Hughes işini kabul ettim dedi. Alacağım para fena sayılmaz. Bankada iki bin dolarım da var. Venice kasabasında ufak bir ev için kapora verdim. Ne dersin?

Neye ne derim?

Karım olmaya yeniden!...

Beni sıkboğaz etmeyeceğine söz vermiştin ya. Saçmalama be... dedi.

Ben de telefonu kapadım yüzüne. Aradan zaman geçti. Beni aramadı bir daha. Bir ay geçmemişti ki, mahkemeden boşanma davası açtığına ilişkin bildiri geldi. O gün Phil beni Warner Film Şirketine götürmüştü. Hani yazmıştım ya önceden: *Yazarın yanına girdik de yaşlı bir adam oturuyordu; başını kaldırıp bakmadı bile* diye.

Bir yıl sonra, Mabel Ana aradı beni telefonda.

Eski kocan evlenmiş dedi. Utanmıyor musun? diye eklemeyi de unutmadı. Cadı n'olucak!...

Neden utanacakmışım?

Çünkü o iyi bir çocuktu. Sana da çok iyi baktı. Sadık, efendi bir kocaydı. Sen ne yaptın bütün bunlara karşılık? Onu terk ettin.

Benim arkamdan pek ahlayıp vahlamadı... dedim.

Senin hiç mi kalbin yok? dedi. Tam bir yıl kendini bilmez halde dolaşıp durdu zavallıcık. İlk aylarda yanıma gelir de sabahlara dek ağlardı yavrucak. Senin utanıp da yerin dibine girmen gerek. Ülkesi için aslanlar gibi çarpışan kahraman bir denizciyi terk edip kaçtın be. Ayıp, ayıp...

Hiç de utanmamıştım aslında. Başka birini buldu diye tam tersine, mutlu olmuştum. Yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım o gece. Diz çöküp Tanrıya dua ettim. Gerçi O'na inanmıyordum ama, Tom için, onun mutluluğu için yakardım.

Duyduğum kadarıyle makinist değilmiş artık. Okula gitmiş. Mühendis olmuş. İki de çocuğu varmış. Benim çocuğum da olmayacağına göre, o benden daha talihli çıktı. Tanrı benim yardımcım olsun...

DİYALOG

9 MART 1957

Dr. Rubinstein, ofisindeki şezlonga oturmuş, ellerini ensesinin arkasına kenetlemişti. Son derece rahat olduğu belliydi. Emma ise oturduğu deri koltuğun elbisesine yapışmasından son derece sinirli, kalçalarını devamlı oynatarak rahatlamaya çalışıyordu.

Belki rahatsız olmamı istiyordur benim, diye düşündü genç kadın. Bir çeşit tedavi yöntemidir bu.

— Kül tablası yok mu? -dedi Emma etrafına bakınarak.

— Yok.

— Sigara içmemi istemiyor musun yoksa?

— İçmesen daha iyi olur.

— Peki ama, içersem daha iyi konuşurum. Rahatlarım belki.

— Hayır. Rahatladığını sanırsın yalnız. Hem benim sinüzitim var... -dedi Dr. gülümseyerek.

— Oldu... -Birden gülmeye başladı Emma. Gözlerini adamınkilere dikti. Yüzündeki ifadede hiç bir değişiklik yoktu. Kucağındaki dosyada bulunan boş bir kâğıda bakıyordu sanki.

— Neden güldüğümü öğrenmek istemiyor musun?

— Sen istersen bana söylersin.

Emma, ses çıkarmadan doktoru inceledi. Kadınlarla yatmaktan zevk alıyor muydu Rubinstein? Evli değildi. Genç de sayılırdı. Kırk, kırk beş... «Acaba kadınlar onunla birlikte olmaktan mutluluk duyar mı?» diye aklından geçirdi. Sormak isterdi böyle bir şeyi. Birden doktoru partilerde gördüğünü hatırladı birkaç kez. Her seferinde de yalnızdı adam. Belki de homoseksüeldi. Öksürerek boğazını temizledi Emma.

— Psikiyatristlerle ilgili espriler, hikâyeler bilir misin?

Başını evet anlamında salladı doktor.

— Ben de bilirim... Laf olsun diye sorduğumu da biliyorsun?

— Evet.

— Hem senin koltuğun neden öyle rahat da benimkisi değil?

— Bunun cevabını bilmiyor musun küçüğüm?

— Söylediklerimi dinliyorsun demek. Seni denemek için sordum bu soruyu. Dinleyip dinlemediğini anlamak için...

— Dinliyorum tabiî. Günlerim seni ve diğer hastalarımı dinlemekle geçer hep. Yorucu bir iş...

— Ben de öyle düşünmüştüm. Dün gece ilginç bir düş gördüm.

Cevap vermedi doktor. Emma dudaklarını diliyle ıslatarak yavaş yavaş konuşmaya başladı:

— Zen... Zenci bir herifle yattığını gördüm. Hayatımda zencilerle hiç yatamamıştım... Sana... Sana benziyordu... Kusura bakma.

— Neden kusura bakacakmışım?

— Zenci değilsin ki...

— Olsam da değişmez... –dedi doktor gülerek–. Yahudi'yim.

— Ne demek istediğini anlamadım?

— Sen gördüğün düşü anlat.

— Aaa... Evet... –Kucağında, elleriyle büktüğü mendile baktı bir an–. Zevk alıyordum. Hayatımda yattığım erkeklerden böylesine zevk aldığımı hatırlamam. Aslında hiç zevk almadım. Bir kez belki... Calvin'le birlikte olduğum zaman. Ama ondan söz edemem. Şimdi yani...

— Onunla yatmaktan neden zevk aldığını biliyor musun?

— Kiminle?

— Calvin'le.

— Hayır... –dedi Emma. Durakladı. Dişleriyle alt dudağını çiğnedi bir an–. Bir süre bana saygı gösterdi... O da Yahudi'ydi... Hâlâ da Yahudi. Ne varki Yahudi olmasının bu işle bir ilgisi yok. Öyle değil mi? Hem ona bakarsan Phil de Yahudi'ydi.

— Durma. Devam et.

— Devam edecek bir şey yok. Uyandım birden. Çok zevk alıyordum düşümde. Uyanınca da midem bulandı. Kustum. Çarşaflar falan berbat oldu.

Başıyle gene onayladı kadının sözlerini doktor.

— Neden başını sallıyorsun?

— Nedeni yok...

Tükenmezle kâğıdın üzerine bir şeyler karalıyordu konuşurken. Ne yazdığını görmek için dayanılmaz bir arzu duydu Emma. Düşünün özel bir anlam taşıdığını mı not ediyordu yoksa?

— Anlamı ne?

Doktor güldü. Şaşırmıştı genç kadın.

— O kadar komik mi?

— Hayır... –dedi adam kalemine bakarak–. Özür dilerim. Uzun yıllar önce duyduğum bir espri geldi aklıma da... Kadının biri çırılçıplak sokakta yürüyormuş. Kendini adamların izlediğini fark edince, birden koşmaya başlamış. İki üç kişi varmış arkasından gelen. Hepsi durmuş; yalnız biri peşini bırakmamış. Daha da hızlanmış kadın. Adam da... Sonunda çıkmaz sokağa sapmış. Sokağın sonuna gelip durunca adam gülümseyerek yanına yaklaşmış...

Doktor birden durdu. Kadın, etli dudakları yarı aralık, gözlerinde garip bir pırıltıyle onu dinlemeye devam ediyordu.

— Korkudan öleceğini sanmış kadın. Adam burnunun dibine kadar sokulmuş çıplağın...

Doktor Rubinstein, yüzündeki ifadeyi değiştirmeden öne doğru eğildi ve hikâyedeki adam sanki oymuş gibi, iki elini yana açarak: «Kadın kısık, korku dolu bir sesle fısıldamış, "Bana ne yapacaksın?" Adam gülmüş. "Sen düş görüyorsun yavrum. Ben de senin düşündeki öcüyüm" demiş...»

Genç kadın iç geçirerek gülümsedi. Sonra birden ciddileşerek sordu:

— Cevabın bu mu?

— Eh, aşağı yukarı. Şimdi istersen sen bana anlat düşünün ne anlama geldiğini!

Bir süre düşündükten sonra boğuk bir sesle:

— Bilmiyorum –dedi. Gözlerini kaldırıp doktora baktı–: Seni, Calvin'le tanımladığını mı sanıyorsun yoksa?

Cevap vermedi adam. Yüzündeki ifade de değişmedi. Tekrar geriye doğru yaslanarak:

— Zencilerle ilgili düşüncelerin ne?- diye sordu.

— Ne biçim soru bu? Zencilerle ilgili hiç bir düşüncem veya fikrim yok. Kimini severim, kimini sevmem. Beyazlar gibi. Sammy Davis, Sidney Poitier, Nat King Cole, Duke Ellington benim iyi dostlarımdır... -Bir an sustuktan sonra derin bir soluk alıp devam etti-: Karanlık onlar. Gece gibi... Yatakta çok iyi olduklarını söylerler. Ama onlarla yatmak istemedim hiç.

— Sarışınların da yatakta iyi olduklarını söylerler.

— Ben gerçek sarışınlardan değilim. Saçımı sonradan boyattım.

— Biliyorum.

— Phil Bamberger'in görüşüydü bu. Piyasaya kızıl saçlılar hâkim dedi. Rita Hayworth, Rhonda Fleming. Sarışın olursan daha çok ilgi çekersin, deyince ben de kabullendim... -Gülmeye başladı kadın birden-: Bir zamanlar beni tavlamaya çalışan bir gazeteci de, "Senin her tarafın sarı mı?" diye sormuş, ben de, "Yalnız saçım" deyince şaşırmıştı enayi. Hiç bir şey anlamadıydı...

Dr. Rubinstein yüzünü buruşturdu.

— Haklısın. Pek de güldürücü bir olay sayılmaz. Aklıma o gelmişti ama. Ben de söyleyiverdim...

Doktor, dosyanın üzerinde not tuttuğu kâğıda baktı ve:

— Bugünkü konuşmamıza kahkahalar atarak başladın. Hâlâ da, anlamsız güldürüyle zamanımızı boşuna harcamaktasın... -dedi ciddî bir sesle.

— Konuşmak istemediğimi mi söylemek istiyorsun?

— Evet.

Yerdeki halıya baktı bir süre kadın ve derin bir soluk alıp bacak bacak üstüne attı.

— Phil.. –diye başladı titrek bir sesle–. Phil menecerim olduğunu söylemişti. Onunla konuşmadan kimseyle anlaşmayacağıma ilişkin imzalı bir kâğıt aldı benden.

Tekrar buruş buruş olmuş mendiline baktı. Tedavisi için ayrılan saatin geri kalan kısmında da gözlerini, kucağında mendilin ucunu sürekli olarak büken ellerinden ayırmadı. O günleri hatırladı. Aç olduğu yılları. Phil'in yemek davetlerini kabul ediyor, yalnız para tekliflerini geri çeviriyordu. Nefret ediyordu borçlanmaktan.

— Yeşil Oda'da kalıyordum. Sally adında bir arkadaşım vardı. «Kale Film'in sahiplerinden iki kişiyi tanıyan bir arkadaşım telefon etti –dedi bana bir gün–. Beverley Oteli'nde denemeler yapacaklarmış bu gece. Gidelim mi?» Phil'e sormam gerektiğini söyledim kıza. «Senin için ne yapıyor ki o? –dedi–. Sana iş bile bulmadı.» Haklıydı. Bir tek iş bulamamıştı o güne dek. Biriktirdiğim para da suyunu çekmeye başlamıştı. Kira borcum birikiyordu. Kaybedecek bir şeyim de yoktu. «Gidelim,» dedim. Sally, adamlardan birini tanıyordu. Jack bilmem ne. Arkadaşının adı da Bimbo'ymuş.

İşin içinde bir gariplik olduğunu hemen anlamıştım. Koskoca stüdyo varken ne diye bir otel odasında deneme yapıyorlardı? Adamlardan biri viski çıkardı yanındaki ufak çantadan. «İçki içer misiniz kızlar?» diye sordu. Ben, hayır dedim. Sally ise hemen kabullendi. İçmeye başladılar. Adı Bimbo

olan, benim de içmemi üsteleyip duruyordu. Sonunda ben de içmeye başladım. Viskileri birbiri ardına yuvarlıyorduk.

Bol keseden atıyorlardı adamlar. «Sizin gibi fıstıklar film dünyasını kasırga gibi yerinden oynatacak,» diyorlardı. Ondan sonra konuşulanları pek hatırlamıyorum. Yalnız bir ara Sally beni tuvalete götürdü ve, «İş çığırından çıkmaya başladı. Ne zaman kıracağız kirişi?» diye sordu.

Ben, her halde, sen istersen git, ben kalmak istiyorum demiş olacağım ki Sally, tuvaletten çıkar çıkmaz pılısını pırtısını toplayıp gitti.

Bir ara, Bimbo'nun, «Karı kafayı iyi buldu,» dediğini hatırlıyorum. Arkadaşı da, taksiye atıp evine götürelim gibisinden bir şeyler geveledi.

Herifler kollarıma girip beni asansöre taşıdılar. Lobiden çıkışımızı hayal meyal hatırlıyorum. Sonra da arabaya bindik. Şöföre, «Mullholland Tepesi'ne doğru gidelim,» dedi adamlardan biri. Kapanan gözlerimin arasından şöföre yirmi dolarlık uzattığını gördüm. Mullholland Tepesi'nde oturmadığımı söylemek istiyordum. Ama, ağzımın içinde dilim sanki cansız bir et parçasıymış gibi sürekli olarak yuvarlanıyor, damağıma çarpıp çarpıp düşüyordu.

Bir süre sonra in cin top oynayan bir ıssız düzlüğe geldik. Bimbo saldırdı bana. Kendimi savunacak gücüm bile kalmamıştı. Üzerimde debelenip durdu on, on beş dakika... İşini bitirip ön tarafa geçti. Sıra öbür herifteydi. Bu kez tüm gücümü toplayarak karşı koymaya çalıştım. Sinirlendi. Yumrukla yüzüme vurdu. Bayılmışım. Kendime geldiğimde yalnızdım arabada. Herifler ırzıma

geçtikten sonra inmişlerdi taksiden. Van Nuys Bulvarına gelmiştik. Işıl ışıldı her yan. Ayak bileklerime kadar inen parçalanmış kilotumu zorlukla giydim. Bu yaptığımın ne kadar büyük bir hata olduğunu bilmiyordum. Kilotumu çekerken şöför de açılan bacaklarımı dikiz aynasından seyretmekteymiş meğer. Manzarayı görünce arabayı durdurup nerede oturduğumu sordu. Ben de, «Yeşil Oda,» dedim. Sanki başka bir yeri söylemişim gibi gerisin geri dönüp Tepe'ye doğru son hızla gitmeye başladı. Karanlık, toprak bir yol bulup saptı. Arabayı durdurunca, arkaya, yanıma atladı. «Yapma!» diye yalvardım. Kirli, sapsarı kazma dişlerini göstererek sırıtışını hiç unutamam. İşini bitirince tekrar öne geçip arabayı çalıştırdı ve, «Taksi parasını vermeye gerek kalmadı artık,» dedi.

Yeşil Oda'nın önünde bıraktı beni. Ayakta duracak halim yoktu. Sallana sallana içeri girdim. Resepsiyondaki kız halimi görünce bir çığlık atıp yanıma koştu. Kollarında bayıldım bu kez.

Ertesi sabah uyanınca, telefonu kapıp salak gibi Kale Film'i aradım. Jack ve Bimbo'yu sordum. Böyle birileri bizde yok dedi santraldaki kız. Yatağın üzerine oturup başıma gelenleri hayretle düşündüm kara kara. «Benim gibi iyi bir kız böyle bir çirkefe nasıl girer?» Kendi kendime, «Ben iyi bir kızım... -dedim. Aynanın önüne geçip yüksek sesle tekrarladım-: Bir saat içinde üç kişi tarafından ırzına geçilen iyi bir kızım ben...»

SAHNE 4

SONBAHAR 1948

Tom'un yüzüne telefonu çarpışından bir ay sonraki taksi hikâyesini kimseye açmadı. «Tom'la birlikte gitseydim bunlardan hiç biri olmazdı... -diye düşündü-. İyi, temiz kalpli, beni koruyan bir kocam olurdu. Olur muydu? Tom'la gitseydim gene de sinemadan ayrılmayacaktım ki. Kararlıydım. Küçük yaştan beri film dünyasının üyeleri arasına girmek tek dileğimdi. Aynı zamanda rol yapmaktan da bihaberim. Nasıl iyi bir oyuncu olunacağını öğrenmeye bile çalıştığım yok...»

Kimsenin, anasından «oyuncu olarak» doğmadığını bilecek kadar kafası işliyordu. Hiç kimse sahneye çıkıp, kameranın önüne geçer geçmez ikinci bir Betty Davis olamazdı. Yıllar süren dersler sonunda belki ikinci bir Sarah Bernhardt olunabilirdi.

İyi dans edebilmenin dışında bir yeteneği yoktu. Şan dersleri almamış; vücut kontrolu, jimnastik, ses ve diksiyon dersleri hiç görmemişti. Aslında sesinin çok kötü olduğunu biliyordu. Fısıltıdan öte konuşmuyordu çoğu kez. Hiç bir piyesi baştan sona okumamış; tiyatroya bir iki kez gitmişti ancak.

Yüzlerce film seyretmişti ama. «*Karanlık Zafer*»

gibi sanat filmlerini bile görmüştü. Betty Davis'in hayranları arasında ön sırayı alıyordu. Kadının körlük anındaki rol yapışını incelemiş; odasında bıkıp usanmadan tekrarlamıştı.

Ne varki bu, rol yapma konusunda kendine tutarlı bir yardımda bulunamamıştı. Taklitçilikti yaptığı. Yeşil Oda'da kalan Judy adındaki bir arkadaşı son derece başarılıydı taklitçilikte. Betty Davis, Greta Garbo, Greer Garson gibi beyazperdenin ünlülerini aynen yaratıyordu. Gözlerini kapatıp dinleyenlere Judy, bu film yıldızlarını sanki Yeşil Oda'nın dinlenme salonuna getiriyordu. Emma gözlerini açıp yüzüne baktığında bile, kızın taklit ettiği artisti gördüğünü sanırdı. Yüz hareketleri, konuşması tıpa tıp uyardı. Ama, sahneye çıkıp rol yapmaya kalksa yuhalanacağına da bahse girebilirdi Emma, genç kızın.

«Ben de rol yapamam sahnede,» diye düşündü. Sahneye, daha doğrusu kameranın karşısına üç kez çıkmıştı bugüne dek. Makyajını yapmış, kostümünü giyerek, sıcak ışıkların önüne yürümüş ve hastalanmıştı. Evet, midesi bulanınıştı her seferinde. Eliyle ağzını kapayıp doğru tuvalete koşmuştu. Serin fayanslara dayanıp titreyen parmaklarıyle alnını oğuştururken de yönetmenin sesini dinlemişti.

— Nerede bu manyak karı?

Eminaline de ağzını son bir kez silip sete fırlamıştı hemen.

— Buradayım efendim.

— Nerelerdesin bebeğim? –diye sordu yönetmen tatlı tatlı gülerek.

— Şeyimi... Kirpiklerimi unutmuşum.

Herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Emmaline de onlara bakıp gülümsedi. İyileşmişti birden.

— Haydi bakalım bebek... –dedi yönetmen–. Balo sahnesinin çekimine başlıyoruz. Rod Roman senin önünden geçecek. Sen de ona bakıp, «Nerelerdeydin yıllardır?» diye laf atacaksın.

— O ne diyecek?

Yönetmen sırtını dönmüştü sahneyi oyunculara anlatırken. Tekrar Emma'ya döndüğünde gülümsemiyordu artık.

— O hiç bir şey demeyecek. Sen köprü görevini yapacaksın. Salonun bir ucundan öbür ucuna yürürken Rod, ona laf atarak seyircinin dikkatini çekeceksin.

— Peki efendim... –dedi genç kız.

— Gürültüyü keselim arkadaşlar... –Yönetmen yardımcısı da sesini kalınlaştırıp tüysüz göğsünü kabartarak bağırdı–: Motor!...

Salonun sol tarafındaki küçük orkestra «*Stardust*»i çalmaya başladı. Set canlanmıştı birden. Çiftler müziğin hazin melodisine uyarak dans etmeye başladılar. Emma, kavalyesiyle bir köşede konuşuyordu. Filmin erkek oyuncusu Rod Roman, Barbara Baker'la kavga edip Emma'ya doğru yürüyerek kapıdan çıkacaktı. Kavga başladı ve Rod ellerini kollarını sallayarak bağırdıktan sonra Emmaline'a doğru geldi. Genç kız kavalyesinden ayrılıp ona doğru yürürken bir şeyler mırıldandı. Rod şaşırmıştı, ama kendini çabuk toparlayıp, «Bir şey mi söyledin hayatım? Pek duymadım da!» diyebildi.

Yönetmen, oturduğu iskemleden ok gibi fırlayıp, «Kes, kes!» diye bağırdı kameramana. Herkes

olduğu yerde durdu. Ve gözler Emma'yı arayıp buldu kalabalığın arasında. Kıpkırmızı olmuştu. Yer yarılsa da dibine geçsem diye dua ediyordu.

Yönetmen sert adımlarla ona yaklaşıp önünde durdu. İki elini yumruk yapıp beline dayamış, başını da sağa sola eğerek, tepeden tırnağa süzüyordu zavallı figüranı.

— Adın ne senin be?

— Emma... Yani Emmaline Kelly.

Yönetmen gülerek:

— İşte bu güzel! –dedi. Gene ciddîleşti ve sert bir sesle–: Beni iyi dinle Kelly. Eğer kekelemeden, mırıldanmadan konuşacaksan iyi. Yok konuşmam dersen, Rod yanından geçtiği zaman kıçını ona dönüp o güzelim kalçalarını salla.

— Kekelemem efendim. Yalnız o da bana cevap verse daha iyi olur...

Filmin yıldızıyle yönetmen gözlerini hayretle açıp ona baktılar. Sonunda konuşabilen yönetmen oldu ve yumuşak bir sesle, «Ne demesini isterdin sana?» diye sordu.

Ses tellerini zorlayarak yüksek sesle konuştu Emma:

— Ben, Mr. Roman'a, «Nerelerdeydin yıllardır?» dedikten sonra, o da bana dönüp, «Ana okulundaydım» diye bir cevap verebilse...

— Aman ne komiiik! –dedi Rod–. Şimdi de senarist oldu küçük hanım.

— Gerçekten de komik! –dedi yönetmen–. Ne varki filmin havasına pek uymuyor. Kelly olmadan önce adın neydi senin?

— Smith.

— Hay Allah. Ne kadar gariban adı varsa seni bulmuş bekızım. Ünlü bir kişiyle akrabalığın falan var mı?

— Oliver Holmes... -dedi Emma.

— Kim?

— Oliver Holmes. Yargıçmış sanırım.

— Oliver Wendell Holmes'ı kastediyor olacak... -dedi Rod Roman.

— Bak işte bu iyi! -dedi yönetmen-. Bundan böyle senin adın...aaa... Wanda Oliver. Bu sette bir gün bile çalışsan sana Eminaline Kelly diyemem. -Tekrar etrafına bakınıp bağırdı-: Herkes yerine! Yeni baştan alıyoruz sahneyi.

Bu kez Rod, gözlerini kırparak yanına geldi Emma'nın ve dilini çıkardı. Emma da ne söyleyeceğini şaşırıp kahkahayı bastı.

— Şimdi de n'oldu?

— Kabahat benim. Güldürdüm kızcağızı! -dedi Rod Roman.

— Negativin parasını sen ödersin... -dedikten sonra yönetmen sahnenin çekimine tekrar başladı.

Wanda, kalçalarını sallayarak kavalyesinden ayrılıp Rod'un gelmesini bekledi ve bir satırlık rolünü kusursuz bir şekilde söyledikten sonra gene sallana sallana kavalyesine döndü.

— Oldu! -diye bağırdı yönetmen yorgun bir sesle... Emma ise ağzını kapamış tuvalete doğru koşuyordu.

Emma'nın Wanda olduğu gün Phil sete gelmişti. Sahnenin çekimi biter bitmez yönetmene yaklaşıp, «Benim kızı nasıl buldun?» diye sordu.

— Fıstık gibi maşallah. Allah sahibine bağışlasın... -deyip göz kırptı yönetmen.

Bu sözleri söylemekle senin fikrini ve zevkini onaylıyorum demek istiyordu Phil'e. Wanda'nın menecer sinirlenmişti birden. O güne dek parmağını bile sürmemişti kıza. Sesini çıkarmadı ve gülümseyerek:

— Yakında gene kullanabilirsin onu... –dedi.

— Pek sanmam. Kekeme rolüne ihtiyacımız olursa veya fısıldayan karılar ararsak sana haber veririm. İyi günler Phil.

Phil, Emma'nın hazırlanmasını bekledi. Beklerken de Wanda, Wanda Oliver diye kendi kendine tekrarlıyordu kızın yeni adını. Biraz sonra Wanda geldiğinde onu yemeğe götüreceğini söyledi.

— Mecbur değilsin Phil.

— Biliyorum mecbur olmadığımı. Hem bu seferki yemek parasız. Ben pişireceğim.

Delongpré sokağındaki apartmanına götürdü onu. Asma katlı bir apartmanda oturuyordu Phil. Yanındaki dairede de Ronald Coleman'la karısı kalıyordu. Wanda'yı oturma odasına bırakıp mutfağa girdi Phil. Birkaç dakika içinde Quiche Lorraine adlı bir Fransız yemeğini hazırlayıverdi. Şaşırmıştı genç kadın. Bu kadar kısa zamanda yumurta bile yapamazdı kendi. Yemeğin yanına da nefis bir salata ve ufak şişe şarap getirdi menecer. Aslında pek fazla sayılmazdı yemek. Ama Wanda aç olmadığını söyledi. Phil'in de ülseri vardı.

— O kadar iyi bir aşçısın ki on yaş daha büyük olsaydım seninle evlenirdim... –dedi Wanda kızararak.

Güldü erkek. Yalnız ağzı gülüyordu. Gözlerinin derinliklerinden kopup gelen üzüntüyü dudaklarının yukarı kıvrılan uçları bile saklayamadı kızın dikkatli bakışlarından.

— Neyin var senin amca?

— Herkesin olduğu gibi benim de derdim var *kedi yavrusu:* Yalnızlık.

— Sen hiç evlenmedin mi?

— Hiç.

— Neden?

— Yüzüme, bu çirkin surata yakından bakmadın sen galiba. Hangi kadın kafasını yastığından kaldırıp da beni görmek ister sabah sabah?

— Kendine acıyorsun gibi geliyor bana!...

— Neden olmasın? Hem senin de benim için üzülmeni istiyor olabilirim...

— Üzülmem için sebep yok ki? Sen çok iyi kalpli bir insansın.

— Biliyorum, biliyorum. Robert Taylor kadar da yakışıklıyım.

— Onun gibi mi olmak istiyorsun?

— Fena olmaz.

— Benim için önemli değildir yakışıklılık. Hem güzelliğine aldanmak kolaydır insanın. Kapağına bakarak kitap almak gibi bir şey. Gerçi pek kitap okumam ya. Tüm hayatımda üç tane okumuşumdur topu topu...

— Yirmi bir yıllık hayatında ha?

— Çok daha yaşlı hissediyorum kendimi.

— Beni iyi dinle büyükanneciğim, sana söyleyeceklerim var. Bugün seni izledim. Ha, unutmadan şunu da ekleyeyim: Yarından tezi yok, diksiyon hocası tutacağız sana. Kekelemekten, mıy mıy mıy diye konuşmaktan vazgeçmen gerek. Ne diyordum? Evet: Bugün seni yakından izledim. Ve bugüne dek, senin zirveye değin yolun olduğunu söylediğim

zaman, palavra sıkıyordum. Bu boktan piyasada tutunacağını söylerken avutuyordum seni.

— Gene ne yaptım?

— Söylediklerimin palavra değil doğru olduğunu ispatladın, o kadar. Demek istediğim, sende tanımlanması güç bir sihir var...

— Phil atma gene. Bütün söylediğim tek satırdan ibaretti.

— Benim için ondan çok daha fazlasını yaptın. Yeni bir kişi yarattın. Belki ne yaptığının farkında bile değildin. Belki de her gün gördüğümüz, alelâde bir kişiydi meydana getirdiğin. Her gün filmlerde gördüğümüz türden bir orospu... Önüne çıkanla yatan bir fahişe. Önemli olan o değil, asıl önemli olan, iki paralık bi senaristin yazdığı üç beş kelimelik bir cümleyi alıp da, ondan yepyeni, sen olmayan bir başka kişiyi çıkarıvermendir ortaya.

— Nereden biliyorsun benim kötü kadın olmadığımı?

Biraz daha konuşursa, takside olanları anlatmaya başlayacağım diye düşünüyordu Wanda. Gözlerinin dolduğunu hissetti bir anda.

— Bilirim tabiî. Çünkü sen daha çocuksun. Masum, el değmemiş bir yavru. On beş kere evlenmiş olsan bile, gene aynı şeyi söylerim senin için. Altı yüz kişiyle yatsan da gene o'sun. Yüzüne damgayla vurulmuş masumiyet senin.

— Kompliman yapıp yapmadığını bile anlamak zor.

— Olduğundan başka görünmeye çalışma, yeter. Wanda Oliver olmanı istiyorum.

— Bu adı beğendin mi?

— Fena sayılmaz. Kedi yavrusu, ben bu et ticaretinde on beş yıldır boğuşup duruyorum. Kırk yılda bir, film piyasası yeni bir büyücünün sahneye çıkmasıyle renklenir; kendi kendini yeniler.

— Seni daha iyi tanımasaydım beni tavlamaya çalıştığını sanırdım.

— Tavlamaya çalışıyorum tabiî. Bana acımanı istiyorum.

— Sana neden acıyacakmışım? Ülserin olduğundan mı?

— Hayır, yalnız olduğumdan. Senin gibi... Senin ne aradığını ben nasıl biliyorsam sen de benim neyin peşinde olduğumu bilmektesin. Sen yalnızca film yıldızı olmak istemiyorsun. Aynı zamanda *kadın olmak*'tır dileğin.

— Ben kadın olduğumu sanıyordum.

— Kadın dediğin iki memeyle bir kalçadan ibaret değildir.

— Gene açık saçık konuşmaya başladın... –dedi Wanda ve yerinden kalkarak Phil'in oturduğu koltuğun önüne geldi. Ellerini Phil'in omzuna dayayıp onu öptü.

— Yapma... –dedi Phil–. Sana âşık olmak istemiyorum. Ben kırkındayım, sen ise yirmi bir yaşındasın.

— Buçuk... –Wanda tekrar öptü menecerini.

Phil koltuktan kalktı ve, «Geleceğin film yıldızı Wanda Oliver'ın eve gitme zamanı geldi,» dedi acı acı gülerek. Kızın çantasını ve şalını kolunun altına sıkıştırdı.

Ne varki Wanda gitmeye hiç yanaşmıyordu. Kaşlarını çatarak biraz önce öptüğü adama bakıyordu.

— Bana âşık olmanı isterim Phil.

— Hayır. Sen bana âşık olursan, daha iyi. Hem bu senin hoşuna daha çok gider.

— Neden?

— Sana kilisede öğretmediler mi, «Vermek almaktan daha kutsaldır.» diye?

— Bugüne dek âşık olmadım.

— Sabırlı ol küçüğüm. Önünde koskocaman bir ömür var.

— Sanmam. Kimi zaman düşünüyorum da, çok uzun sürmeyeceğini anlıyorum hayatımın...

SAHNE 5

SONBAHAR 1949

Bir yıl sürdü Phil Bamberger'in anlaşma imzalattırması Wanda'ya. 1949'un sonbaharında Şafak Film' le haftada yüz dolar karşılığı anlaştı genç oyuncu.

Kendine olan güvensizliği daha da artmıştı Wanda'nın. 1948 yılında ancak üç filmde oynamıştı. Her birinde de iki üç satırdan fazla değildi rolü. Phil'in verdiği borçlar da olmasa, nasıl geçinebileceğini bilemez duruma gelmişti. Menecerinden aldığı paraları ufak bir deftere işliyor, hesabını günü gününe tutuyordu. Kendini adama bağlayan dolar simgelerinin sayısı çoğaldıkça onun kanadına daha da sığınıyor, yanından bir saniye için bile ayrılmak istemiyordu.

Phil, aile terbiyesi ve namus sözcüğünün Hollywood'daki son savunucularından olduğu için kızın bu aşırı ilgisini hiç bir zaman kötüye kullanmayı düşünmüyordu. Wanda'nın kendine olan güvenini yükseltmek için durup dinlenmeden çalışıyordu. Saatlerce karşısına alıp ona öğüt veriyor, her zaman daha çok çalışması gerektiğini söylüyordu. Ne varki kızın da haklı olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Kendine güvenmesi için hiç bir neden olmadığını ikide bir tekrarlıyordu Wanda.

Bu piyasada hiç bir şey yapmamıştı o güne dek.

Yedi sekiz filmde figüranlık; bir filmde de Rod Roman'a söylediği tek satır... Gerçi o satır seyircilerin çoğunu kahkahadan kırıp geçirmişti. Ama filmin tümü ele alındığında, kimse sözünü bile etmiyordu Wanda Oliver'ın.

Hollywood'a gelen ve filmlerde çalışan altı bin kızdan hiç farkı yoktu. Seks dolu vücudu, makyajcı bir iki saat çalıştıktan sonra ancak güzel denebilecek bir yüzü vardı.

— Senin vücudundan çok daha başka, satılabilecek şeylerin var Hollywood'da... -dedi Phil inandırıcı olmaya çalışarak-. Yoksulluk dolu bir geçmişin, mutsuzluktan arınmamış bir yaşamın var. Yediğin dayaklar, işittiğin küfürler de işin cabası. Bu geçmişi istediğin gibi kullanabilirsin. Her Allahın günü gördüğümüz et kafalı karılardan değilsin sen. Öyle olsaydın ya garsonluk ya da Strip'te orospuluk yapardın bugüne dek.

Phil'in kendi dertleri de vardı. Ülserden başka gün geçtikçe kötüye giden kalp hastalığı yıpratıyordu adamı. Onu üzen asıl en büyük derdi de, hiç bir kadının sabah kalkıp da yüzüne bakamayacak kadar çirkin olduğu kanısıydı.

Phil Bamberger, hiç evlenmediği gibi damatlığın eşiğine bile gelmemişti o güne dek. Kadınlarla ilişkileri hep cinsel yönden olmuş, onu da sağdan soldan kiraladığı fahişelerle sağlamıştı. Bir iki zavallı kız da, peşinden sırf sinemaya girebilmek için koşmuştu.

Uzun lafın kısası, o güne dek adamcağız ehl-i takva keşişler gibi yaşamıştı. Ve günler geçip de Wanda'nın kendine olan ilgisi ve yakınlığı artınca ne yapacağını şaşırmaya başladı.

Hayatındaki erkeklerden söz etmişti ona Wanda. Saçma sapan evliliğini anlatmış, dokuz yaşında başına gelenleri bir bir sayıp dökmüştü. Mutsuz ve yalnızlıktan bunalan Bob Benning'le geçirdiği geceyi, modellik yaparken kendine saldıran fotoğrafçıları, figüranları, setteki teknisyenleri, elektrikçileri ve yemeğe çıktığı bir iki kişiyi hep anlatmıştı. Onu her yemeğe götüren, partiye çağıran erkek de karşılığında kilotunu sıyırmak istemişti kıvrak kalçalarından.

Bu kilot sıyırma dileklerine nasıl cevaplar verdiğini bilmiyordu genç kadının, Phil. Ama çoğu kez birlikte çıktığı erkeklerin yatağında konukladığını tahmin etmişti Wanda'nın. Sekse ve özellikle cinsel ilişkiye duyduğu nefretten hiç söz etmemişti Wanda. Ne varki yıllarca seks yıldızlarıyle birlikte çalışmak kadınların, özellikle sinema dünyasının namussuz karılarının, sekse ne denli düşkün olduklarını ve bu düşkünlüklerini bir çalımına getirip açığa vurduklarını öğretmişti ona. Wanda ise başından geçenleri sıradan olaylarmış gibi anlatıyor, cinsel ilişkilerini hiç bir zaman abartarak yansıtmıyordu Phil'e. Bu da adamın, kızı saf ve masum olarak kabullenmesini sağlamıştı.

Ve Phil kıza el sürmemeye kararlıydı. Kızcağızı rahat bırakacak, onunla yatmamak için ne gerekirse yapacaktı. Yalnız başına kaldığı anlarda Wanda ile olan ilişkisini kendi kendine tartışıyordu hep. «Ulan kızı rahat bırak... –diyordu–. Ona verecek neyin var sersem? Kalbinin ne zaman duracağı belli değil. Kız için sağlam bir gelecek sağlayabilir misin? Senin evlenme teklifini, o da kabul etmek aptallığında bulunsa ne yaparsın? Kırk iki yaşında bir morukla yirmi üç yaşında taptaze bir meleğin evlenmesi kadar gülünç ne

olabilir dünyada? Zengin olsan iş değişirdi belki. Vicdanın rahat olarak evlenebilir, hem geberip gitmekle de, ona iyilik etmiş olurdun bir bakıma. Film dünyasında tutunamasa bile et satanlardan yakayı kurtarabilirdi sen göçüp gittikten sonra.»

Kızın gösterdiği sevgi, içinden çıkılmaz bir sorun haline gelmeye başladı. Tamamen, fiziksel bir doyum için değildi Wanda'nın yakınlaşma istekleri. Karanlıktan korkup kucağına saklanan bir kedi yavrusuna benzetiyordu onu Phil. Çenesinin altı gıdıklanınca, tüyleri okşanınca gerinerek mırnavlayan bir kedicik...

Kimi geceler Phil'e telefon edip uykusunun kaçtığını söyleyerek soluğu onun apartmanında alıyordu Wanda. Phil'in kucağına yerleştikten sonra da, şöminede dans eden alevleri seyrediyor, başını adamın geniş ve güven veren göğsüne dayayarak sabahlıyordu. Saatlerce konuşmadıkları da oluyordu. Şimdiye dek oturduğu evlerde şöminesi olmamıştı Wanda'nın hiç. Çocuksu bir heyecanla Phil'in kütükleri yerleştirmesini, kâğıtların tutuşmasını ve alevlerin tahta parçalarını çıtırdatarak yakmasını seyrederdi.

Arada bir dayanamayarak kızı öptüğü de oluyordu Phil'in. O zamanlarda Wanda'ya olan ihtiyacının, içini yakan cinsel isteğin ne denli ateşli olduğunu daha da iyi anlıyordu. «O mu yoksa istediğim? –diye kendine sordu–. Yoksa sıradan bir kadın mı? Herhangi bir kadın da ruhumun dinmeyen yaralarını iyi edebilir mi?» Bütün bunların korkaklar tarafından önerilen bahaneler olduğunu biliyordu aslında. Yapıcı, sağlıklı bir ilişkiye girmekten çekiniyordu. Kadın canı çektiği zaman bir geceliğine istediğini kiralayabileceğini biliyor ve kendi kendine de bunu kaç kez ispatladığını

söyleyebiliyordu. Arada bir ağına düşen bedava karılar bile onu tatminden uzaktı.

İstediği, aslında her erkeğin dilediği, ona güvenen, gururunu yanında bulunmaktan duyduğu mutlulukla okşayan, sözünden çıkmayan bir kadındı. «Bunun gibi zavallı, başıboş bir kadıncık beni anlayabilir mi?» diye kendi kendine çok sordu. Sen o kadar karmakarışık bir insan mısın ki seni kimse anlayamasm Phil 'Sfenks'? Seni anlayabilmekteki zorluk nerede? O senden on kez daha karışık bir makine; hem senden on kez daha kötü biçimde yaralanmış...»

Anlaşmanın imzalandığı günün gecesini, çılgınca kutladılar. Mocambo'da dans pistini karış karış gezmeden Phil'i oturtınadı Wanda.

— Haftada aldığım yüz doların on dolarıyle bana şampanya ısmarlayamazsın.

— Kızım senin menecerin olarak aldığım yüzde onun sekiz dolarını yatırdım şampanyaya. Daha iki dolarım var... -dedi Phil göz kırparak.

Somurttu Wanda.

— On dolardan daha fazla almanı söylemiştim sana. Yirmi dolar al lütfen. Ancak ödeyebilirim borçlarımı... -Burnunu kırıştırdı Phil'e, kollarının arasındaki geleceğin yıldızı.

— Haftada bin dolar alıncaya değin beklerim kedi yavrusu.

— O zamana değin dayanabilirsen tabiî... -dedi Wanda ve ikisi de kahkahalarla güldüler.

Stüdyonun reklam işlerini yöneten bir adam gelmişti ertesi gün Wanda'nın evine. Hayat hikâyesini teker teker anlattı ona. «Öksüzüm... -dedi-. Hayatım sürüyle yurtta ve bakımevinde geçti. Haftada on sent

karşılığında bulaşık yıkayarak yaşantımı sürdürüyordum.» Pasifik Savaşı'nda büyük yararlıklar gösteren bir pilot yüzbaşıyle evlendiğini, geçimsizlik yüzünden bir süre sonra boşandıklarını anlattı.

Stüdyo'nun gazete ve dergilere gönderdiği «Wanda Oliver'in Öyküsü» başlıklı yazı aynen şöyleydi:

«Stüdyomuzun yeni yıldızlarından Wanda Oliver Sezar'ın hakkını Sezar'a deyimini günlük yaşantısına uydurmuş son derece namuslu bir kişi. Kocasıyle aralarında baş gösterip boşanma mahkemelerine dek giden geçimsizliğin nedenlerini, hep kendinde arıyor. Ev işlerinden hiç anlamam diyen Wanda, 'yumurta pişirmesini bile beceremem' demeyi de ihmal etmiyor. Bu söyledikleri doğru olabilir. Ama gerçek olan ve Wanda'nın sırf alçak gönüllülüğü nedeniyle söz etmediği, evlendiğinde on altı yaşında oluşu... Sizler de bilir ve takdir edersiniz ki on altı yaşında, çiçeği burnunda bir gelin, değil yumurta haşlamak, su bile kaynatamaz...»

Stüdyonun özel fotoğrafçısı mayolu resimlerini çektikten sonra sürüyle garip kostüm ve giysiler içinde pozlar verdirdi: Başında bir kovboy şapkası, ayağında paletler, çizme, sutyen ve allı güllü bir kilot; geri planda bir merkep olduğu halde, göğüslerini ve bacaklarının arasını incir yapraklarıyle kapatarak; ayı postu üzerinde naylon bir gecelikle, ki bu resmi ters tutmak gerekiyordu yüzünü görebilmek için Wanda'nın... Tüm resimlerinde yukarı çevrilmişti gözleri; ıslak dudakları da yarı aralıktı. Şehvet dolu görünmesi gerektiğini söylemişlerdi ona.

Bu resimler, ülkenin tüm dergi ve gazetelerine

gönderildi. Resimlerin altına yazılanlar şöyleydi: «*W.O...= seks, seks ve gene seks. Şafak Film'in bu yeni yıldızı Wanda Oliver, yanınızdan geçerse ilk yapacağınız boğazınızı temizleyerek kurt gibi ulumak olacak...*»

Wanda resimlere itiraz etti.

— Yarı çıplak olduğum için değil, saçma sapan gözüktüğüm için beğenmedim fotoğrafları.

Aldığı cevap: «Biz seks satışıyle uğraşırız bebeğim. Sende de bundan bol bol var. Başka herhangi bir şeyin olup olmadığını da bilmiyoruz. Büyük bir yıldız olduğunda «*Lady Macbeth*»i bile oynayabilirsin...» oldu.

Mocambo'da otururlarken, Phil, ona Judith Anderson'u anlattı.

— Judith, gelmiş geçmiş en büyük oyunculardan biridir. Dikkat ettiysen, *oyuncu* dedim, *yıldız* değil. Arada büyük fark var. Kimi güzelliği, kimi de yeteneğiyle üne kavuşur. Judith Anderson hem yeteneği hem de güzelliğiyle adını yazdırdı sanat sayfalarına.

Phil, stüdyonun ayarladığı erkek oyuncularla da sağda solda görünmesi gerektiğini söyledi. Anlaşmasında da belirtilmişti bunlar.

— İyi, kaliteli yerlerde görünmen gerekiyor artık. Büyük yararı dokunur sana. Çıktıkların, belki bir şey ifade etmeyebilir. Etmemesi daha da iyi. Kendini sıkmayıp havaya uyarsan hoş vakit geçirebilirsin. Hem insanları sevdiğini söylemiştin değil mi? Piyasada buna, hazırlık dönemi derler. Herkes bu yollardan geçer.

Hedda Hopper'ın dedikodu sütununda, uçuş dersleri aldığını yazdılar. Böyle bir şey olmadığı halde adının dedikodu sütunlarına geçmiş olması hoşuna gitti genç kadının. Louella Parsons'da, Wanda'nın, «Baş-

ucunda Oliver Wendell Holmes'un resmi olmadan yatamam. Akrabam olmasaydı ne iyi olurdu. Onunla evlenirdim.» dediğini yazmıştı. Bunu okuyanlar genç kadının beyinsiz bir seks bombası olduğuna daha da inandılar. Çünkü Holmes öleli en az elli yıl oluyordu...

Fısıltı adlı sütunda, «Ciro gece kulübünün loş köşeleri Brad Burke'le Wanda Oliver'ın cinsel akrobasilerine sahne oldu,» denince çok kızdı Wanda.

— Herifle tanışmadım bile... –dedi Phil'e ağlamaklı bir sesle.

— Ne fark eder kızım? Bunlar oyunun kuralları. Anlamıyor musun hâlâ? Devamlı olarak sütunlarda adından söz edilirse ülkenin sivri zekâlı sinema seyircileri senin özel bir yaratık olduğuna inanıp gişelerin önüne sıraya girecekler.

— Ben özel falan değilim... Hem sen bana söylemedin mi, «Olduğundan başka görünmeye çalışma,» diye? Neden peki, Wanda Oliver, ünlü menecer Phil Bamberger'la birlikte sabaha kadar yanak yanağa dans etti, diye yazmazlar?

Phil'in apartmanında, oturma odasının geniş koltuklarına kurulmuş konuşuyorlardı. Wanda'nın sorusuna Phil omuzlarını silkerek cevap verince, genç kadın yerinden kalkmış ve sevdiğini sandığı adamın boynuna kollarını dolayarak, «Bana yaptıkların için teşekkür etmek istiyorum,» demişti.

— Dilediğin gibi teşekkür edebilirsin. Yalnız unutma ki bu daha başlangıç.

— Başka hiç bir anlaşma olmasa bile yeteri kadar mutlu ettin beni.

— Dedim ya, bu daha başlangıç. Hem üç ay sonra anlaşmayı yenilemeyebilirler.

— Neden?

Phil, omuzlarını silkmekle yetindi. Wanda, nemli dudaklarıyle boynunu öptü menecerin. «Sen benim anlaşmamı yeniledikten sonra gerisi vız gelir.»

— Ömrünün sonuna dek benimlesin Wanda. Bunu unutma.

Dayanılmaz bir arzu kasırgası tüm benliğini sarmıştı birden Phil'in. Kendi kendine telkinde bulunuyor, yapma Phil, pişman olursun sonra, diyordu. Ama kızı da kollarından silkip atamıyordu. İri, erkek elleriyle kalçalarını hafif hafif okşuyor; yere atıp üzerine çullanmamak için zor tutuyordu kendini.

Birden dudaklarına yapıştı adamın Wanda. Dişlerini Phil'in alt dudağına geçirip emmeye başladı. Adam, zorlukla dudaklarını kızın ağzından kurtarıp nefes almaya çalıştı.

— Emma... Bana borcun falan yok. Hiç bir şey yapmak zorunluğunda da değilsin. Ben, seni tavlamaya çalışan fotoğrafçılardan değilim. Arkadaşınım senin.

Genç kadının Phil'i dinleyecek hali yoktu. Kulağına bir şeyler mırıldanıyordu onun. Çok hoşlandığını ve bu sevginin, onun yüzünden kazandığı yüz dolarlarla bir ilgisi olmadığını kendi kendine anlatmaya çalışıyordu aynı anda. İyi kalpli, cömert, sevgi dolu ve yalnız bir kişiydi Phil. Ona biraz da âşıktı. Aslında ona çok, ama pek çok sevgi duymak istiyordu.

— Beni yatağa götür arkadaşım... –diye fısıldadı.

Erkek güldü:

— Sen daha çocuksun Emma...– dedi.

— On altı yaşında olsam ne çıkar? Kim söyler yaşımı başkalarına? Hem ben Emmaline Smith değilim. Wanda Oliver'ım...

MONOLOG

10 MART 1957

Dün, Calvin'den ayrılmamla ilgili her şeyden söz etmek istedim. Stüdyoyla başımın belâda olduğunu da anlatmam gerekiyordu. Stüdyoyla baş gösteren anlaşmazlık günden güne büyüyor. Manny'yle konuştum bugün. Bir an önce her şeyi tatlıya bağlamamız gerekiyor dedi. Filmlerim hasılat rekorları kırıyormuş dünyanın her tarafında. Ama uzun süre beyazperdede görünmezsem beni unuturmuş seyirci. Ha seyirci seni unutmuş, ha ölmüşsün; arada pek bir fark yok... dedi. Son filminde neysen o kalırsın.

Calvin gitti. Stüdyo, bir süre için bana rol vermeme kararına varmış. Dr. Rubinstein, Dr. Russel ve Annie Patch telefon edip, kızcağız hasta demişler. İşe gelemeyecek kadar hasta. Tanrı şahidimdir ki elimden geleni yaptım. Gidebileceğim günler işimi hiç aksatmadım. Bugün halim yok. Gidemem. Çalışamam. Kovarlarsa kovsunlar. Onlar zararlı çıkar, para kaybeder. Ben bekleyebilirim. Hem başka stüdyolar var benimle anlaşmaya can atan. Manny'ye sorarsan Şafak beni işten attığı anda kentteki tüm stüdyolar kapıma dizilirmiş. Avrupa'dakiler bile. Hem umurumda sanki. Daha olmazsa milyoner bi pinpon bulur evlenirim be...

Şimdiye dek hiç milyoner kocam olmadı. Makinist bir denizciyle evlendim. Futbolcu Buck Wichnewski, ünlü ressam Calvin ve öbür kocalarım. Onun bunun çocuğu, pilot Luke'la da büyük, dillere destan aşk serüvenlerim var. Ama hepsinden çok Calvin'i düşünüyorum şimdi. Büyük ressam. Benimle evliyken suluboya resimlerimi yapardı hep. Anadan doğma. Bittikten sonra da yatak odasının duvarlarına astı hepsini. New York'taki apartmanın yatak odasına amuda kalkmış, çıplak resmimi koydu. Sierra'daki odada yatağın üzerine bağdaş kurmuş resmim asılı. Kimseleri sokmadım iki apartmandaki yatak odalarına. Annie Patch'i bile. Utanıyorum resimlerden...

Bugün beni rahatsız eden, Calvin'le stüdyoda olanlar. Kimse beni duymuyor. Bunları yazarken kimse okumuyor ama, gene de rahatlıkla kaleme alamıyorum duygularımı. Korkuyorum.

Yazacak o kadar çok şey varken tuttum Beverley Oteli'nde olan saçmalıklardan söz ettim. On yıl önceki çocukça serüvenler. Aslında üç kişi tarafından ırzına geçilmesi, kişinin çocukça deyip omuz silkebileceği bir şey olmasa gerek. Ama geçmişim öylesine karman çorman, öylesine unutmak istediğim şeylerle dolu ki, çocukça deyip geçiştirmek en kolayı gibi geliyor bu kâbusu. Bacaklarımın ağrısını hâlâ hissediyorum. Heriflerin ter kokusu bugün bile burnumda. Ama gene de, geçmişe mazi, yenmişe kuzu derler demem gerekiyor...

Bir zamanlar, ırza geçmeyle ilgili fıkralar duyardım sağda solda. Biri ırzına geçecekse, senin de karşı koymana imkân yoksa sırt üstü yatıp iyi vakit geçirmeye bak... Amma da espri haaa!

Kadınların ırzına geçmenin imkânsız olduğunu söyleyenler de vardır. Calvin, bu konuyla ilgili Balzac'ın bir hikâyesini bile okumuştu bana: Kızın biri mahkemeye başvurmuş. Beni iğfal ettiler demiş. Yargıç da ona iğne iplik uzatmış: Şu dikiş iğnesinden ipliği geçir bakalım... demiş. Eliyle de iğnenin sivri ucundan tutuyormuş yargıç. Kız ipliği iğnenin deliğine getirince yargıç oynatıveriyormuş iğneyi. Tabiî kız da bir türlü ipliği geçirememiş. Haksızlık bu yaptığınız. İğneyi kımıldatmayın! diye itiraz edince kız, yargıç gülerek: Ben iğneyi hareket ettirince sen nasıl ipliği geçiremiyorsan, seni iğfal ettiğini söylediğin herif de, hareket edip onu engelleseydin sana hiç bir şey yapamazdı, demiş.

Amma da garip şeyler hatırlıyorum ben de. Belki evliliğimizin uzun süreli olabileceğini düşündüğümdendir bu. Diğer iki kocamdan daha uzun zaman beraberdim Calvin'le. Ne varki başlangıçtan kaybetmeye, yıkılmaya mahkûmdu evliliğimiz. Leş kargası gazetecilerden, televizyon ekiplerinden bir an olsun kurtulamıyorduk. Sierra'daki evin önünde tam dört gün, beş gece kamp kurdu herifler. Sonunda, açlık canımıza tak deyince dışarı çıktık. Gerçi Buck'la evlendiğimiz zaman da basın, av köpekleri gibi izimizdeydi. Herkesin büyük aşk dediği Luke davasında da peşimizi bırakmadı akbabalar.

Son günlerde aklımı ırza geçmekle bozdum. Eğer ruh doktorlarının dedikleri doğruysa, benim bilinçaltı bir arzum var, zorla kendimi erkeklere teslim etmeye. Yalnız bu dediğimin doğru olması imkânsız. Öyle değil mi?

Calvin, ayrılığımızın nedenini hep bende arar.

Onu aldattığımı ileri sürerek paçayı kurtarmaya çalışır. Ona bağlıymışım ben. Neymiş, neymiş? Bağlıymış. Hep beraber söyleyelim: b-a-ğ-l-ı-y-m-ı-ş... Onu hadım etmişim bendeniz. Resim yapmasını engellemişim. Mişim de mişim anlayacağın. Senin yüzünden fırçayı elime alamıyorum... dedi bana bir gün. Son derece sakin ve sanki duvara konuşuyormuş gibi ilgisiz bir sesle suçluyordu beni. Asabım bozuldu. Bağırmaya başladım. Yüzlerce çıplak resmimi yapıp duvarlara asarken ne hadımdın ne de fırçasız. Hem orospu mu sandın beni de resimlerimi duvarlara astın? Orospusun tabiî... demez mi? İki paralık adi bir fahişesin...

Helmut'dan söz ediyordu. Ne varki o gece kirli çamaşırları ortalığa dökmek değildi niyetim. Konuyu yüzlerce kez tartışmıştık zaten.

Şimdi düşünüyorum da benimle yaşayabilmek için erkeğin taştan yapılması gerekir. Benden cacık bile olmaz. Yoğurda yazık. Tom'la üç yıl evli kaldık gerçi. Ama o, üç yılın iki buçuğunu savaşta geçirdi. Diğer evliliklerimden ilki bir yıl, öteki de aşağı yukarı bir buçuk yıl sürdü. Kurduğum tüm ilişkiler garip ve üzüntü vericidir benim...

Phil hikâyesi de hüzün doludur. Mutsuzluk içinde doğmuş üzüntü içinde ölmüştü o. Aşk ilişkisi değildi aramızdaki. Birbirini beğenen, birbirini mutlu etmek için uğraşan iki zavallının buruk yaşantısı... Onu ilâhlaştırdım gözümde. Taptım. Benden büyük ve çok daha akıllı olmasıydı bunun nedenleri. Benim gibi güzel bir kızla birlikte olmak; sağda solda görünmek de onun gururunu okşuyordu.

Dört buçuk yıl sürdü beraberliğimiz. Haftada bir

kez yatmamıza rağmen evlilik denen şeyi onun yanında tattım. Resmî hiç bir bağımız yoktu.

Tüm erkeklere sarmaşık gibi yapışmışımdır ben. Onlar yat dese yatar, kalk dese kalkarım. Onlarla beraber olmadığım zamanlarda telefonu açıp, yalnızım, üşüyorum, korktum gibi türlü bahaneler uydurarak yanıma çağırırdım. Gelirlerdi tabiî. Ama her seferinde de, şu salak karı bir saniye olsun yalnız başına yapamaz mı? diye küfrü bastıklarından hiç kuşkum yok. Al beni kollarının arasına; sarıl derdim hep.

Kocalarımla beraber yaşadığım zamanlarda, beni beş dakikadan fazla yalnız bırakmalarına dayanamazdım. Birisi arka kapıdan içeri girip beni bıçaklayacak diye korkardım. Bu dediğimi konu alan sürüyle kâbus gördüm. Neden bıçaktan böylesine korkarım bilmem? Yarın Dr. Rubinstein'a sormam gerekiyor bunu.

Phil'le beraberliğimiz üzüntülü olduğu kadar da tatlıydı. Bana karşı her zaman iyi, her zaman nazikti. Şey gibiydi... kadın gibi. Luke gibi güçlü kuvvetli değildi. Üzerime çıkıp beni yaylara sokmazdı yatakta. Calvin gibi manyaklıkları da yoktu. Ressam bozuntusu beni çarmıha gerer gibi uzatırdı yatağa. Kollarımı açar, bileklerime sımsıkı yapışırdı kıllı pençeleriyle. Seni çarmıha gerdim. Ne yapacaksan yap da görelim, derdi. Güçsüz hissederdim kendimi. Korkardım...

Belki de kalbi rahatsız olduğundan o kadar nazikti Phil. Belki de çirkin oluşu, beni kaybetmek korkusu zorluyordu iyi kalpliliğe adamcağızı? Birkaç kez aldattım onu ancak. Beni içirip sarhoş ettiler, sonra da yalvardılar her defasında. Yalvaranlara karşı hep yufka olmuştur yüreğim. New York'daki o zavallı kız bile

yalvarınca, hayır diyemedim. Neydi adı garibanın? Neyse... Unuttum.

Phil bana hep acıyormuş gibi bir duygu vardır bende. Acaba benim ona ne kadar acıdığımın hiç farkına vardı mı? Dr. Rubinstein, aşk ilişkilerine acıma duygusu girdikten sonra hayır gelmez ondan demişti. Acımayla aşkın yerleri başkadır. Karşılıklı acıma örgütü kurmuştuk biz. Karşılıklı beğenme bile değil. Ne olursa olsun dört buçuk yıl beraberliğimizi sağladı ya, sen ona bak. Hem kalkıp da La Quinta'ya gitmeseydi o hafta sonu neler olacağını kimse bilemezdi...

La Quinta'ya gitmeden dokuz ay kadar önce Şafak Film anlaşmamı bozmuştu. Aynen Phil'in söylediği gibi oldu. Anlaşmayı yenilemeyeceklerini telefonla bildirdiler. Stüdyoya bağlandığım süre içinde iki film çevirmiştim. Her ikisinde de doğru dürüst rolüm falan yoktu. Dekorun bir parçasıydım, o kadar. Gece kulübü, restoran, plaj sahnelerinin tamamlayıcısı. Her seferinde de aynı şeyleri tekrarlıyordu yönetmen bana: Bana daya dirseğini. Eline bir bardak içki al... Tamam... Oldu. Şimdi yapacağın çok basit. Yanından geçen erkekleri gözlerinle yiyeceksin.

Yanından geçen her erkeğe, seninle yatmak istiyorum der gibi bak. Gözlerinle soy onları.

Çevrilen filmde dans sahneleri varsa kalçalarımı olduğundan daha da çok sallamam gerekiyordu. Omuzlarımı geri çekip memelerimi de ileri doğru fırlatmam şarttı. Neden, meme dersin de göğüs demezsin... diye kızardı bana Calvin. Hanımefendi olmasını bir türlü öğretemedim sana. Bok, orospu, ibne gibi sözcükler hep senin ağzından çıkar...

Gazetecilerden biri bana, yürürken kalçalarınız

neden bu kadar çok sallanıyor? diye sormuştu. Ben de, kadınların kalçaları geniş olur. Bacakları da ince. Bu nedenle kıvıra kıvıra yürürüz bizler, deyiverdim. Ertesi gün tüm gazetelerde çıkmıştı bu beyanat. Luke da yerin dibine geçtim diyerek evi terk etmişti bir hafta.

Şafak beni kokmuş yumurta gibi atıverince, ilk büyük filmimi çevirdim. Phil ayarladı rolü. Midem de her zamankinden daha çok bulanıverdi sette.

İşte beklediğin talih kuşu pisleyiverdi sarı saçlarının ortasına... dedim kendi kendime. Savaş filmlerinde askerler nasıl taarruza kalkarlarsa ben de öyle hücum edip konduruverecektim film dünyasının gözüne. Üstün Film'deki yetkililerden birine, ilk filmimde oynadığım sahneyi göstermiş Phil. Yapımcı ertesi gün beni çağırttırdı. Tepeden tırnağa süzdü ilk önce. Sonra da defiledeymişim gibi yürüttü; oturttu. Çarliston yapmasını biliyor musun? diye sordu. Tabiî, dedim. Kim bilmez ki?

Filmin konusu 1920'lerde geçiyordu. Kısa bir etek giyip daracık bluz geçirdim üstüme. Omuzlarıma da devekuşu tüyleri attım.

Oynayacağım rolde kavalyemle birlikte gece kulübüne gitmemiz gerekiyordu. Dar merdivenlerden inip bodrumdaki kulübün kapısını tıklattık. Gözetleme deliği açıldı ve insan azmanı bir herif bizi süzdükten sonra içeri buyur etti.

Başrolü oynayan erkek oyuncu önceden gelmişti kulübe. Senaryoya göre biz de baş oyuncunun masasına gelip onun karşısına oturacaktık. Kamera benim üzerimdeydi merdivenlerden inip kulübe girinceye dek. Sonra baş oyuncuya geçti ve biz yerimize oturunca, benim bacaklarımdan başlayıp devamlı olarak ıslat-

tığım dudaklarımda birkaç saniye durdu ve gene baş oyuncuyla masasında oturan kıza döndü. Biz de yerimizden kalkıp ufacık dans pistinde birbirimize sarılarak müziğe ayak uydurmaya çalıştık. Birden müziğin hızlanması ve benim kavalyemden ayrılıp tek başıma, çılgıncasına çarliston yapmam gerekiyordu.

Altı yıl önce oynadığım o filmin her şeyini sanki bugünmüş gibi hatırlıyorum. Rolümü bile ezbere biliyorum.

Filmin kahramanı, ben tek başıma dansa başlayınca yerinden kalkıp benimle çarlistona başladı. Kamera, kız arkadaşına döndüğünde sinirden dudaklarını çiğniyordu o.

Seni çıtır çıtır yiyebilirim, dedi rol arkadaşım. Ben de masum ama çıldırtıcı bir gülümsemeyle —insan hem masum hem de çıldırtıcı nasıl olabiliyorsa?— yersin tabiî... dedim.

Erkek arkadaşım aramıza girdi bu sıra: Ellerini kendine sakla aslan yavrusu. İzinsiz kimse el süremez bu kuşa... dedi. Beni yemeye hazırlanan oyuncu da eliyle kavalyemi itip, sen kendi işine bak süt kuzusu! diye homurdandı.

Ben de, benim için kimsenin izin alması gerekmez, dedim. Bu lafa herkes gülmüştü.

Kavalyem —adı Cecil'di— sonunda kahramanla dövüşüp temiz bir dayak yedikten sonra benim omzuma dayanarak kulüpten çıkacaktı...

Alışılagelmiş güldürü filmlerinden biri olmasına rağmen beni film dünyasına ilk kez seks bombası olarak tanıtıyordu bu yapıt.

Bir hafta sonra tekrar çağırdılar stüdyoya. Haftalığı beş yüz dolardan bir yıllık anlaşma imzaladık.

Çarliston yapıp yapmadığımı soran kalantor, beni ofisine çağırıp uzun bir nutuk attı.

Sizi candan kutlarım... diye başladı söze: Perdede herkesi rahatlıkla büyüleyecek bir güzelliğiniz var. Şunu da unutmamanız gerekir bu arada: Sizin kadar güzel ve çekici yüzlerce kız Hollywood sokaklarını her gün arşınlıyor. Bu nedenle sizin yerinizde olsam film dünyasına yıllarını vermiş kişilerin söylediklerini dinler, davranışlarımı ona göre ayarlardım.

Herkesin önerisini can kulağıyle dinlerim ben, dedim.

Bu piyasada seçeceğiniz arkadaşlar çok önemlidir. Kiminle nerede görüldüğünüz ertesi günkü gazetelerin dedikodu sütunlarında milyonlarca kişi tarafından yutulurcasına okunur.

Zaten kimseyle doğru dürüst beraber olduğum yok, diye cevaplandırdım güreşçi enseliyi.

Sizinle ikili bir anlaşma yapabiliriz. Yani bizim şirketin dışında özel iznimiz olmadan hiç bir stüdyoyla çalışmazsınız. Böyle bir anlaşmanın söz konusu olması için de sizin «*Çılgın Yirmiler*» filminden sonra çevireceğiniz yapıttaki başarınız göz önünde tutulacaktır.

Birden durdu. Gözleriyle beni yercesine okşadıktan sonra, tabiî yeni arkadaşlarınıza da iyi davranmanız gerekir bu arada... diye yalandı.

Bense hiç oralı olmadan saf saf yüzüne bakmaya devam ettim adamın. Herifin ofisini iyice gözden geçirdikten sonra gene aynı saflıkla, burada işimize yarayacak bir kanepe bile yok... dedim.

Adamın çenesi düştü birden. Aval aval yüzüme baktı.

Aslında korkudan ödüm kopmuştu. Midem de

bulanıyordu üstelik. Gene de konuşmadan edemedim: Ben Hollywood sokaklarını arşınlayan yüzlerce kızdan biri olsaydım bana haftada 500 dolar vermezdiniz. Hem ben, bana yardım edenleri hiç bir zaman pişman etmemişimdir...

Benim konuşmamdan yararlanarak kendini toparlamıştı yapımcı.

Bamberger'e de mi borcunu ödedin? dedi alaylı bir sesle.

Phil Bamberger bana baba gibi davranır. Bunun ne demek olduğunu bilmem anlayabilir misiniz? Benim babam, ben daha doğmadan ölmüş.

Birden kurbağa yüzünü kaplayan iğrenç bir sırıtışla çok çirkin bir şey vrakladı: Babanla yatmak hoşuna gidiyor mu?

Bu sefer çenesi düşen bendim. Yapsa yapsa anlaşmayı bozar diye düşünerek tüm cesaretimi toplayıp, *Büyükbabamla* yatmaktan daha iyidir... diyerek kapıya doğru yöneldim.

Tam pirinç tokmağı çevirip dışarı çıkacaktım ki, Miss Oliver diye seslendi arkamdan.

Hiç sesimi çıkarmadan başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım.

Sizin hakkınızda yazılanlara siz bile inanmaya başlamışsınız Miss Oliver, dedi gülerek. Babanız ölmedi. Benden de sağlam. Palmdale'de oturuyor.

Kapıyı açıp dilediğimden çok daha yavaş kapayarak koridora zor attım kendimi. Acaba doğru mu söylüyor diye düşünüyordum. Neydi babamın adı? Smith? Babamın adını tam olarak hatırlayamayışımın nedeni annem gittikten sonra beni yanına alan Sue teyzenin söyledikleriydi: Senin baban belli değil.

Anan, Smith soyadını laf olsun diye kullanıyor...

Apartmana döner dönmez Phil'i aradım telefonda. Sekreteri, geziye çıktığını söyledi. Ne kadar garip diye düşündüm bir an. Bana söylemeden tuvalete bile gitmezdi Phil...

Akşam üstü beni telefonla aradı:

Nasılsın kedi yavrusu?

Neredesin sen?

La Quinta'da. Oteldeyim şimdi. Yorgunluktan da ayakta duracak halim yok. Bir iki günlüğüne gelip dinlenmek istedim de...

İnşallah dinlenirsin. Son günlerde çok çalıştın.

Öyle. Treadwell'le randevun nasıl gitti?

Fena sayılmaz. Perdede çok iyi görünüyormuşum.

Aferin bebeğim, aferin. Bir gün gelecek ta Everest'in tepesine çıkacaksın. Ben de seni oraya götüren kervanda yolculuk yaptığım için mutlu olacağım.

Kervan falan yok. Sen tek başına beni oralara götüreceksin.

Sen ne dersen öyle olsun kedi yavrusu. Vasiyetnamende beni unutma yeter.

Şimdi gır gırı bırak da istirahat et. Dinlen. Ve hemen yanıma koş.

Zaten yataktayım yavrum. Keşke yanımda olsaydın.

Sen orta yaşlı bir seks delisisin...

Seni seviyorum.

Ertesi sabah gazeteleri açtığımda, *ünlü menecer La Quinta'da ölü bulundu* haberini okudum.

Ve elimde gazete olduğu halde odamda yüksek sesle konuştuğumu hâlâ hatırlarım: Şimdi asıl babamı kaybettim...

SAHNE 6

KIŞ 1950 - 1951

Phil'in cenaze törenine siyahlar içinde geldi ve durmadan, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Çok kalabalıktı mezarın çevresi. Mr. Treadwell, yanından bir dakika bile ayrılmayıp eline aldığı ellerini okşayarak teselli etmeye çalışıyordu onu. Herkes, Phil'le aralarında olanları biliyordu sanki. Mezarlığa girerken akrep ve yelkovanı olmayan sembolik saatin altında toplanan kadınların parmaklarıyle kendini göstererek fısıldaştıklarını fark etmişti.

Ne söylediklerini biliyordu. Çünkü o güne dek türlü oturma odalarında, çeşitli gece kulüplerinde aynı sözler edilmiş; bu laflar da kulağına gelmişti genç kadının: «Çok yazık. Phil yaşındaki bir adam, kızı yaşında artistlerle düşüp kalkmaya başlarsa sonu böyle kötü olur. Yatakta sevişirken can verdirir adama böyleleri...»

Duyduğu yalnızlığı tanımlamaya imkân yoktu. O kadar zaman kimsesizler yurdunda kalmış, üvey ana ve babaların elinde çürümüştü. Ne varki sıcak bir kucağın şefkatini tattıktan sonra ilk kez tek başına kalıyordu. Arkadaş sözcüğünü kendine öğreten Phil olmuştu. Yalnız arkadaş mı? Âşık, ağabey, baba... Film dünyasındaki uğraşlarının da son bulduğunu

hissediyordu. Kim ona iş bulacaktı artık? Kim sağa sola koşup onu tanıtacaktı yapımcılara?

Forest Lawn Mezarlığına gelirken, «Sen çok adi bir yaratıksın Wanda –diye düşünmüştü–. Phil için üzülmüyorsun. Tek derdin, ben ne olacağım kaygısı. Onun iyiliğini, insancıl yönlerini düşünüp ağladığın yok. Kendi boktan mesleğin içindir bütün bu göz yaşları.»

Mezarlıktaki Yahudilere özgü tören çok duygulandırmıştı onu. Forest Lawn, o güne dek gördüğü en güzel yermiş gibi geldi genç kadına. Ölümden nefreti, tabuta karşı olan korkusu onu bir kâbus gibi sarmış; sürekli olarak midesinin bulanmasına, dizlerinin titremesine sebep olmuştu. Midesi bulandığı gibi üstelik ağrıyordu da. Kanser yapan urlardandır, diye düşündü...

Töreni izleyen pazartesi günü işbaşı yapması iyi olacaktı. Hiç olmazsa dertlerini unutabilecek, gözlerinin önünden bir an için bile ayrılmayan Phil'in hayaliyle uğraşmaktan kurtulacaktı. Yumuşak, kız yüzlü adam sırt üstü uzatılmıştı çam kutuya. Yağmur damlacıkları, üzerini kapatan toprağı ıslatıyor, iri siyah gözlerden akan inci taneleriyle birlikte sonsuzluğa dek yuvası olacak tabutun üzerine kadar sızıyordu. «Beni kimse toprağa gömemez.» diye iç geçirdi genç kadın. Düşünmek bile tüylerini diken diken etmişti...

Yardımcı kadın oyuncu rolüne «*Geceyarısı Delirenler*» filmiyle çıktı. Vücudu seks, kafası saman dolu bir kızı canlandırıyordu. New York barlarından çıkmayan, yarım metre uzunluğundaki ağızlığını etli dudakları arasına sıkıştırıp sağ gözünü saçlarıyle kapayan, yarı fahişe yarı melekti Wanda Oliver.

Sette, sürekli olarak korku içindeydi. Yönetmen Jud Blake ona hiç durmadan bağırıyor; göz yaşları içinde bırakıncaya dek azarlıyordu. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın, ezberlediği tüm rolü bir anda unutuyordu kameranın karşısına çıkınca.

Geceleri sürekli olarak gördüğü kâbus, sinirlerini daha da zayıflatmıştı. Düşünde Lady Macbeth'i oynuyordu. Hem de Broadway'in en ünlü sahnesinde. Gerçi Lady Macbeth'in kim olduğunu pek bilmiyordu o sıra ama, gene de adını duymuştu.

Kan kırmızısı, yerleri süpüren bir elbise içinde çıkıyordu sahneye. Rolünü iyi ezberlemişti; içi güven doluydu. Seyirciler onu görür görmez «Bravo, bravo!» diye bağırarak alkışlamaya başlıyorlardı. Çünkü Judith Anderson gibi ünlü bir oyuncuydu artık.

Yanındaki erkek oyuncuya bakıyor ve ağzını açıp günlerce çalışarak ezberlediği sözcükleri söylemeye başlıyordu... Ve bir tek söz çıkmıyordu ağzından. Dudaklarını oynatıyor, çene kaslarını geriyor, ne varki bir türlü ses çıkmıyordu. Seyirciler gülmeye başlamıştı. Biraz önce onu alkışlayan eller bu kez sessiz; «bravo» diye bağıran dudaklar bu kez çakal ulumasını, sırtlan kahkahasını andıran seslerle yerin dibine batırıyorlardı Wanda'yı. Dizleri titremeye başlamıştı. Gene ağzını açtı. Ses yoktu. Lord Macbeth, küçümser bakışlarla onu tepeden tırnağa süzüp seyircilere dönerek iki elini yana açtı ve «Manyaktır biraz. Kusuruna bakmayın» diye güldü. Lord Macbeth, Mr. Treadwell'e benziyordu. Korkudan felç inmişti Wanda'ya. Kupkuruydu boğazı.

Yavaş yavaş dizleri bükülmeye başladı. Son bir çabayla konuşmaya, özür dilemeye çalıştı bu kez. Bo-

şunaydı bunca uğraşları. Sıcak bir nefesten başka hiç bir şey çıkmıyordu boğazından. Yere düştü.

Kahkahadan kırılıyordu seyirciler. Wanda emekleyerek kulise doğru vücudunu sürüklemeye çalıştı. «Yuh, Yuh!» diye bağırıyordu seyirci arkasından...

Bu kâbustan, her uyanışında ter içinde olurdu Wanda. Tir tir titrer; dakikalarca kendine gelemezdi. Aslında bu kâbusun sette her gün başına gelenlerin abartılmış bir öyküsü olduğunu biliyordu. «Neden bu uğraşın içindeyim? –diye sorardı kendi kendine–. Kameranın karşısına çıkıp cehennem azabı çekmenin anlamı ne? Hem kim söyledi bana bu mesleği seçmemi?»

«Bunların hiç bir cevabı yok... –diye düşündü–. Ruh doktoruna gitsem mi? Saçmalama. Hasta değilim ki. Yorgunum. Üzgünüm. Yalnızım...» Ama çok kişi vardı ruh doktoruna giden. Stüdyodan, diğer şirketlerde çalışanlardan hemen hemen hepsi, giderlerdi.

— Benim doktorum dedi ki... –diye söze başlamak moda olmuştu Hollywood sakinleri arasında.

Her partide, her toplantıda konuşulan başlıca konulardan biri de hasta - doktor ilişkileri olurdu.

Gittiği partilerin birinde, siyah çerçeveli gözlüklerini işaret parmağıyle burnundan yukarı iten genç bir yazarla konuştu:

— Neden tanıdığımız herkes ruh doktoruna gidiyor bu günlerde?

— Sen anlamazsın. Çünkü sen kirlenmemiş doğanın saf bir yaratığısın...

Hiç bir şey anlamamıştı Wanda. Acaba hakaret mi etmişti genç adam ona?

— Ne... ne demek istediğini pek anlamadım...

— Beni iyi dinle... –dedi yazar ciddî bir sesle–. Savaş sonrası yaralarını sarmaya çalışan bir ülkeyiz biz. Bizim gibi ülkelerin en büyük özelliği güvensizliktir. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra da güvensizlik kurdu kemirmişti genç kuşağı. Demokratik düzenin savunucuları savaş sonrası elde edilen sonuçlardan mutlu olmamış, komünizmin yayılmaya başlayacağını görerek dejenere bir yaşantıya ayak uydurmak suretiyle dertlerinden arınmak istemişlerdi. Anlatabiliyor muyum?

— Şey... Tabiî...

Genç adam gözlüklerini çıkarıp bir adım daha yaklaştı Wanda'ya.

— Bugün de değişen bir şey yok. Hür dünyanın insanları faşizme karşı büyük bir savaş verdiler. Ama faşizm gene de yok edilmiş değil. Dostlarımız düşman oldu bize bugün. Film piyasası bile bu korkunun etkisinden kurtulamıyor. Hissetmiyor musun bu dediklerimi sen?

— Piyasayı bilmem ama ben korku içindeyim.

— *Sen?* Sen korku içindesin öyle mi? İnanmam. İmkânı yok inanmam. Sen doğanın saf çocuğusun. Basit, temiz, garip bir yavru kuşsun. Tek düşüncen anlık isteklerini yerine getirmek. Acıkınca yemek, susayınca su, dileğince de fuhuş. Ne istersen alabilirsin. Öyle değil mi?

— Dediklerinden pek bişey anlamıyorum.

— İkimizden söz ediyorum aşkım. Sen ve ben. Sen aç değil misin?

— Büfede yemekten geçilmiyor...

— Büfe mi? –diye bağırdı genç adam–. Ne büfesi?

Benim açlığımı yalnız sen doyurabilirsin. Hem ağzını sulandırmıyor muyum ben?

Birkaç saniye ses çıkarmadan genç adamı inceledi Wanda, ve:

— Senin gibiler gaz yapar... –diyerek yanından uzaklaştı.

Mr. Treadwell'in gelip, «*Geceyarısı* filminde gösterdiğin başarı beni çok mutlu kıldı Wanda...» dediği parti işte buydu.

— Teşekkür ederim Mr. Treadwell.

— Cumartesi gecesi ufak bir yemek veriyorum evimde. Senin de gelmeni rica edeceğim.

Kuşkulu bakışlarla adama baktı Wanda.

— Benden başka kim var?

Joseph Treadwell neşeli neşeli güldü:

— Böyle bir soruyu ancak saf genç kızlar sorar. Karım, kızım ve Jud Blake, Frank Farwell ile Judith Frank gelecekler.

Son saydığı kişiler filmin baş oyuncuları ve yönetmeniydi.

Wanda tatlı tatlı gülümsedi ve:

— Çok sevinirim efendim... –dedi.

— Arkadaşlarım bana J. P. der.

— O zaman ben de size J. P. derim.

— Stüdyonun arabalarından birini yollarım senin eve. İstersen bir de kavalye bulalım? Brad Burke'e ne dersin?

— Mr. Tread... Yani J. P. ben, stüdyonun ayarladığı kavalyelerden bıktım artık. Hem partilere gitmekten pek hoşlanmam. İlk gittiğim parti bu Phil... Phil şey olalı...

— Onun için çok üzüldüm Wanda. Hepimiz üzül-

dük. İyiydi, hoştu. Ama ölenle ölünmez. Daha sık görünmelisin çevrede. Artık adın duyulmaya başladı. Senin resimlerini görmek, adını okumak isteyenlerin sayısı çoğaldı. Film oynamaya başlayınca seni reklam turnesine çıkarmayı düşünüyoruz.

Treadwell'in verdiği yemek son derece sıkıcıydı Wanda için. Diğer konukları izlemekten, onların hangi çatalı, bıçağı kullandıklarına dikkat etmekten ağzına bir lokma bile koyamamıştı doğru dürüst. Dantel yemek örtüsüne bir şeyler dökeceğim korkusu da son derece rahatsız ediyordu genç kadını.

Jud Blake çok iyi davranıyordu ona. Ne kadar tatlı, ne kadar kabiliyetli bir genç hanım olduğunu fısıldıyordu kulağına. Aynen kocasına benzeyen, kara kuru Mrs. Treadwell ise gülümsemeye benzeyen dudak yayılışlarıyle Wanda'yı rahat ettirmeye çalışıyordu yemekte. Mr. Treadwell bir tek kelime olsun konuşmamıştı onunla tüm gece. Şaşırmıştı Wanda.

Ertesi gün, son sahnenin de çekimi bittikten sonra ofisine çağırttırdı onu. Sivilcelerden yüzü görünmeyen genç bir kız getirmişti haberi. «Üzerini değişmesin. Olduğu gibi gelsin»di Treadwell'in yolladığı not.

Yapımcının sekreteri görünürlerde yoktu. Wanda yüksek sesle: «Kimse yok mu?» diye bağırdı. İçerden: «Gel bakalım Wanda,» diyen Mr. Treadwell' di.

Adamın ofisi, yazıhaneden başka her şeye benziyordu. Duvara yakın yerleştirilmiş büyük bir kanepe ve dört koltuk; odaya, bir bekârın evi havasını veriyordu. Treadwell, ceviz kaplama bir masanın yanında duruyordu. Eliyle koltuklardan birine oturmasını işaret etti genç kadına.

— Seninle son konuşmamızda özel anlaşmadan söz etmiştim. Ama bu öneriyi yapmadan önce işi tüm ayrıntılarıyle bir kez daha gözden geçirmek istiyorum. Phil'in ofisinde başkaları yok değil. Ne varki seni onların temsil etmesini istemem.

— Kimi önerirsiniz? –dedi Wanda. Gözlerini iri iri açmış adama bakıyordu.

— Benim dediklerimi yaparsan aracıya gerek kalmaz. Seni kimsenin aldatmasına izin vermem. Bu piyasada çok parlak bir geleceğin var. İşte bu nedenle işin başından itibaren seni korumak görevimiz.

— Çok iyisiniz... –dedi Wanda. Acaba doğruyu mu söylüyorum diye bir an düşünmekten de geri kalmadı.

— Bunun iyi kalplilikle bir ilgisi yok. Ben her şeyden önce işadamıyım. «İleride büyük bir yıldız olacaksın» derken, benim de kendime göre birtakım hesaplarımın olduğunu unutmaman gerek. Ben seni büyük gişe hasılatı, yani dolar simgesi olarak görüyorum. Bu da senin çok büyük paralar kazanacağın anlamına gelir. Hem bizim için hem kendin için...

Treadwell soluk almak için bir saniye durdu ve gülerek devam etti sözüne:

— Koca gözlerini açıp şaşkınlıktan küçük dilini yutacakmış gibi bakma bana. Biz piyasaya sürebileceğimiz malları iyi seçersek bu işte tutunabiliriz. Sen de bizim mallarımızdan birisin. Yoksa mal olarak nitelendirilmek seni üzdü mü?

— Ben mal değilim. İnsanım.

— Tabiî ki insansın bebeğim. Ama perdede göründüğün andan itibaren mal oluyorsun. Satışa çıkarılan bir... buzdolabından örneğin, farkın yok. Bense

senin satıcılığını yapan adamım. Tabiî ilk olarak seni kendi firmama mal etmem gerekiyor.

Gözleri buğulandı bir anda Wanda'nın. Phil gelmişti aklına. O hiç bir zaman böyle konuşmamıştı: «Ne olursa olsun değişmemeye bak kedi yavrusu. Stüdyo ne yaparsa yapsın, insanlar sana geçmişte ve gelecekte nasıl davranırlarsa davransınlar hiç bir zaman olduğundan başka görünmeye çalışma. Sen, hammadde gibisin. Nasıl işlenilirsen öyle verimli olursun... » demişti Phil. «Senin içindeki temiz duygular hiç bir zaman sökülüp atılmamalı. Öyle değil mi kedi yavrusu?»

Öyleydi. J. P.Treadwell'e gözlerini dikmiş, düşünüyordu Wanda. İyi kalpli, nazik bir adamdı. Birkaç ay önce aynı ofiste, kendine hakaret eden o değildi sanki. Ama gene de Beverley Hills Otelindeki adamlara benzeyen bir yanı vardı adamın. Elinde olmayarak titredi Wanda.

— Phil Bamberger'i düşünüyorsun. Anlıyorum Wanda... –Yapımcı oturduğu yerden kalkıp Wanda'nın yanına geldi–. Çok iyi bir adamdı o. Hem piyasaya, hem de sana karşı çok iyi davranan, eşi bulunmaz biriydi...

Kendini zor tutuyordu genç kadın. Her an hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi.

— Ona karşı olan duygularını bilmiyordum bebeğim. Geçen sefer gelişinde söylediklerimden dolayı özür dilerim. Oldu mu?

Wanda başını kaldırıp koltuğun ucuna ilişen yapımcıya baktı. Treadwell eğildi ve dudaklarını kadının alnına dokundurdu. Sesi boğuklaşmıştı birden adamın.

— Bu dediklerime belki güleceksin ama, benim

de birine ihtiyacım var. Senin gibi birine... O gün geldiğinde sana karşı davranışım Phil'e karşı duyduğum kıskançlığı örtmek içindi. Senin gibi birinin özlemini yıllardır çekiyorum ben...

«Aman Tanrım, her an bu herif üzerime çullanıp beni iğfal edecek!» diye düşündü genç kadın. Ne varki kuşkularını boşa çıkardı yapımcı ve iliştiği yerden kalkıp masasına yürüdü. Çekmeceyi açıp içinden ince bir dosya çıkardı ve tekrar Wanda'nın yanına döndü.

— Bak bakalım. Beğenecek misin?

Anlaşma, iki kopya olarak daktilo edilmiş, dosyanın içine yerleştirilmişti. Wanda, göz gezdirip tekrar Treadwell'e verdi.

— Ben anlamam bunlardan...

— Sana kısaca anlatayım istersen? Senle aramızda özel bir anlaşma bu. Yılda kırk hafta benim için çalışmanı gerektiriyor bu gördüğün kâğıt parçaları. Haftada yedi yüz elli dolar alacaksın. İki yıl sonra da bu miktar iki bin beş yüz dolara çıkabilir.

Çenesi düşmüş, anlamsız gözlerle adama bakıyordu.

— İstersen avukatına da gösterebilirsin Wanda. İstersen başka bir artist acentasıyle anlaşıp karşıma gelebilirsin. Hem bir başka madde daha var anlaşmada: Ben veya Üstün Film şirketine bağlı başka bir firma sana iş bulamazsa seni diğer stüdyolara kiralayıp çalışmanı sağlayacağız.

Dosyayı ikiye katlayıp Wanda'nın, kostüm kısmından yanında getirdiği büyük, siyah çantanın içine koydu. Ellerini uzatıp yeni yıldızının ince, beyaz ellerinden yakalayıp ayağa kaldırdı.

— Düşün... -dedi. Sesi boğuklaşmıştı gene-. Çok güzelsin...

— Bana ihtiyacınız yok J. P... Dilediğiniz her şey var. İyi bir eşiniz, güzel çocuklarınız...

Birden kadının ellerini bırakıp pencereye doğru yürüdü Treadwell.

— Sen ne bilirsin benim neyi dilediğimi? Sözümona başarılı olmuş işadamlarının yalnızlıklarından haberin var mı?

Gözlerini pencereden ayırıp tekrar Wanda'ya çevirdi:

— Geçen yıl iki yüz bin dolar kazandım. Hisse senetlerimden aldıklarım da dört yüz bin dolar tuttu. Bu paranın hiç bir anlamı, hiç bir değeri yok. Sekiz yıldır ayrı yatağı paylaşıyoruz karımla. Kızım benden nefret ediyor. Anarşist. Evet, evet! Benim yaptığım her şeye karşı. Paramdan nefret ettiğini söylüyor ama, harcamaya gelince ondan fazla sağa sola saçanı yok. Sanatçıların sırtından geçindiğimi söylüyor. Düşünebiliyor musun? Haftada on bin dolar kazanan artist bozuntularını sömürüyormuşum ben?

Wanda, adamın yanına doğru yürüdü ürkek adımlarla. Kollarıyle boynunu sardı ve hafif bir sesle:

— Yalnız olmanı gerektirecek hiç bir şey yok. Kimse yalnız olmamalı dünyada. Milyonlarca insan var. Çoğu da iyi...

Treadwell kollarını beline dolayıp Wanda'yı kendine doğru çekti ve çirkin bir sırıtışla konuştu:

— İyi kişiler mi dedin? İnsanların çoğu kötüdür. Sen bana sor. Benden iyi kimse bilemez.

— İnsanlara güvenmen gerek. Ne olursa olsun onlara olan güvenin sarsılmamalı. Bir de her zaman olduğun gibi davran. Kimse seni kıramaz, incitemez...

— Kimse seni kırmadı mı bu güne dek? –Eliyle kızın kalçalarını okşamaya başlamıştı.

— Çoook. Ama gene de umutsuzluğa kapılmayıp yaşamaya devam ediyorum... –Burnunu kırıştırdı. Ve birden yetimler evindeyken ezberlediği şiiri okumaya başladı:

«Eline diken batsa, yere düşüp bacağın kanasa
Üzülme; umudunu yitirme.
Yağmur yağsa, soğuktan donsan,
Üzülme; yolunu değiştirme.
Oturup ağlamakla, ömrünce dövünmekle
Geçirirsen tüm yaşamını,
kimse beraber olmak istemez seninle.»

— Nereden öğrendin bunları? Hem de bu kadar genç yaşta?...

Elleriyle kızın saçlarını okşar gibi yaparak göğüslerini elliyordu.

— Yetim, öksüz olduğum için böyle şeyleri iyi bilirim ben...

— Kaç yaşındasın?

— Nisan 1, 1927 doğumluyum.

— Yirmi üç yani?

— Bazen yüz yaşındaymışım gibi geliyor bana.

— Göstermiyorsun... –dedi adam acı acı gülerek ve Wanda'nın yüzünü iki eli arasına hapsedip dudaklarını öpmeye başladı. Nefesinin birden sıklaştığını hissetti genç kadın. Ama karşı koymayıp gözlerini kapamakla yetindi. Treadwell bir süre

kızı öptükten sonra geri geri yürüterek onu kanepeye uzattı.

— Makyaj var yüzümde...

— Fark etmez hayatım. Ben tiyatroculuktan yetiştim...

Tekrar öpmeye başladı Wanda'yı. Bir eliyle de giysisinin düğmelerini çözüyordu.

Wanda, «Haftada yedi yüz dolara değer mi?» diye düşünüyordu bu sırada. «Düşündüğünü yüksek sesle söylediğin an orospu damgasını yersin kızım. Ama sana hiç bir şey vermedi ki... Hem haftalığın için altına yatmadın ki adamın? Yalnız diye; üzüntülü diye berabersin onunla.»

Treadwell'in soluğu sıklaştı ve hırıltı bir soluk alıp üzerine yığıldı Wanda'nın. Düşünceleri arasında çok uzaktan geliyordu erkeğin boğuk sesi:

— Seni seviyorum. Sana tapıyorum...

SAHNE 7

YAZ ORTASI 1951

Reklam turnesinin, gördüğü kâbuslardan bir farkı yoktu. Bir ay sürdü tanıtma gezisi. San Francisco, Los Angeles, Portland, Seattle, Denver, Washington, Memphis, Louisville, Dallas, New Orleans, Phoenix ve San Diego derken tüm ülkeyi bedava görmüştü Wanda.

Bedava olan yalnız ülkesini tanımaktı. Geri kalan kısım pahalıya mal olmuştu. Verdiği yedi kilodan başka uykusuz geceler, kalçasına atılan sayısız çimdikler de işin cabasıydı. Ter kokusu sürekli olarak burnundaydı kadının. Beş altı kez duş almasına, giysilerinin her gün temizletilmesine karşın o ağır ter kokusundan bir türlü kurtulamamıştı gezi boyunca.

Erkek oyunculardan biriyle beraberdiler turnede. Filmin açılış gecelerinde sahneye çıkıp dans ettiler. Wanda, filmin müziğine Hollywood'da alelacele uydurulan sözleri mikrofona yapışıp söylüyordu danstan sonra. Cılız sesi mikrofona rağmen ancak ilk on sırada oturanlar tarafından zorlukla işitiliyor, «ses, ses!» diye bağıranların öfkeli bağırışmaları arasında yitip gidiyordu.

Yanlarında, stüdyonun basın sözcüsü de vardı.

İndikleri her kentte radyo ve televizyon stüdyolarına götürülüyor, bıkkınlık verinceye dek şarkısını okuyordu Wanda. Rotari, Kiwani, Elk ve Chiet toplantılarına da katılıp şiş göbekli adamların saçma sapan sorularını cevaplandırıyordu.

— Nasıl yatarsınız geceleri? –Her seferinde de bu soruyu soran bir ayı yavrusu çıkardı cemiyet toplantılarında karşısına.

— Yalnız olmasın da nasıl olursa olsun!... –cevabını stüdyo özel olarak yazdırıp eline tutuşturmuştu Wanda'nın.

Havyarla şampanyadan başka bir şey koymadığını ağzına; gecelik giymediğini; erkekleri çok sevdiğini tekrarlayıp duruyordu her gittiği yerde.

«Bu soruları cevaplandırmak J. P.'yle evcilik oynamaktan daha iyidir.» diye düşünüyordu Wanda.

Allah için J. P. baş belâsı kabul edilemezdi. Haftada bir kez geliyordu kadının yeni apartmanına. Karısına «kulübe gidiyorum» diyerek evden ayrılıp sabahı Wanda'nın yatağında ediyordu. Yatakta gösterdiği akrobasi numaraları kısa süreli ve monoton olmaktan öteye gidemeyen, ileri yaşın oflaması puflamasıydı. Ama aradan bir ay geçmeden özel isteklerde bulunmaya başlamıştı bile:

Treadwell'in getirdiği garip kostümleri, o güne dek görmediği giysileri çıplak vücuduna geçirmek zorundaydı Wanda: Uçları kesik sutyenler, bacaklarının başladığı yere gelen naylon gecelikler, üzerinde Noel baba resimleri bulunan renkli külotlar...

Kimi zaman, «kedi gibi miyavla»; kimi zaman da, «aslan gibi kükre» diyordu genç kadına. Yüzünü tokatlamasını, ayağında sivri topuklu lame pabuçlar

olduğu halde üzerine çıkıp tepinmesini istiyordu.

Birlikte oldukları zamanlarda, yapılması gereken oyunlardı bunlar Treadwell'in cinsel bunalımlardan kurtulabilmesi için.

Bu tür davranışlardan hiç zevk almıyordu Wanda. Ne varki J. P.'yle olan ilişkisi daha değişik daha tatmin edici bir başka ilişki aramaya zorlamıştı onu. Kişisel ilişkiler arasında en çok sözü edilen cinsel ilişkiden, o güne dek hiç bir zevk almaması düşünceye yöneltiyordu Wanda'yı. Herkesin ağzına sakız olan seks mutlak zevk alınması gereken bir eylem olmalıydı...

Kendisiyle ilgili eleştirileri kesip ufak kartonlara yapıştırmayı âdet edinmişti. «*Ülkemiz*» adlı gazetede çıkan eleştiriyi de kesmiş, gri bir mukavvaya yapıştırarak çantasına yerleştirmişti. Eleştiride şöyle deniyordu:

> «Hollywood fabrikalarında seri imalâtı yapılan seks perilerinden birini daha seyrettik bu gece. Film ve filmcilik tarihinin en kötü satırını bu yavrucağa vermişler. Baston yutmuş Rod Roman'a gözlerini kırparak, safhğa koket suyu karıştırmak uğraşı içinde «ömrümce neredeydin» gibi bir şeyler geveliyor. Kahkahadan kasıklarım ağrıdı. Milyonları cebine atan baş erkek ve kadın oyuncuların kurak tarlasında böyle yeşeren bir bebek, seyirciye daha uzun rollerde sunulmalı.»

Bu ve bunun gibi diğer eleştiriciler de seks dolu vücudundan söz etmeden bitiremiyorlardı sözlerini. «Eğer seks doluysam bunun nedenini öğrenmem

gerek,» diye karar verdi Wanda. Yürümesini yavaş yavaş değiştirip kalçalarını daha da sallamaya başladı. Süründüğü kokular son derece tahrik ediciydi.

Giysilerine de dikkat etmeye başladı. Göğüslerinin iriliğini, kalçalarının dolgunluğunu ortaya koyan, bacaklarının inceliğini de örten giysileri seçmeye başladı. Sahnede olmadığı zamanlarda da peruk takıyor, koyu mavi rimel kullanıyordu artık. Dudaklarını kurumadıkları zaman bile ıslatmayı da ihmal etmiyordu.

Erkeklerin gözlerini üzerinde toplayabilmek için bu tür hilelere gerek yoktu aslında. Gene de istenilen etkiyi yaratabilmişti. Eskisinden daha çoktu çevresinde pervane olan erkeklerin sayısı. Her birinin dudaklarından eksik olmayan sözler de aynıydı: «Sana tapıyorum. Çok güzelsin. İstiyorum seni. Hayatımın tüm gecelerini senin koynunda geçirmekten başka bir düşüncem yok...»

Her gün, onu kandırmak için girilen kuyruk uzuyordu. Bu arada o da yapılan uvertürleri büyük bir ustalıkla geçiştiriyor; amaçları yalnızca yatağını paylaşmak olan erkekleri başından savıyordu.

Bu nedenle istediği erkeği seçebilmek kolaylaşmıştı Wanda için. Tanıtma gezisinde haftada bir iki erkekle düşüp kalktığı bile olmuştu. Seçim yaparken, yatak ortaklarının, erkek tipli, zengin. kendilerinden emin ve orta yaşlı olmalarını istiyordu.

Birlikte olduğu erkeklerden hemen hemen hepsi de baş başa geçirdikleri geceden çok daha fazla zevk alıyordu. Üzerinde debelenen, orgazma eriştiklerinde omzunu ısıracak kadar kendini kaybeden

âşıklar, onu posası çıkmış, ama suyu çıkmamış bir biçimde bırakıp gidiyorlardı.

Sonunda garip bir yaratık olduğuna karar verdi Wanda. Belki de hastaydı. Erkeklerle kadınlar arasında büyük bir ayırım olduğuna da karar vermişti. Ama bir türlü çözümleyemiyordu bu farkı. Tanıdığı kızlar orgazma eriştiklerinde «paramparça» olduklarını söylemişlerdi. Soru gene dönüp dolaşıp kendi başına patlıyordu: Wanda Oliver'ın nesi var?

Gün geçtikce şehvet ve tatmin peşinde koşmaktan yorulmaya başladı. Her seferinde, «Hah işte, bu kez tatmin olabileceğim,» diye umutlanıyor, tatminsizliğin yarattığı karanlık uçurumlar içinde sabaha dek göz yaşı döküyordu. Aşk oyunları bir an için nefesini kesiyor, kanının alevlenip de kollarının erkeğe sarılması gereken ana kadar devam ediyordu. Sonra? Sonrası koskocaman bir hiç!

Erkeğin kollarında yatarken ruhu vücudunu terk ediyordu sanki. Komodinin üzerine oturup yatakta sevişmeye çalışan cansız et yığınını tırnaklarını çiğneyerek izliyordu. Ruh, işi biten, kullanılmış vücuda dönüp, «Zorun ne deli karı? Gene üzülen, hiç bir şey anlamadan seksen kiloluk et yığınını üzerinde taşıyan, gene sen olmadın mı?» diyordu.

San Diego'ya geldiklerinde, «Sen fuhuştan bıkmaz mısın hiç?» diye soran basın sözcüsü, işin aslını bilmeden Wanda'nın can damarına basmıştı.

— Ne demek istediğini anlamadım?

— Atma. Bu tür gezilere çok çıktım ben Wanda. Bu denli ahlâksız olmasaydın ben bile kuyruğa girebilirdim.

Sözlerini bitirmesine fırsat vermedi Wanda'mn

şamarı. Tokadı atar atmaz kadın, gözyaşlarını zor tutarak odasına koştu.

Stüdyoya döndüklerinde basın sözcüsünün, gezi olaylarını teker teker anlatacağından hiç kuşkusu yoktu. J. P.'ye bile söyleyebilirdi.

Yatağın üzerine bağdaş kurup oturdu Wanda. Yüksek sesle, «Söylerse söylesin. Anlaşmayı yapıp imzamızı da çoktan bastık...»

Basın sözcüsünden olanları duyup duymadığını hiç belli etmedi Treadwell. Wanda'ya telefon edip «Kaptan'ın Masası» adlı lokantaya çağırdı. İlk kez genç kadının apartmanı dışında bir yerde buluşuyorlardı.

Ufak restoranın loş bir köşesine çekildiklerinde Wanda dayanamayıp sordu:

— Neden restoranda buluşmak istedin?

— Beni kimse tanımaz burada bebeğim. Hem ne fark eder ki?

— Ben seni düşünüyorum... –dedi Wanda.

— Teşekkür ederim. Ama California eyalet kanunlarında herhangi bir yapımcının oyunculardan biriyle lokantada yemek yemeyeceğini belirleyen bir madde yok.

— Ben oyuncu mu oldum artık?

— Hem de birinci sınıf.

— İş konuşmaya mı çağırdın beni?

— Tabiî. Eleştiriler beni öylesine mutlu etti ki anlatamam. Özellikle senin için yazılanlar son derece iyi.

— Tek söyledikleri, seks dolu oluşum...

— Fena mı?

— Hayır... Değildir her halde! Ama benim gibi o kadar çok kız var ki piyasada.

— Senden daha fıstığı yok... –Birden ciddîleşmişti. Elini uzatıp Wanda'nın dirseğini yakaladı–: Ben yıllardır bu işin içindeyim bebeğim. Yani anlayabiliyorum yaptıklarını...

Cevap vermedi Wanda.

— Genç olduğunu, kanının kaynadığını çok iyi anlıyorum...

Garson, elindeki kayık tabağını tepeleme dolduran kuşkonmazları getirip masanın üzerine koydu ve geldiği gibi sessizce ayrıldı yanlarından.

J. P. Treadwell gözlerini kadınınkilere dikmiş bakıyordu. Wanda önündeki salataya çevirdi bakışlarını. Adam, kızın utanç dolu olduğunu, her an özür dilemeye başlayacağını sanıyordu. Güven dolu bir sesle konuşmasına devam etti:

— Demek istediğim, ününü koruman gerek. Adını kötüye çıkarmamalısın. Dünya kadar para kaybedebilirsin...

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordu Wanda. Başını yeşillik dolu tabaktan kaldırıp, «Ne demek istediğini anlıyorum?» dedi güçsüz bir sesle.

Al al olmuştu J. P.'nin yanakları. Elini kadının bileğinden çekti ve sert bir sesle, «Gezideki rezaletlerinden söz ediyorum,» dedi.

Ses yoktu Wanda'dan.

— Senden çok şey istemiyorum bebeğim. Kente geri döndün artık. Turnede olanlar geride kaldı. Bu saatten sonra senin hayatını paylaşan tek erkek ben olmalıyım...

— O basın sözcüsü olacak Jack Woods, senin özel casusun mu?

— Casus falan olmadığını sen de biliyorsun.

Ama gördüklerini firmaya bildirmesi de gerekir. Hem senin çıkarlarını da korumakla yükümlü.

— Burnunu benim işlerime sokmasın bundan böyle!

— Benim söylediklerimi duymazlıktan geliyorsun galiba?

— Duydum, duydum.

— Başka erkeklerden söz edildiğini duymak istemiyorum.

— Sen de duymamazlıktan gelirsin, olur biter.

— Wanda!

Şaşırmış, dili tutulmuştu J. P. Treadwell'in. Daha bir ay önce saf, masum bir yaratık olan bu aptal kız nasıl olur da kendine karşı koyabilirdi? Kimden alıyordu bu gücü?

— Senin için çalıştığını biliyorum... –dedi Wanda sesini yükselterek–. Bunu ispatlayacak anlaşma da imzaladık. Seninle canım isterse yatarım, istemezse yatmam. Canım kimi çekerse onunla paylaşırım yatağımı. Şu anda da, dünyada erkek olmadığını söyleseler bile seninle olmak istemiyorum.

— Senin burnun büyümüş anlaşılan! –dedi Treadwell bembeyaz bir yüzle. Sinirden elleri titriyordu–. Daha tek filmde bile başrole çıkmadan büyük bir yıldız gibi posta atmaya kalkıyorsun bana.

— Yalnız oyuncuların mı özel hayatları olur?

— Özel hayat mözel hayat palavralarına karnım tok benim.

Konuşmaya başladıktan sonra Wanda beyaz tilki kürkünü omuzlarına almış; soğuk, buz gibi bakışlarını da adamın yüzüne çevirmişti. Daha farkında değildi bu yürek delen bakışların Treadwell.

Kendi ses tonunun sertliğini ve savunduğu şeylerin anlamsızlığını bir türlü kavrayamıyordu Wanda. Aslında turnede yaptıklarının adilik dolu davranışlardan öte hiç bir şey olmadığım çok iyi biliyordu. Yattığı erkeklerden hiç biri, şu anda karşısına geçip onu suçlayan adamdan daha büyük bir anlam taşımamıştı kendi için.

Tabağın içindeki kuşkonmazlardan birini iki parmağıyle kaldırdı. Mukayese kabul etmez umulmadık bir terbiyesizlikle, ucu aşağı doğru kıvrılan bitkiyi Treadwell'in burnunun ucuna kadar getirip, «Bu, bana seni hatırlatıyor balım...» dedi tatlı ama alaylı bir sesle. Adamın şaşkınlıktan faltaşı gibi açılan gözleri önünde yerinden kalkıp kuşkonmazı masanın üzerine bıraktıktan sonra restorandan ayrıldı...

DİYALOG

13 MART 1957

— Neden böyle bir şey yapmak gereğini hissettim bilemiyorum... –dedi kadın, doktora bakarak.

O ise elindeki dosyayı karıştırıyordu. Sesini çıkarmadı.

— Beni dinliyor musun?

— Her zaman dinlerim söylediklerini... –dedi doktor, başını kaldırmadan.

— Şimdi düşünüyorum da, yaptığım ne kadar adi bir şeymiş...

— Neden yaptın?

— Söyledim ya, bilmiyorum...

Restorandan çıktıktan sonra olanları anlatmaya başladı Wanda: Eve döndüğünde telefon çalıyordu. Cevap vermedi. İki gün sürekli olarak öttü durdu telefon. Wanda da kulaklarına pamuk tıkayarak evin içinde sinirli sinirli dolaştı. İki gün çaldıktan sonra da bir hafta hiç çalmadı.

Pazartesi günü stüdyodan bir telgraf geldi. Üstün Stüdyolarından gelen telgrafta anlaşmanın bitiş tarihi olarak pazartesi günü gösteriliyor ve şirketin anlaşmayı yenilemeyeceği belirtiliyordu.

Böyle bir şey olamaz diye bağırarak anlaşmanın bir kopyasını sakladığı çekmeceyi açtı Wanda.

Ve «böyle bir şeyin» nasıl olacağını bal gibi gördü:

«— İşbu anlaşmanın başlangıç tarihi olan 1 Şubat 1951'den itibaren on iki (12) hafta içinde stüdyo, anlaşmayı istediği an iptal edebilir...

Yedi yüz elli dolarlık haftalığı ile ilgili ayrı bir bölüm de vardı:

— Bu anlaşmanın madde ve hükümleri gereğince oyuncuya, yapımcı tarafından *her bakımdan* yetenekli kabul edilmesi halinde, haftalık 750 (yediyüz elli) dolar ödeme yapılır. Bu ödeme 3 (üç) aylık bir dönemi kapsar. Bu dönemin sonunda oyuncu, yapımcının onaylamasıyle, haftada 800 (sekizyüz) dolar almaya başlayacaktır. Bu ikinci dönem de altı ay sonunda yeniden yapımcının onamasına sunulacak ve oyuncunun haftalığı 1000 (bin) dolara çıkarılacaktır.»

Her bakımdan yetenekli kabul edilmek, tümüyle yapımcının isteğine ve kaprislerine bağlıydı. Yapımcı hiç bir yükümlülük altına girmediği gibi tazminat ödemeksizin oyuncunun işine son verebiliyordu. Wanda anlaşmayı yutarcasına okumaya devam etti:

«— Oyuncu, toplumun koyduğu ahlâk kurallarının dışına bilerek veya bilmeyerek çıkarsa; polis, ahlâk zabıtası, vergi memurları, malî polis, narkotik şubesi vb. tarafından bir kovuşturmaya konu olursa, işine derhal son verildiği gibi hakkında da maddî-manevî tazminat davası açılacaktır.»

— Bir süre, ha bugün ha yarın diyerek, dava açmasını bekledim stüdyonun. Ama, hiç ses seda çıkmadı adamlardan. Tabiî dava açmak işine gelmezdi J. P.'nin. Hakaret ettiğim için işime son vermişti.

— Duyguların neydi bu ara?

— Korkudan donuma işeyecektim az daha. Gerçi uzun sürmedi bu dehşet. Çünkü telefonun bir daha çalışında alıcı kaldırdım...

Kalın erkek sesi, «Ben Nick Fortis. MGM Stüdyolarının genel yönetmeni. Treadwell'in anlaşmanızı iptal ettiği söyleniyor. Doğruysa stüdyoya kadar teşrif edin de konuşalım,» dedi.

Fortis, kısa boylu esmer bir adamdı. Kafatatasına iyice yapıştırılmış yağlı siyah saçları adama orta yaşlı bir jigolo havası veriyordu. Wanda, ofisine girince masanın arkasından dolanıp kadını iki yanağından öptü.

— Treadwell'in işlerini çok iyi başarmışsın. Filmi gördüm. Bana da iyi davranırsın inşallah!

— Ne demek istediğinizi açıklarsanız daha rahat konuşabiliriz Mr. Fortis.

— Bana Nick diyebilirsin... –dedi adam gülümseyerek–. Ne demek istediğime gelince, bunu çok iyi biliyorsun bebeğim. Senin vücuduna bitiyorum. Şapır şapır diye yalanıyor seni gören her erkek. Lokum gibisin maşallah...

— Beni çağırdığınız için teşekkürler Mr. Fortis! –diyerek Wanda kapıya doğru yöneldi.

— Acelen ne? Daha işi konuşmadık.

— Sizin konuşmak istediğiniz *işlerle* benim ilgim yok.

— Ben film işinden söz etmek istiyorum bebek. Seni oyuncu olarak isterim. Ama sen, illa da çerez diye beni kullan dersen, ona da varım yani...

— Teklifiniz ne?

— Treadvell'inkinin aynı. Bir tek fark var. Ben seni şu boktan kentin en büyük yıldızı yapacağım.

— O da aynı şeyi söylemişti.

Fortis, masasının gözünü açıp kırmızı kaplı bir senaryo çıkardı ve Wanda'ya uzatarak, «Bunu, eve gidip oku... –dedi–. *Kitty Tompson* filmin adı. –Bir süre kendine özgü bir espri yapmış gibi kıkır kıkır güldükten sonra devam etti–: Sansür kabul etse, *Fıstık* veya *İri Memelim* gibi bir ad bulurdum bu filme. Kitty'nin ne biçim bir kız olduğunu anladın her halde? Eğer senaryoyu beğenirsen bana gel, şartları konuşalım...»

— Teşekkür ederim... –diyerek kendine uzatılan nemli eli sıkıp ofisten ayrıldı, Wanda.

Takside okumaya başladı senaryoyu. Bitirinceye kadar da elinden bırakmadı. Kitty Thompson, başrolde oynayan kızın adıydı. O biçim bir kız olduğunu zaten Fortis de söylemişti. Ne varki o kadar uzun, o kadar hareket ve yetenek gerektiren bir roldü ki, Wanda ürkmüş, her zaman olduğu gibi kaçacak, saklanacak bir delik aramaya başlamıştı. Bu rolü oynayacak yetenekleri olmadığından emindi. Fortis'in böyle bir rol için kendini önermesi şaşırtmıştı onu. Yıldız olarak çok az bir paraya oynayacaktı, ama MGM'ye bağlı Şafak Stüdyosu daha bir yıl önce onun işine son vermemiş miydi zaten?

Phil'in sesini duyar gibi oluyordu: «Kendine güvenin hiç bir zaman kaybolmamalı kedi yavrusu. Senin geçmişin acılarla dolu. Ne zaman istersen bu geçmişi bir silâh olarak kullanabilirsin...»

— Bunlardan söz etmek istemiyorum artık... -dedi Wanda.

Dr. Rubinstein elindeki dosyadan ilk kez gözlerini ayırarak, «Ne istersen ondan konuşalım,» dedi.

— Calvin'den... Bir de stüdyoyla bugünkü geçimsizliklerden...

Wanda, doktorun yüzündeki kuşkulu bakışın farkına varıp, «Konuşmak istememenin nedenini geçmişi bilinçaltına itmek isteyişime bağlıyorsun değil mi?» diye sordu.

Cevap vermedi doktor.

— Öyle bir dileğim yok... Peki peki anlatmaya devam edeyim: İlk yapmak istediğim şey, doğru dürüst bir avukat bulmaktı. Bu kez kazıklanmak istemiyordum. Kitty, benim için biçilmiş kaftandı. İki paralık gece kulüplerinde dans eden, sıfırdan başlamış, hiçten öteye de gidememiş bir zavallı. Pansiyonda oturan, kendini tavlamak için sıraya giren erkekleri bıçakla kovalayan delişmen bir tip. Balzac'ın hikâyesinde olduğu gibi, o da, sonunda yorulmuş; hareket etmeyince de iğnenin gözünden geçirmiş ipliği herkes...

— Ne hikâyesi bu?

— Biliyorsun canım!

— Evet, evet...

— Bilmiyorsun! Hayatında bugüne dek de duymadın.

— Doğrusunu istersen bilmiyorum.

— İğfal edildim diyerek adamın tekini yargıcın karşısına sürükleyen bir kızın hikâyesi... Hem ne diye «evet, evet» dedin? Çokça öğrenim gördüğünü mü ispatlamaya çalışıyorsun?

— Sen de galiba benden ne kadar nefret ettiğini gösterme uğraşı içindesin.

— Ha? Nefret mi? Yok... Senden nefret falan ettiğim yok... Yalnızca sinirlerim bozuk. Hastayım da... Onun için stüdyoya gitmedim.

Gözlerini doktorun yüzünden indirip kucağına çevirirken adamın ne düşündüğünü biliyordu Wanda: *Hastalığını* baştan aşağı kontrol ettik. İnceledik. Dr. Russel'la birlikte Lebanon Hastanesinde bir hafta neden kaldın? Senin iki tane derdin var: Biri içki, biri de aldığın sinir hapları... Doğru dürüst yemek de yemiyorsun. Bunların dışında benden sağlıklısın. Ne diye hastalık numarası yaparsın, bir türlü anlamam?

— Hastayım... –dedi Wanda karşı koyarcasına–. Sen de söyledin hasta olduğumu. «İnsan kendisini hasta sandığı an hasta olmasa bile hastadır,» diyen babam mıydı?

Doktor cevap vermeyince birden boşandı genç kadın. Elleriyle yüzünü kapayarak sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

— Yalnız... Yalnızlıktan nefret ediyorum. İstemiyorum... Yalnız kalmaktan bıktım artık. Beni terk etti. Yalnız başıma bıraktı beni. Hiç bir zaman tek başıma kalmaktan mutlu olmadım... Hayır, hayır. Bu dediğim doğru değil. Küçükken severdim yalnızlığı. Kafamı dinlerdim. Kimse beni

dövmezdi. Küfür işitmezdim. Görünmez Adam vardı ya? Onun gibi hissederdim. «Beni kimse göremez, bulamaz, acıtamaz,» derdim. Sonra... Sonra peri masallarındaki küçük prensesler gibi hayal kurardım. Mavi elbiseler içinde külleri karıştırırken iyi kalpli büyücünün gelip beni kurtaracağını düşünürdüm... Peter Pan gibi uçardım da düşlerimde... Şimdiyse yalnızlıktan korkuyorum. Neden? O zamanlar severdim, rahatlardım... Dayanamıyorum artık... *Duyuyor musun? Dayanamıyorum...*

Doktor hiç sesini çıkarmadan elindeki dosyaya bakıyordu. Wanda'nın hıçkırıkları yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Burnunu çekerek sustu ve masadaki kâğıt mendillerden birini alıp gözlerini sildi.

— Özür dilerim doktor. Çok fena davrandığımı biliyorum... Sizi de üzdüm. Milyonlarca dolarım olmasına karşın beni seven bir tek kişi yok dünyada... Sen... Sizden başka yani. Evimden bile istediğim zaman çıkıp sokaklarda tek başıma yürüyemiyorum. Yüzlerce kişi hemen çevremi sarıp üstümü başımı paralıyor. Aynaya bile bakamaz oldum. Kendi suratımdan nefret etmeye başladım. Uyuyamıyorum. Ayda binlerce mektup alıyorum. Annie Patch var ya, sekreterim, mektuplardan ilginç olanlarını bana saklıyor. Yüzlerce erkek bana evlenme teklif ediyor. Yüzlercesi de bıkıp usanmadan benimle nasıl sevişmek istediklerini yazıyorlar. Kadınlardan da yazan çok. Hepsi beni ne kadar çok sevdiklerini, bana nasıl acıdıklarını söylüyorlar. Snohomish, Washington gibi garip kasabalara

gelirsem bana ne güzel yemekler yapacaklarını, yatağa yatırıp ninniler söyleyeceklerini bile yazan yaşlı kadınlar var.

Başını kaldırıp tekrar doktora baktı Wanda.

— Birinin beni yatırıp ninni söylemesini çok isterdim. Anlatabiliyor muyum?

— Evet.

— Yoksullar Evinde öyle biri vardı. Ne adını ne de yüzünü unutabildim yıllardır. Mrs. Dunleavy. İnanır mısın geçen gece dayanamayıp telefon ettim oraya?

Sessizlik uzun sürdü bu kez. Doktor, elindeki notlardan başını kaldırıp bir türlü bakmıyordu kadına. Sonunda tüm cesaretini toplayarak konuştu Wanda:

— Mrs. Dunleavy'i tanıyan birini buluncaya dek üç kişiyle konuştum telefonda. Yaşlı bir erkek sesi «Mrs. Dunleavy öleli tam on yıl oldu,» deyince telefonu kapadım. Sabaha kadar da ağladım o gece.

Rubinstein, başını kaldırıp saatine bir göz attıktan sonra, «Beş dakikamız kalmış. İstersen biraz da ben konuşayım?»

Wanda başıyle onayladı adamın dileğini.

— Sen otuz yaşındasın artık. Bu yaştan sonra kimse seni yatağa yatırıp ninni söylemez kızım. Bunu sen de biliyorsun. Ama nedense bir türlü kabullenmek istemiyorsun. İlk filminde canlandırdığın kız gibi, sen de sıfırdan başladın. Ama onun gibi sıfırın altına düşmeyip tam tersine zirveye kadar çıktın.

— Hangi zirveye? N'olur söyle bana? Çıktığım zirvenin ne olduğunu anlat... –Gözlerini, yalvaran

iri gözlerini doktorun yüzüne çevirmiş, titreyen ellerini kucağında kilitlemişti.

— Büyük savaşlar vererek merdivenin en üst basamağına dek çıktın mesleğinde. Sana yazanlar, seninle yatmak istediklerini söyleyen zavallılar bile sana karşı olan sevgilerini belirtmek istiyorlar. Bu sevgiyi bildikleri tek biçimde sunuyorlar sana: Boş bir kâğıt parçasına iki satır karalayarak. Sen onlar için erişilmesi güç bir yaratıksın. Bir sevgi simgesisin. Zavallı, çürümüş yaşamlarını aydınlatan tek ışık oluyorsun... Bu nedenle kendine güvenin artmalı. Senin filmlerini seyrettim. Hatta sinemalarda artık oynamayan eski filmlerini bile stüdyondan rica edip özel olarak oynattım. Bana zevk verdin. Acı da çektirdin. Hem ağladım, hem de kahkahalar attım. Bunu yaptırabilmek dünyanın en güzel şeylerinden biridir Wanda. İnsana iki saat için dertlerini unutturabilmek herkesin yapamayacağı bir iş. Bu... Tanrı vergisini sen saygıyla korumalısın. Bu açıdan hiç düşündün mü mesleğini?

— Düşündüm.

— Düşünmek yetmez aslında. Duygusal yönden de kabullenmek gerekir bunu. Beyazperdedeki Wanda ile senin benim bildiğim Emmaline Kelly arasında bir bağlantı kurman gerekiyor. Bu bağlantıyı yaptıktan sonra da sana tapan seyircinin yarattığı Wanda Oliver'ı ekleyeceksin ve üçgeni tamamlamış olacaksın. Ama bunları yapamazsın sen. Hem tembel hem de bencilsin.

— Yalan söylüyorsun. Köpekler gibi çalıştım ben.

— Benim sözünü ettiğim tembellik başka...

Ancak zamanla öğretebilirim ne demek olduğunu.

— Ne zaman?

— Tarih söyleyemem... –dedi Dr. Rubinstein ve gözlerini tavana dikerek düşünür gibi yaptıktan sonra–: Belki 14 Ocak 1961'de sana vevap verebilirim... –dedi.

Wanda güldü. Doktor da, ilk kez katıldı kadının sevincine.

— Yarın görüşürüz Wanda. Bu gece Balzac'ın hikâyesini okuyup sana rapor veririm.

— Fark etmez doktor... –dedi Wanda gülmeye devam ederek.

— Senin zencilerle yattığını anlatan düş'ün kadar fark eder... –dedi adam ve kapıyı açarak genç kadına yol gösterdi...

SAHNE 8

SONBAHAR 1951 - KIŞ 1952

«*Müzik Dolabı*» filminin çekimi sırasında Hollywood dedikodularla çalkalanıyordu: Kimsenin adını bile doğru dürüst duymadığı baş kadın oyuncu Fortis'le yatıyor; tıpkı bir zamanlar Treadwell'le yattığı gibi. Ne varki Wanda Oliver için söylenenler bununla bitmiyordu:

Seks delisi olduğu; kamyon şöförleri, askerler, barlarda tavladığı adamlarla birlikte hafta sonlarını motellerde geçirdiği ağızdan ağıza yayılıyordu. Kimi zaman anlatılanlar öylesine abartılıyordu ki Wanda'nın gecelerini iki üç erkekle birlikte geçirdiği bile söyleniyordu.

Lesbian olduğu da dedikodular arasındaydı. Annie Patch'i sekreter tutup sette bile yanından ayırmaması Wanda'ya *sevici* damgasını da vurdurmuştu.

Filmin erkek oyuncusuyle evlenmek üzere olduğu bile konuşuluyordu kentte. Aslında adam homoseksüeldi. Ve kendini bu *alışkanlıktan* kurtaramayarak işin içine gırtlağına dek girmiş, otellerde bile ahlâk zabıtası tarafından basılmıştı.

Fortis'in ona başrolü vermesinin gerçek nedenleri daha basitti tabiî. Çok az bir paraya tutmuştu

genç kadını. Filmin bütçesi yedi yüz bin dolar olarak belirlenmişti stüdyonun saymanlığınca. O yıllarda maliyetini çıkaramayan film yok denecek kadar azdı piyasada. Bu nedenle de Fortis herhangi bir rizikonun altına girmiş sayılmazdı. Üstelik Fortis, kadının yetenekli bir oyuncu olabileceğine de inanmıştı. Gene de akıllı bir kumarbaz olan yapımcı, o yılların en çok tutulan oyuncularından Jeb Jordan'ı başrole koymakla Wanda'nın dolduramayacağı boşlukları çimentoyla sıvamış oluyordu.

Wanda'nın Jeb Jordan'la birkaç kez çıktığı doğruydu. İlk beraberlikleri filmin reklamını yapmak ve stüdyonun kurallarına uymak amacıyle olmuştu. Filmin çekimi bittikten sonra da, birbirlerinden hoşlandıkları için birlikte çıkmaya devam ettiler.

İkinci kez yemeğe giderlerken Jeb, kendinden beklenilen yatağa davet numaralarını çekmiş, ne varki genç kadın isteksizce yapılan bu uvertüre gülerek ve, «Jeb, içinden gelmiyorsa bana aşk yapman gerekmez...» diyerek ağzını tıkamıştı.

— Teşekkür ederim.

Bundan sonra aralarında iyi bir arkadaşlık başlamıştı. Jordan, anadan doğma sanatçıydı. Ve elinden geldiğince oyunculukla ilgili her bildiğini kadına öğretmeye çalıştı.

Her ikisi de genç olduklarından Wanda'nın apartmanında çocuklar gibi eğlendikleri de oluyordu. Akıllarından roller uydurup birbirlerinin karşısına geçerek oynuyorlardı.

— Kameranın karşısına geçtiğim zaman da bu kadar rahat olabilsem ne iyi olurdu... –dedi Wanda bir gün.

— Sen de başarırsın Wanda.

— Başarabilsem en az senin kadar iyi bir oyuncu olurdum.

— Ben iyi sayılmam pek. Aslında sahtekârım. Yalnızca kendimi oynarım filmlerde. Rol yapmam. İşin içyüzüne bakarsan, herkes kendini oynar beyazperdede. Rol yapmak diye bir şey de yoktur. *Olmak* ve *yapmak*'tan başka bir şey değildir oyunculuk. Sen de kameranın önüne geçip Wanda Oliver'ı oynayabilsen biter bu iş.

— Wanda Oliver'in kim olduğunu bir bilsem...

— Sana bu işin püf noktasını da öğreteyim: Filmde en az benim kadar sen de baş oyuncu sayılırsın. Yapılanları beğenmezsen yeniden filme alınmasını isteyebilirsin.

— Deli misin? Binlerce dolara patlar o dediğin.

— Patlasın. Yeter ki sen yönetmenin yaptıklarını, filme aldıklarını beğenme. Herife restini çekersen ben de arkanda olurum.

— Denerim... –dedi Wanda. Birkaç dakika düşündükten sonra da–: Sanislosky yöntemi için ne düşünüyorsun? –diye sordu.

— Bana yöntem oyuncusu derler zaten. Ama ben sanmıyorum. Eğer herhangi bir yönteme bağlı olarak oyun veriyorsam bu benim kendi yöntemimdir. Hem senin dediğin Stanizlavski yöntemi, Sanislosky değil...

— Pekiii, bu *Yöntem* denilen şey nedir?

— Canlandırdığın kişiyi yönlendirmedir yöntem. Yani senin oynadığın kişiyi, seyirciye kendine özgü bir biçimde sunuşundur. Örneğin sahnede bir

bardak su içmen gerekiyorsa bardağı alıp kafana dikmemen gerekir, yönteme göre.

— Neden?

— İçiş nedenini incelemen gerekir ilk kez. Susamış olabilirsin. Sussuzluğu gerçekten hissetmen gerekir. Yönetmen, yaptığı provalarda belki senin on bardak su içmeni isteyecektir filme almadan önce. Bu nedenle gerçekten içinde bir istek belirmesi gerek suya karşı. Anlatabiliyor muyum?

— Anlıyor gibiyim.

«*Sanat Dünyasındaki Yerim*» ve «*Oyuncu Hazırlanıyor*» adlı iki kitap verdi Jeb, Wanda'ya. Sete gittiği zamanlarda bile koltuğunun altından ayırmıyordu bunları.

Dedikodular gene başladı: Şimdi de eğitmeye çalışıyor süprüntü kendini. Hem de Stanislavski okuyarak. Seks dolu orospucuk, kıçını sallamaktan başka hiç bir işe yaramaz. Utanmasa Lady Macbeth'i oynamaya kalkacak...

Wanda'yla ilgili haberler gazetelerde, dergilerde yavaş yavaş çıkmaya başladı. Eskiden olduğu gibi gene yarı çıplak resimlerini basmakta yarış ediyordu basın. Küflenmiş *Kül Kedisi* masalını raflardan indirip bir kez daha gazetelere kusmuştu stüdyo. Yoksulluk içinde büyüyen ve sonunda film yıldızı olan zavallı sarışın bombanın hikâyesi...

Aggie Murphy telefon edip röportaj yapmak için evine çağırdı Wanda'yı bir gün. Kapıyı açan Murphy, pörsümüş suratlı, gri saçlı bir kocakarıydı. Bir zamanlar *artiz* olmak için uğraşmış, dikiş tutturamayınca da işi, oyuncuları çamura bulamaya vurmuştu. Bundan başka ün merdiveninin basamak-

larındaki silik yerini iflâs etmiş bir yapımcının metresi olmaya borçluydu. Dedikodu sütunu yazması için yol gösteren de bu yapımcı olmuştu.

Gazete ve haber ajansları sahipleriyle sürekli olarak yatak değiştiren Aggie, sonunda dileğine kavuşmuş, üçüncü sayfalarda her sabah okuyucuya zehir kusan bir sütunun sahibi oluvermişti.

Film piyasasında cürmü kadar yer yakmaktan daha ileri gidememiş; ne varki arada bir yazdıklarının oyuncuları etkilemesi nedeniyle az da olsa, korkulur bir yaratık olabilmişti. Elliye yakın gazetede çıkan sütununun yüzde yirmisi aptallık, yüzde kırkı palavra, geriye kalan yüzde kırkı da aybaşısı gelmeyen kurumuş karılara özgü nefret tıslamalarından öteye gidememişti.

Aggie, Wanda'ya çay sunup, yeni yağlanmış bir motor gibi saatlerce durmadan konuştu. Ertesi gün ise tüm sütununu genç kadına ayırmıştı:

«— Bizim Piyasanın ileri gelenleri acaba ne yaptıklarının farkında mı diye düşünür dururum ben. Örneğin MGM'nin patronu «Nick» Fortis? İki milyon dolar yatırıp «*Müzik Dolabı*» adlı bir film çeviriyor. Başrolde de adını bu güne dek kimsenin duymadığı Wanda Oliver diye birini koymuş.

Dün, evime gelip üç bardak çayımı içti ve bu süre içinde dudaklarını ıslatmaktan başka hiç bir işe yaramadı dili. Anlayacağınız doğru dürüst konuşmasını bile bilmiyor haspam. Üstelik kekeliyor da. Hayat hikâyesi Kül Kedisi'ni andırmıyor değil. Ama artık hepimize bıkkınlık geldi bu tür öykülerden.

Belki de bizim bilemediğimiz başka şeyler dönüyordur, Fortis'le yeni Sinderrella arasında. Neyse film başlar başlamaz sinemalarda görürüz hatunun neler yaptığını...»

Sütunun gazetelerde çıktığı gün Fortis, Aggie' yi telefonla aradı.

— Aggie, sevgilim ne diye bana çamur atmaya kalkarsın, bir türlü anlamam.

— Seninle yattığını söylüyorlar karının Nick!

— Yanlış duymuşsun tatlım.

— O zaman, seninle bu piyasada yatmayan tek kız odur. Hem senden önce Treadwell'in ayaklarını da ısıtmış soğuk kış gecelerinde...

— Olabilir... –dedi Fortis–. Ama beni kabul etmedi yatağına.

— Başka palavra sıkacak adam bulamadın mı sabah sabah?

— Sana doğruyu söylüyorum hayatım. Hem bu kızda büyük yetenek var. Perdede görünce inanacaksın dediklerime. Aslında kafasında bir gram beyin yok ama...

— Duyduğum kadarıyle beyni kıçındaymış onun.

— Fena mı ayol?

Aggie'yle röportajlarında Wanda gülmemek için zor tutmuştu kendini. «Murphy günlük radyo konuşmalarında lastik don giyermiş,» diye Jeb Jordan anlatmıştı. Mikrofonun önüne gelince barsakları fazla çalışmaya başlar, karı da donuna edermiş.

«*Müzik Kutusu*» filminin çekimi sona erince sette bir parti verdi Fortis. Aggie Murphy de ko-

nukların arasındaydı. Jeb Jordan'la Wanda tüm gazetecilerin ve fotoğrafçıların çevrelerinde fır döndüğü kişilerdi o gece. Basın üyeleri sorular soruyor, bunaltıyorlardı ikiliyi. Birden sete uzun boylu, yakışıklı bir adam getirdi stüdyonun basın sözcüsü. Jeb Jordan yeni konuğu parmağıyle göstererek, «Luke O'Brien bu,» dedi Wanda'ya.

— O da kim?

— İkinci Dünya Savaşı'nın en büyük pilotu.

— İyi bi şey mi yani? –diye sordu Wanda adamı süzerek. Luke, çevresini saran gazetecilerin sorularını cevaplandırıyor, eline tutuşturulan kâğıt parçalarını imzalıyordu.

Basın sözcüsü gene birinin koluna girmiş, sete getiriyordu.

— Ünlülerin uğrak yeri oldu burası... –dedi Jordan. Ve yeni gelenin ünlü futbolcu Buck Wichnewski olduğunu fısıldadı Wanda'nın kulağına.

Genç sporcu, Wanda'yla tanıştığında kıpkırmızı oldu ve «Çok sevindim,» gibi bir şeyler mırıldanarak gözlerini kadının yüzünde fazla tutamadı.

Basın sözcüsü, bu kez Luke O'Brien'ı getirip tanıştırdı genç kadına.

— Binbaşı Luke O'Brien; filmimizin baş oyuncusu ve geleceğin büyük yıldızı Wanda Oliver.

Wanda elini uzatınca Luke gülümseyerek önünde eğildi ve, «Ömrümce nerdeydin?» diyerek beyaz, narin parmakları öptü.

— Ana Okulunda... –oldu Wanda'nın cevabı.

O'Brien tam konuşacaktı ki koluna giren basın sözcüsü, binbaşıyı uzaklaştırdı. Luke omzunun üzerinden bağırdı, «Yakında gene görüşürüz bebeğim...»

— İnşallah.

Wanda, Jeb'e dönüp, «Amma da iri ha!» dedi gözlerini açıp dudaklarını yalayarak...

SAHNE 9

YAZ 1952

Dedikoducular, Annie Patch için söylediklerinde haklıydılar. Sekreterden çok daha önemliydi kadın, Wanda'nın gözünde. Ama gerçekte ne yaptığı tam olarak belirlenmemişti.

New York'ta sahneye çıkmış, gösterişsiz bir kadındı Annie. Oyunculukta talihi yaver gitmeyince iş değiştire değiştire, sonunda Hollywood'a atmıştı kapağı. Warner Brothers Stüdyoları'nda sekreterlik yapmış, Wanda'yla tanışıncaya dek bu işinde kalmıştı.

Wanda'ya Phil Bamberger tanıştırmıştı onu. İşler düzelip, iyi para kazanmaya başlayınca Annie'yi yanına sekreter almıştı genç kadın. Patch, apartmanından çıkmış, oyuncunun Franklin Sokağındaki evine taşınmıştı. Kısa bir süre içinde sır saklayıcısı, diksiyon öğretmeni, muhasebecisi, masajcısı, aşçısı ve hizmetçisi oluvermişti Wanda'nın.

Annie'nin erkeklerle ilişkisi bir kişide kalıvermişti. Evli olan bu adam onu kendine âşık etmiş, hamile bırakıp kaçmıştı sonunda. Son beş yüz dolarını Meksika'daki eski doktor yeni kasaplardan birine yatırıp çocuğu aldırdıktan sonra, tüm erkeklere savaş açmıştı zavallı.

Erkeklerden nefret ettiğini söylemişti Wanda'ya. Wanda'nın kendi ilişkilerinde de erkeklere karşı pek fazla duygusal bir bağ olmadığından kadının ne demek istediğini hemen anlamıştı. Annie, patronunun Treadwell'le ilişkisini onaylamamış, ne varki turnedeki seks numaralarını Wanda'nın kendi ağzından dinledikten sonra yapımcıyla olan ilişkiye pek ses çıkaramamıştı.

Reklam gezisinde olanları dinledikten sonra yirmi sekiz yaşındaki Annie Patch, «dünyada olmaz olmaz deme, olmaz olmaz» deyimine bir kez daha inanarak, «Erkeklerden ne anlarsın bilmem? Kadınları üzüp üzüp terk etmekten başka bir bildikleri yoktur... –demişti.

— Âşık olmak istiyorum. Senin olduğun gibi.

— Saçma. Senin için çok daha önemli şeyler var dünyada. Örneğin sinema. Büyük bir yıldız olabilecek her türlü yeteneği bağışlamış Tanrı sana. Ben yanında oldukça zirveye tırmanmaktan hiç bir erkek seni alıkoyamaz...

«*Müzik Kutusu*»nun eleştirileri çıktığında Wanda'nın değil yıldız olmak, film dünyasında bile kalıp kalmayacağı söz konusu olmuştu:

«Bu zavallı yaratık» diye yazısına başlayan «*Varyete Dergisi*»nin sinema eleştiricisi, sütununda Wanda için şöyle diyordu:

> «... Geçenlerde Lady Macbeth'i oynamak istediğini söylemiş seti ziyaret eden gazetecilere. Bize kalırsa, Wanda Oliver bebeklerle oynasa daha iyi olur.»

«*New Yorker*» gazetesinde ise, «Bebek yüzlü karılardan bıktık artık. Masum hava-

larda profesyonel fahişe vücudunu kıvıra kıvıra uykumuzu kaçıracağına, bu mesleğe dört elle sarılsa da günde adam başına bir onluk verebilsek ona. Bir de utanmadan, Anna Magnanini gibi bir oyuncu olduğunu söylemek cüretini gösteriyor...»

— Anna Magnanini de kim? –diye sordu Wanda gözlerini kurulayarak.

— İtalyan oyuncu... –dedi Annie Patch–. Böyle adi şeyleri okuyup da asabını bozma.

— Neden? Bu da eleştirici değil mi?

— Kamerayla fotoğraf makinesi arasındaki farkı bile anlayamaz o.

— Olabilir. Ama Mr. Fortis bunu okursa...

— Fortis'in canı cehenneme.

«*New York Times*» gazetesi ise bir iki satır ayırmıştı Wanda'ya ancak:

«Miss Wanda Oliver için üzülmemek elden gelmiyor. Ne varki lisede bile sahneye koyulabilecek basit oyunlarda talihini denemesini önermekten başka bir şey söyleyemeyeceğiz onun için...»

«*Hollywood Haberleri*» en insafsızlardan biriydi:

«Yeni bir artist bozuntusu türedi kentimizde. Adı Wanda Oliver. «*Müzik Kutusu*»nda onu görünce kutuyu kapatıp, çiviledikten sonra denizin ortasına atmak geldi içimizden...»

Wanda, gazeteyi göz yaşları içinde okuduktan sonra parçalamaya çalışırken Annie elinden aldı.

— Delirdin mi sen? Senin için yaptırdığım özel deftere kesip kesip yapıştıracağım tüm eleştiri-

leri. Bir gün gelecek, bu serseri güruhu yazdıklarını bin bir özürlerle belleklerden silmeye çalışacaklar.

— Tabiî o zamana kadar ben yaşarsam... –dedi Wanda.

Yatak odasına girip boylu boyunca uzandı. Annie, özel masaj kremlerini alıp Wanda'yı ovduktan sonra uyumasını söyledi ve tekrar oturma odasına döndü.

Telefon çaldığında Wanda uyuyalı yarım saat olmuştu. Annie, büyük bir çeviklikle kanepeden fırlayıp ikinci çalışta dinleyiciyi kaptı hemen.

— Buyrun.

— Miss Oliver? –dedi bariton ses.

— Uyuyor.

— Kiminle konuşuyorum?

— Ben sekreteriyim.

— Gene ararım efendim.

— Kim arıyor?

Annie verilen cevabı duymadı. Çıplak ayaklarının ucuna basarak odaya giren Wanda, kadının elinden dinleyiciyi alıp, «Ben Wanda,» demişti.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, «Ben Buck Wicnewski,» dedi kalın erkek sesi.

— Kim?

— Wicnewski. Geçen gece partide tanışmıştık. Hatırladınız mı?

— Öyle mi? –Wanda sesin sahibini hatırlamaya çalışıyordu.

— Filminize gittim dün gece. Tek kelimeyle, harikaydınız.

— Çok teşekkür ederim.

Telin öbür ucundaki adam duygularını dile

getirmekte zorluk çekiyordu anlaşılan. Boğazını temizlemek için öksürdü birkaç kez ve devam etti: «Söylemek istediğim şu... Benimle yemeğe çıkar mısınız?»

— Bilmem! Doğrusunu isterseniz sizi pek hatırlayamadım. Çok şampanya içmiştim de...

— Futbol oynadım bir zamanlar.

— Aaa, evet. Futbol!

Uzun süren sessizlik sırasında Wanda, divanda oturmuş çatık kaşlı Annie'ye bir göz attı. Kadının asık suratı karar vermesine sebep olmuştu birden:

— Defterime bir göz attım. İsterseniz cuma gecesi beraber olabiliriz.

— Harika... –dedi futbolcu–. Saat yedide sizi alırım?

— Oldu. Şimdilik hoşça kalın.

Wanda telefonu kapadıktan sonra neşeli bir kahkaha attı. O güldükçe Annie'nin de somurtkanlığı artıyordu. Sonunda dayanamayıp sekreterine döndü.

— Senin derdin ne kuzum?

— O mankafa futbolcuyla yemeğe gidecek misin?

— Öyle görünüyor.

— Sen futboldan anlar mısın?

— Hayır ama, Buck tatlı bir çocuğa benziyor.

Telefon gene çaldı. Wanda gülerek almacı kaptı ve, «Kimsiniz?» dedi.

— Luke O'Brien, binbaşı. Hava binbaşısı vede emekli. Seninle tekrar görüşeceğimizi söylemiştim.

— Doğru.

— Cuma akşamı işin var mı?

— Var.

— Cumartesi... –Soru sormuyor, sanki demeç veriyordu adam.

— İşim var.

— Pazartesi?

— Kusura bakma pilot.

— Gene ararım seni... –dedi emekli binbaşı gülerek.

— Aramazsan darılırım... –Alaylıydı genç kadının sesi.

Wanda, alıcı yerine koydu. Başını kaldırıp Annie'ye baktığında sekreter kadın kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

— Bir şey mi dedin Annie?

— Sen bir aptalsın.

— Teşekkür ederim.

Annie korkmuş, aldığı cevaptan ürkmüştü. Wanda ne de olsa patronuydu. Yetkilerinin dışına çıkıp, yaşamını garanti eden birine nasıl «sen aptalsın» diyebilmişti?

— Özür dilerim... –dedi Annie Patch bu kez titrek bir sesle–. Ancak, senin için üzülmeden de edemiyorum.

— Neden üzülecekmişsin?

— Manyak futbolcuyla çıktığın için. Onun hakkında hiç bir şey bilmiyoruz. Erkeklere gelince hiç bir ayrım yapmıyorsun...

— Adamla yatacağımı söyledim mi sana? Hem ünlü bir futbolcuyla görünmek iyi reklam olur.

— Mankafa poldinin tekidir tüm sporcular.

— Orası beni ilgilendirmez. Bu oğlan çok tat-

lıydı. Benimle tanıştığında utancından kıpkırmızı oldu.

— Ne dediğimi anlamadın.

— Fark etmez. Hem bundan böyle beni arayanlara evde olmadığımı söyleme. Tamam mı?

— Uyuyordun. Rahatsız etmek istemedim. Ayrıca evde olmadığını da söylemedim kimseye. Dinleniyor dedim. Hem, ben senin sekreterinsem telefonlara cevap vermek görevlerimden biri.

Wanda cevap vermedi. Yatak odasına geçip dolabın kapağını açmıştı ki telefon gene çaldı. Dördüncü çalışta, «Cevap versene Annie!» diye bağırdı genç kadın.

— Miss Oliver'ın evi. Evet... Evet efendim, burada... –Telefonu parmağıyle gösterip odanın kapısına kadar gelmiş olan Wanda'ya–: Mr. Fortis seni arıyor... –dedi yavaşça.

Birden dizleri titremeye başladı kadının. Gazetelerde çıkan eleştirilerden sonra işine son verildiğini bildirecekti Nick Fortis. Dinleyiciyi Annie'nin elinden kapıp zayıf bir sesle kekeledi:

— Be... Ben Wanda!

— Hayatım, bebeğim benim. Sana hemen bir senaryo yolluyorum. «*Altın*»... yeni filmin adı. İnşallah beğenirsin. Beğenmesen de fark etmez. Anlaşmaya göre baş oyuncu sensin.

— Hiç bir şey anlamıyorum?

— Ne demek, «anlamıyorum»? Dünya kadar para veriyorum sana be. Kıçının üstüne oturup beleş yaşamaya iyi alıştın galiba?

— Çalışmam demek istemedim. «*Müzik Kutusu*»nun eleştirilerini kastettim.

— Eleştiriler mi? Kim okur onları be? Seyircilerdir önemli olan. Onlar da sana bayılmış. Sabahtan beri postacıların imanı gevredi. Sana mektup getirmekten öldü zavallılar.

— Bana mı?

— Papağan gibi her dediğimi tekrarlamasana be! Gelen tüm mektupları kocaman bir kutuya koyup eve yolluyorum. Sen okumak istersen tabiî?

— Mektuplarımı bugüne dek hep ben okudum.

— Peki, peki. Gene okursun. Senaryo için düşüncelerini de öğrenmek isterim ha. Gerçi senin ne düşündüğün hiç bir şeyi değiştirmez ya. Çekim günü ayarlandı. Setin hazırlığına bugün başlanıyor.

Telefonu kapayıp Annie'ye döndü Wanda. Ağzı bir karış açılmıştı şaşkınlıktan. Annie, başıyle oyuncunun aklından geçenleri onayladı ve, «Ben sana dememiş miydim?» diyerek tatlı tatlı gülümsedi.

Wanda iki adımda kadının yanına gelip ona sarıldı ve, «Sen harika bir yaratıksın Annie. Sensiz ne yapacağımı bilemem ben!» diye birbiri ardına sevinç çığlıkları kopardı.

Bir saat sonra stüdyodan gelen şöför hem senaryoyu, hem de kocaman bir kutu içindeki bi dolu mektubu Wanda'ya uzattı. Annie'yle kanepeye oturup okumaya başladılar:

> «W. O'dan daha fıstık bir yaratık görmeyeli yıllar oldu beyazperdede; Wanda değil *Vamp* olmalı onun adı; Kaymak gibi; Yeme de yanında yat...»

Birer satırlık kartlardan başka sürüyle de mektup vardı. İki kadın büyük bir heyecanla zarfları açıp içinden çıkan sevgi dolu kâğıtları soluk alma-

dan okumaya başladılar. Mektupların hemen hepsi, sevgi ve sıcaklık doluydu. Üç mektup da önemli firmaların sahiplerinden geliyordu. Hele bir tanesi çok ilginçti bunların içinde:

«Sayın Miss Oliver,

Sizi, dün gece seyrettim ilk kez. Ve bana 1937 yılında gördüğüm *"Bir Yıldız Doğuyor"* adlı filmi hatırlattınız. Gerçi *"Müzik Kutusu"*nun sözünü ettiğim filmle hiç bir ilgisi yoktu ama, sizi görünce gerçek bir yıldızın doğuşunu hatırladım. Yıllardır sinemaya giderim. Bu süre içinde sizden başka en çok üç kadın oyuncu beni bu denli etkiledi: Bette Davis, Ava Gardner, Susan Hayward.

Sizi candan kutlarım. Ben altmış dört yaşındayım ve bir altmış dört yıl daha yaşayarak sizi beyazperdede seyretmek istiyorum.

Saygılar, iyilikler.

Dewey Phelps

(Genel Müdür, USS Çelik Sanayii)»

— Düşünebiliyor musun? –diye haykırdı Wanda, mektubu bitirdikten sonra–. Benimle tanışmak bile istemiyor adam.

Annie ise kucağındaki deftere birtakım notlar alıyordu.

— Ne yapıyorsun?

— Hesap. Biliyor musun bize gelen mektupların çoğu kadınlardan.

— Önemli mi bu?

— Hem de nasıl! Demek oluyor ki kadınlar seni en az erkekler kadar çok tutuyor.

— Erkekler kadınlardan daha az gidiyordur sinemaya belki?

— Hayır. Erkeklerden daha çok mektup da yazmazlar, eğer şimdi onu soracaksan. Wanda, gene önündeki mektuplara dalmıştı:

«Çok tatlı bir kızsın Wanda. Ölen çocuğumuza benziyorsun. Senin yaşındaydı onu kaybettiğimizde...; Film dünyasının yeni yıldızını candan kutlarım...; Carole Lombard'a çok benziyorsunuz. Akrabalık falan var mı?...; Hollywood'un büyük yıldızlarından olduğunuza göre bana biraz para yollayabilir misiniz? Çocuğum hasta da...»

Tanıdığı bir imzaya gözleri ilişti genç kadının birden. Baştan aşağı iki kez okumasına rağmen gene de hatırlayamıyordu mektubun sahibini:

«Sevgili 1945 Paraşüt Güzeli,

Sana böyle yazdığım için kusura bakma. Ama bu adından söz edersem belki beni daha iyi hatırlarsın diye düşünmüştüm.

Senin iyiliğini, insanlığını, sıcaklığını hâlâ unutamadığım için bu kısa notu yazdım. Dün gece filmini gördüm. Mutluluktan uçuyordum. Artık kimse seni üzemez tatlı meleğim. Talihin açık olsun. Arkadaşa ihtiyacın olursa beni nerede bulabileceğini bilirsin.

Kucak dolusu sevgiler ve sonsuz başarılar.

Bob Benning»

Birden hatırladı Wanda. Paraşüt fabrikasının personel şefi Bob. Kolları arasında sabaha dek ağlayan zavallı adam.

— Hayret! -dedi Wanda mektubu Annie'ye uzatarak.

Sekreter kadın alnını kırıştırarak uzatılan kâğıdı aldı; okuduktan sonra da sert bir sesle, «Yattığın keleklerden biri de bu mu?» diye sordu.

— Yattım ama o kadar...

Annie, söylenecek hiç bir şey olmadığından, kâğıdı, yerde biriken yırtık zarfların arasına hırsla fırlattı...

SAHNE 10

TEMMUZ 1952 - MART 1953

Buck Wicnewski, Olvera Sokağındaki ufak bir lokantaya götürdü Wanda'yı.

— İspanyol yemeklerini seversin inşallah? -demişti genç kadını evden almaya geldiğinde.

— Bayılırım.

Bu adamda Phil Bamberger'e benzer bir yan bulmuştu Wanda. Aslında çok saçma bir şeydi bu. Her şeyden önce, aralarında yirmi yıl vardı iki adamın. Ama ikisi de utangaç, sessiz ve nazik kişilerdi.

Restorana giderlerken Buck, genç kadını ararken korkudan nasıl dizlerinin titrediğini itiraf etti.

— Şimdiye kadar böyle bir şey yapmamıştım hiç.

— Ne yapmamıştın?

— Bir film yıldızına telefon etmemiştim...

— Film yıldızı da nihayet bir kadındır... -derken, bir yandan da düşünüyordu Wanda-: Bu adam futbolcudan başka her şeye benziyor. Gerçi dış görünüşü insan azmanını andırıyor ama, bir sanatçı kadar da duygulu.

Baharat dolu İspanyol yemeklerini yerken az daha midesi bulanacaktı Wanda'nın. Ter içinde kalmıştı. Gene de sesini çıkarmadan son lokmasına kadar bitirdi yemeğini.

Yönetmenlerin «seks dolu» dedikleri bakışlarını Buck'ın yüzüne çevirince genç adam kıpkırmızı kesildi birden.

— Hayatımda ilk kez bir erkeğin kızardığını görüyorum... –dedi Wanda gülerek.

— Elimde değil.

— Ama sen ünlüsün... –dedi Wanda ve bu kez kıpkırmızı kesilme sırası kendine gelmişti.

— Nereden biliyorsun?

— Futbolun f'sinden anlamam. Onun için stüdyonun araştırma kısmına sordum. Onlar da yüzlerce gazete ve dergi kupürleri yolladılar bana. Senin için koskoca kitap bile yazılmış!

— Yazılmıştır her halde. Benim haberim yok.

— Peki şimdi ne yapıyorsun?

— Hiiç. Ço... Çok para kazandım... –dedi Buck ve Wanda «Kekeliyor» diye düşündü. Adama içten, büyük bir yakınlık duymaya başlamıştı birden.

— New York'ta restoranım var... –diye devam etti adam–. Paramı da hisse senetlerine falan yatırdım. Anasız babasız büyüdüğümden...

— Sen öksüz müsün yoksa?

— Ben çok küçükken, annemle babam araba kazasında ölmüşler... Neden ağlıyorsun? –Elini uzatıp Wanda'nın elini tuttu.

— Ben de öksüzüm... –dedi Wanda peçetenin kenarıyle gözlerini silerek.

— Biliyorum... –dedi genç adam yumuşak bir sesle–. Ben de senin kupürlerini getirttim...

Sunset Caddesinden yukarı doğru sürdü Cadillakı Buck. Laurel Vadisi'ne gelmek üzereydiler

ki Wanda'nın aklına Mulholland Tepesi'nde geçirdiği cehennem saatleri geldi ve, «Plaja doğru gidelim. Denizi seyretmek istiyorum...» dedi bir solukta.

Buck, sesini çıkarmadan sola saptı ve dönemeçli yollardan geçerek sahile doğru yol almaya başladı.

Sessizliği bozan erkek oldu bu kez.

— Sana villamı göstereyim!

— Nerede?

— Malibu yakınlarında.

— Çok sevinirim.

Son derece lüks bir köşkün önünde durdurdu arabayı Buck. Evin duvarları resimlerle doluydu. Çoğu, sahada çekilmiş futbolla ilgili fotoğraflardı. Şöminenin üzerindeki altın çerçeveli fotoğrafta ise Buck, dört katlı şahane bir restoranın önünde duruyordu. Yapının önündeki büyük yazıda *Buck'ın Sarayı* yazılıydı. Başkan Roosevelt'le kol kola çekilen bir başka resim de vardı fotoğrafların arasında. Oturma odasında altı tane büyük camlı dolap tıka basa doldurulmuştu genç adamın kupalarıyle. Altın rengindeydi çoğu. Ancak, bunların pirinçten olduğunu bir bakışta anlamıştı Wanda...

Villanın terasına çıkıp martıların sesini dinlediler. Hıçkırıyordu beyaz kuşlar sanki. «Neden acaba geceleri ağlar kuşlar?» diye düşündü Wanda. Ve birden aklına Tom Kelly'le geçirdiği ilk gece geldi. Sabaha dek dalgaların sesini dinleyerek sessiz sessiz yastığına akıtmıştı göz yaşlarını o gece.

Buck, şöminede ateş yakıp çatırdayan kütüklerin üzerine beyaz bir toz serpti. Alevler rengârenk oluvermişti birden. «Ne kadar güzel– diye düşündü Wanda–. Noel ağacı gibi.»

Barda bir içki hazırlayıp kadına uzattı Buck. Wanda iki eliyle bardağı kavradı ve koltuğa yaslanarak erkeğe baktı.

— Bana kendinden bahset... –dedi.

Buck utangaç bir tavırla güldü:

— Bir gecede mi istiyorsun tüm hayat hikâyemi?

— Neden olmasın?

Futbolcu, birkaç dakika düşündü.

— Aslında anlatılacak pek bi şey yok. Öksüzler Yurdunda, lisede, üniversitede futbol oynadım hep. Okul bitince, Washington takımına transfer oldum. Başka takımlarda da oynadım... Dedim ya, ilginç değil benim hayatım.

— Hiç evlendin mi?

— Hayır.

— Ben evlenmiştim. Geçinemedik.

— Üzüldüm.

— Üzülmene değmez. Olur böyle şeyler.

— Bir kez, az kalsın nikâhlanacaktım. Neyse ki son anda kız «Futbolcuyla evlenmem» diye diretti de vazgeçti.

— Aptallık etmiş... –dedi Wanda–. Seninle çıkarken bilmiyor muydu futbolcu olduğunu?

— Biliyordu tabiî, ama nedense sonradan fikrini değiştirdi.

— Aslında evlenmemekle akıllılık etmişsin. Ben on altı yaşındaydım evlendiğimde.

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Wanda, kavalyesinin ne kadar tatlı, ne kadar hoş bir erkek olduğunu düşünüyordu. Gene de konuşacak hiç bir şey bulamadığından şöminedeki alevleri seyretmekle yetiniyordu.

— Futboldan hoşlanır mısın? –diye sordu Buck birdenbire.

Az kalsın «hayır» diyecekti Wanda. Bir an düşündü ve kirpiklerini koketçe kırpıştırarak, «Hoşlanabilirim,» dedi. Benliğini kaplayan güvensizlik duygusunu atmak için Buck'ın da beklediği buydu zaten. Son derece hoşlanmıştı kızdan. Temiz, saf birine benziyordu. Hava atmıyor, kazandığı paralardan, filmlerinden söz edip sıkmıyordu canını. Eve götürüp annesiyle tanıştırmak isteyebileceği bir kızdı Wanda. Tabiî anası olsaydı. Bunu düşünmek bile, kendini daha da yakın hissetmesini sağlamıştı kadına karşı.

Ve onarılan güven duyguları içinde futbolu a'dan z'ye dek anlatmaya başladı. Oyunun inceliklerinden, ünlü futbolculardan, hakemlerin azizliklerinden söz etti durdu.

Sonunda, futbolla ilgili anlatacak başka hiç bir şey kalmayınca sustu. Konuşma sırasında kendine geldiğini hisseden Wanda, söyleyecek bir şey bulamadığı için, «Sinemadan hoşlanır mısın?» diye sordu.

— Hem de nasıl? Kendimi bildim bileli sinemaya giderim. Film ne kadar kötü olursa olsun dalarım içeri. Aslında hangi filmin iyi hangisinin de kötü olduğunu anlayacak kadar iyi bilmem.

— Çok kişi anlamaz zaten... –dedi Wanda.

Bir süre daha konuşmadan oturdular. Wanda, saatine bakıp, «Geç olmuş. Beni eve bırakırsan sevinirim,» dedi.

Buck, hemen yerinden kalkıp mantosunu tuttu genç kadının. Arabada konuşmadan etrafı seyret-

mekle yetindiler. Cadillakı kapının önüne park edip yerinden ok gibi fırladı ve kapıyı tuttu Wanda için.

— İstersen gene beraber olabiliriz... –dedi Buck kendinden emin olmayan bir sesle.

— Ne zaman istersen Buck. Beni ara lütfen.

Annie Patch, sabahlığını giymiş kanepede oturuyordu Wanda içeri girdiğinde. Sırıtarak sordu:

— Nasıldı?

— Çok tatlı bir adam... –dedi Wanda inatçı bir sesle.

— Tatsız olmadığını söylemedim ki!

Wanda hiç oralı olmadı ve, «"Mankafa poldi" diyen sen değil miydin?» dedi.

— Futboldan mı söz ettiniz bütün gece?

— Evet. Sinemadan da.

— Tanrım, ne mutlu bir çift yarattığının farkında mısın? –dedi Annie gözlerini tavana dikerek.

— Sen ne dersen de, bana vız gelir tırıs gider. Ben yatıyorum. İyi geceler.

İki gün sonra Buck telefonla arayıp arabayla gezmek isteyip istemediğini sordu.

— Tabiî. İyi olur. Ben de evde oturmaktan bunalmıştım.

Yarım saat sonra Buck'ın arabasına binmiş, Van Nuys Bulvarı'na doğru gidiyorlardı.

— Ne tarafa şöför bey? –diye sordu Wanda.

— Calabassas.

— Neden Calabassas?

— Çocuklarımla tanışmanı istiyorum.

Wanda kafasını döndürüp şaşkınlık dolu bakışlarını Buck'a çevirdi. Genç adam ona dönüp gülümsedi ve, «Benim öksüzler yurdu orası,» dedi.

— Senin mi?

— Evet. Parasını ben veriyorum.

Büyük, demir kapıların arasından geçerek çakıl döşeli yola döndüklerinde Wanda, «Bu ne güzel yer! Los Angeles Yetimler Yurdu'na hiç benzemiyor,» dedi.

— Sen orada mı kalmıştın?

— Evet... Sen Katolik misin Buck?

— Öyle doğmuşum. Ne varki pek uğraşamadım dinle imanla son yıllarda.

Ve beyaz bir beze amatörce yazılmış bir metre boyundaki harfleri gördüler:

«KAHRAMANIMIZ BUCK, HOŞ GELDİN»

— Buck sensin... –dedi Wanda ve ikisi birden güldüler. Birkaç dakika sonra irili ufaklı bir yığın çocuk, yepyeni futbol üniformaları içinde, utançtan kıpkırmızı olmuş Buck Wicnewski'nin çevresini sarmış onu alkışlıyordu.

Tombul, orta yaşlı bir rahip, sevgi çemberini yararak yanlarına geldi. Buck'ın elini sıktıktan sonra Wanda'yla da tanıştı.

— Mutlu kıldın bizi Buck. Siz de Miss Oliver. Gelmeden haber verdiğin için teşekkür ederiz. Çocuklara hazırlık yapacak zaman kaldı.

— Zahmet etmişsiniz peder.

— Çocukların seni ne kadar sevdiğini bilirsin Buck...

Hep birlikte yürüyerek yurdun yemekhanesine geldiler. Adı Elbert olan rahip, Wanda'nın koluna girmiş, çevreyle ilgili bilgiler veriyordu.

Kapıdan içeri girdiklerinde masaların hazırlanmış, büyük salonu dolduran çocukların da ter-

temiz giyinmiş olarak onları beklediğini gördüler.

— N'oluyor?... –diye sordu Buck.

— Bizimle birlikte yemek yerseniz mutlu oluruz... –dedi Rahip Elbert.

Yuvalarında fıldır fıldır dönen gözler bir an olsun Buck'dan ayrılmıyordu. «Nasıl olabilir bu?» diye düşünmekten kendini alamadı Wanda. Çocuklardan on beş yaşında olanları ancak hatırlayabilirdi futbolcuyu. Küçüklerin ise tanımaları imkânsızdı.

Peder başıyle işaret edince çocuklar sessizce yerlerine çöktüler. Yaşlı rahip başını önüne eğip ellerini kavuşturdu ve yüksek sesle dua etmeye başladı:

«Bu öğle yemeği için sana teşekkür ederiz Tanrım. Amerika'nın büyük kahramanlarından Buck'ı aramıza getirdiğin için şükranımız bir kat daha artıyor. Burada yaşayan her çocuk onun sayesinde sıcak bir yuva, bir lokma ekmek bulabiliyor. Beraberinde getirdiği tatlı kızımız Wanda Oliver için de sana şükürler olsun. Amin.»

Wanda'nın boğazı ağrımaya, gözleri yaşarmaya başlamıştı birden. Büyük çocuklar yerlerinden kalkıp bakır kazanların başına geçtiler. Yıllar öncesine dönüvermişti genç kadın. Kendi de bir zamanlar bu öksüz yavrular gibi dua edip başlardı yemeğine, Uzun sıralara oturur, önüne konan yemekleri büyük bir iştahla silip süpürürdü. Ancak bu çocukların önüne konan güzel yemeklerin yerine, kendi yediği kokmuş etle lapa olurdu çoğu kez.

Herkes yemeğini aldıktan sonra çocuklar hep bir ağızdan, «Söylev, söylev!» diye bağırmaya başladılar. Pancar gibi olmuştu Buck.

Peder Elbert, eliyle çocukların susmasını işaret ettikten sonra, «Sıra sende Buck,» dedi gülerek.

Öksürerek boğazındaki düğümleri çözmeye çalıştı genç adam ve titrek bir sesle:

— Bugün sizinle birlikte olmaktan duyduğum mutluluğu tanımlayacak kelime bulamıyorum... –diyebildi. Tekrar öksürdü ve bu kez daha güçlü bir sesle devam etti–: Bundan önceki ziyaretlerimi hatırlayanlarınız vardır. Aslında hatırlayıp hatırlamamanız önemli değil. Bence önemli olan bir zamanlar benim de, sizler gibi bu sıralarda oturup yemek yediğimdir. Kimi zaman ben de sizin gibi, yalnız hissederdim kendimi. Şunu unutmayın ki içinde bulunduğumuz bu okul, bu yuva ülkemizin en iyi, en temiz yurtlarından biridir. Benim yıllarca kaldığım okullardan çok daha iyidir. Öğretmenlerinizin hepsi de iyi kalpli, bilgili kişiler. Onlardan çok şeyler öğrenebilirsiniz. Buradan çıktığınız zaman onların sizlere verdiği silâhları iyi kullanmalısınız... –Bir an ses çıkarmadan çocuklara baktı. Öksürüp Wanda'ya doğru başını çevirdikten sonra, gene kendini bekleyen yavrulara döndü. Genç kadın, Buck'ın yanağından süzülen yaşları görünce şaşırmıştı–. Ben nasıl yıllar önce yuvadan ayrılıp hayata atılmışsam, sizler de birkaç yıl sonra buradan ayrılıp ülkenin dört bir yanına dağılacaksınız. Çalışıp evlenecek; çoluk çocuk sahibi olacaksınız. Ve sizin çocuklarınız, yalnızlığın ne demek olduğunu iyi bilen ana ve babaları olduğu için, çok daha mutlu yetişecekler... Tanrı hepinizi korusun... Sağolun.

Başta Rahip olmak üzere dakikalarca alkışladılar Buck'ı.

Yemekten sonra çevresini alan çocukların uzattıkları kâğıtları teker teker imzaladı Buck ve son yetim de koşarak yemekhaneden ayrıldıktan sonra rahip ve Wanda'yla birlikte dışarı çıktı...

«Böyle başladı her şey... –dedi Wanda Dr. Rubinstein'a–. O günden bu yana beş yıl geçmişti.»

Aradan birkaç gün geçmeden, tüm dedikodu yazarları bizden söz etmeye başladılar. «Kül kedisi'nin büyük aşkı» diyorlardı arkadaşlığımız için. Öksüz erkeğin öksüz kızla serüveni diyecek kadar adileşenler bile çıktı. Ortalıkta fol yok yumurta yokken birbirimize delicesine âşıkmışız gibi gösterildik gazetelerde.

— Emin misin?

— Neden?

— O gün Buck'la beraber duygu dolu birkaç saat geçirdiniz.

— Evet... Aslında sizlerin, annelik duyguları dediğiniz şeyleri uyandırdı o adam bende. Phil Bamberger'e de çok benziyordu. Huyları tabiî.

— Birbirinize benzer yanımız çoktu. Neden beraberliğiniz uzun sürmedi?

— Birbirimize benzer yanımız olmadığından. Ben hamile kalıncaya dek 'aşkımız' sürdü. Ama çocuk falan olmadı. Düşürdüm bebeğimi.

— Anlatamadım galiba. Ortak yanlarınız, bazı yönlerden ele alınırsa, vardı, demek istedim.

— O zaman neden öyle demedin?

— Benzeyen yanlarınızın neler olduğunu düşünesin diye. Anasız babasız büyümeniz; yalmzhk...

— Kekemeydi de... –diye birden doktorun sözünü kesti Wanda–. Ama onun kadar ünlü, onun

kadar tapılırcasına sevilen bir adam nasıl olur da bu kadar utangaç, kabuğuna çekilmekten hoşlanan biri olur?

— Ünlü olmak, yalnız olmamak demek değildir ki.

— Sahi mi?

— İşte buna inandığın gün dertlerinin birçoğunu da çözümlemiş olacağız.

— Belki... –Wanda ses çıkarmadan bir süre oturdu.

— Akvaryumda yaşıyormuşuz gibi geliyordu bana. Luke'la, Calvin'le olduğu gibi. Ancak Buck, onlar gibi sinirlenip çevreyi velveleye vermedi. Kabuğuna daha da çekildi. Yüzünü buruşturup, somurtmakla yetindi. Böyle olduğu zamanlarda konuşarak, espri yaparak onu kabuğundan dışarı çıkarmak için uğraşırdım. Ama boşunaymış çabalarım. Meksika'ya balayı için gittiğimizde havaalanı tıklım tıklım doluydu. Binlerce kişi ellerinde Buck'ın resimleri, Amerikan bayrakları olduğu halde bizi karşılamaya gelmişlerdi. Nereye gidersek gidelim peşimizi bırakmadılar balayında. Ufak tatil kasabalarında, köylerinde bile ayağı çıplak, burnu sümüklü bir çocuk çıkar, «*El Hombre de Hierro*» diye bağırarak peşimize düşerdi. Biliyorsun, İspanyolcada *El Hombre de Hierro*, «Demir Adam» anlamına gelir... –Wanda'nın gözleri dalmıştı. Gülerek devam etti–: Bağırmaları âlemdi adamların. Wook Wook derlerdi ona. Buck demek istiyorlardı tabiî. Nasıl Japonlar «R» harfini söyleyemezlerse, onlar da, Buck sözcüğünü söyleyemiyorlardı.

Rubinstein gülümseyerek başını salladı,

— Tüm gazeteler manşet attı bizim için: «Demir Adam, Vampla Evlendi; Buck Aşk Tanrıçasına Gol Attı...» Bir zamanlar Rita Hayworth'a aşk tanrıçası derlerdi. Haklıydılar da...

— Nasıl?

— Rita şahane bir yaratıktı. Öyle değil mi?

Rubinstein cevap vermedi. Wanda gülmeye başladı birden.

— Gazeteciler ne konuştuğumuzu sormuşlardı. Ben de, «ofsayt, faul, şut, gol gibi terimleri,» demiştim. Komik değil mi?

Doktor başını eğmiş, kucağından eksik etmediği dosyasına not alıyordu. Wanda, merak dolu bir sesle sordu:

— Yazdıkların önemli mi?

— Benim yazdıklarımı boş ver de hikâyene devam et.

— Devam mı? Devam edecek yerimiz yoktu. Biz de hiç bir yere gitmedik. Olduğumuz yerde sayıp durduk. Balayından sonra Malibu'ya döndük. Köşkten dışarı bile çıkamıyorduk. Gazeteciler kamp kurmuştu bahçede. Bir gün, arka tarafta futbol oynuyorduk Buck'la ikimiz. Fotoğrafçılardan biri ağaca çıkıp resmimizi çekmiş. Ertesi gün parayla dedektif tutup evin çevresine yerleştirdi kocam. Ama hiç bir şey gazetecileri ürkütmüyordu. Sonunda dayanamayıp, benim Beverley Hills'deki apartmanıma taşındık.

Bu kez de evin çevresinde toplananlardan bıkkınlık geldi. İnsanlardan kaçmak için New York'a, oradan da Paris'e gittik. Değişen bir şey olmadı. Nereye gidersek gidelim halk peşimizi bırakmıyordu...

Wanda, neşeli olmalıyım diye düşündü. İlk kez Paris'e, Avrupa'ya gidiyorum. Paris! Her insanın düşündeki kent. İyi yürekli Amerikalılar öldükleri zaman Paris'e giderler demişti adamın biri...

Buck, önceden gelmişti bu kente. Nerelerin gezileceğini, kimlerle beraber olunması gerektiğini belirten bir program hazırladı. Eyfel kulesine, Louvre Müzesi'ne götürdü karısını. Müzedeki bekâret kemerlerini seyrederlerken, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı kadının gözleri.

— Gerçekten bunları kullanıyorlar mıydı? -diye sordu kocasına.

— Tabiî. Karılarını kilitleyip savaşa giderlermiş.

— Kafamı kullanırsam böyle bir şeyden kurtulmanın yolunu bulurum.

— O zamanki kadınlar da bulmuştur.

Notre Dame'a gittiklerinde Wanda, Lon Chaney'i anlatmıştı Buck'a. «*Notre Dame'in Kamburu*» filminin unutulmaz oyuncusu ikisinin de çok tuttuğu bir aktördü.

Rodin Müzesi'ndeki Balzac heykeli önünde dakikalarca durdu Wanda. Yazarın çıplak heykeli çok ilginç gelmişti kadına.

— Acaba poz verirken de çıplak mıydı? -diye sordu Wanda.

Buck cevap vermeyince İngilizce konuşan müze müdürünü bulup ona sordular.

— Sanatçı, heykeli yaparken Mr. Balzac giyinikmiş. Zaten iki heykeli vardır yazarın. Biri giyinik diğeri de ondan esinlenerek yapılan bu çıplak eser.

Montmartre'daki gece kulüplerine gidip soyunan

kadınları seyrettiler sabaha değin. Folies Berger'deki strip tease'cilere bakarken Wanda kocasını dürtüp, «Soldaki karı çiklet çiğniyor,» dedi.

Kulüplerden çıktıktan sonra yorgun argın otele dönmelerine karşın gece gördükleri ikisini de tahrik ettiğinden saatlerce sevişirlerdi.

Paris'e geleli bir hafta olmuştu. Bir gece yatağa girdiklerinde Buck, karısına döndü ve, «Sana bir şey sormak istiyorum. Ama doğru cevap vereceğine söz ver,» dedi.

— Söz.

Buck başucundaki lambayı yakıp karısının gözlerine bakarak, «Sen sevişmekten zevk almaz mısın?» diye sordu.

Bir süre ses çıkarmadan tavana baktı Wanda. Bu sorunun cevabını yalan söylemeden vermesi gerekiyordu.

— Pek alınam Buck.

Dudaklarını ısırdı adam.

— Benden mi zevk almıyorsun? Yoksa herkesle mi böylesin?

Birden sözlerinin anlamı bir şamar gibi patladı kendi suratında Buck'ın. Kıpkırmızı olmuştu.

— Herkes... Seni seviyorum Buck... -dedi Wanda ve kocasına sarıldı. Neden sevdiğini söylememişti ki adama. Hoşlanıyordu, o kadar. İyi, kibar, efendi bir kocası vardı. Yalnız onun kendini sevdiği gibi sevmiyordu onu. «Neden?» diye düşündü bir an. «Neden ona âşık değilim?»

Birkaç saniye anlamsız gözlerle karısını süzdü.

— Aslında önemi yok hayatım. Ben de seni seviyorum Wanda. Kısa zamanda alış... İyi geceler.

Buck düğmeye basarak ışığı söndürdü. Karanlıkta kocasına daha sıkı sarıldı Wanda. Ve erkeği uyuyuncaya dek onu bırakmadı. Buck hafif hafif horlamaya başladıktan sonra da yavaşça kendi tarafına çekilip sabaha değin gözünü kırpmadan tavanı seyretti...

Birden durdu Wanda ve Dr. Rubinstein'a baktı.

— Evlendiğimi gazetelerden okumuştun değil mi?

Doktor başını salladı.

— İlişkinin gazetelere yansımayan yanını duymak istiyorsun sen.

— Anlatabilirsen evet.

— Anlatıp anlatamayacağımı bilemem ama bir kez denerim. Annie Patch, Buck'la neden evlendiğimi sormuştu. Ben de, sorduğu için demiştim.

— Bunun bir cevap olmadığını biliyorsun.

— Daha iyisini düşünebiliyor musun?

Cevap vermedi Rubinstein.

— Kaç kez, bıkıp usanmadan düşündüm. Bir kitapta okumuştum... «Kişisel ilişkilerde kimyasal bir madde vardır» diyordu yazar. Doğru mu değil mi bilmem. Tanıdığım yıldızlardan biri boşanma nedeni olarak kocasının alerjik olduğunu göstermiş. Kocasına karşı alerjisi varmış. Buck yanıma geldiğinde de kurdeşen dökmeye başlamıştım ben.

— Olabilir. Ama bunun nedenleri sandığından çok daha karışık. Yani basit bir alerjiyle pek ilgisi yok.

— Söyleyeceklerim sana kalpsiz bir kadının açıklamaları gibi gelebilir. Ama sıkılmaya başlamış-

tım ondan. İyi, hoş, namuslu, efendi bir adamdı kocam. Yani bende olmayan ne kadar iyi şey varsa onda toplanmıştı. Ne yapayım, elimde değil. Bir balon gibi sönüverdi ona karşı ilgim. Luke'la da aynı şey oldu. O da heyecan veren biriydi. Ne varki aradan zaman geçince sıkılmaya başladım. Aramızda hiç bir benzerlik yoktu. Buck'la evlenmemin nedeni yalnızlıktı. Ayrılmamızın nedeni gibi.

Bebeği düşürdükten sonra yanıma geldi, hastaneye. «Üzülme» dedi. «Daha genciz. Çok çocuğumuz olur.»

«İstemiyorum, istemiyorum!» diye bağırdım. Sonrasını hatırlamıyorum. Bayılmışım.

Çok iyiydi zavallıcık. Benden çok daha iyisi gerekirdi ona. Hayatını bok ettim adamın.

— Olur böyle şeyler... –dedi Rubinstein.

— İnsanların birbiri için yaratılmış olduğuna inanır mısın? Bazı insanların demek istiyorum tabiî.

— Hayır.

— Ben inanıyorum. Ama benim için yaratılanını bulacağıma da inanmıyorum.

— Düşlerinin erkeğini mi?

— Alay ediyorsun benimle! Senden nefret ediyorum...

— Alay etmiyorum. Yanlış anladın.

— Ruh doktoru olduğun için tüm insanlardan daha yüksek görüyorsun kendini. Dev aynasında gibi.

— Dediğin olsaydı çok kötü bir doktor olurdum ben.

— Palavrayı boş ver de dediklerimi düşün sen. Hem de iyi düşün.

MONOLOG

16 MART 1957

Bir saatimi Buck için harcadım dün. Rubinstein'a, oturup onu anlattım. Şimdi de şu aptal deftere yazıyorum. Daha uzun süre bu günlüğü tutacağımı sanmıyorum. Karman çorman oldu içi Uyuyamıyorum geceleri. Annie de bana yardımcı olmuyor hiç.

Stüdyo, benim diz çöküp af dilememi bekliyor anlaşılan. Umurumda bile değil. Bankada dünya kadar param var. Yıllarca çalışmasam da olur. Nick Fortis'i aradım telefonda. Orospu sekreterinden başka kimseyle konuşamadım. Her aradığımda, toplantıda diyorlar.

Buck'ı düşünmemin ve onunla ilgili şeyleri yazmamın nedeni, onun beni dün akşam araması. Umudunu yitirmez hiç. Çok düşüncelidir aynı zamanda.

Paraya ihtiyacın varsa hemen yollayayım, dedi. «*Şehvet Çiçekleri*» filminde olanları duymuş. Stüdyoyla başımın belâda olduğunu da biliyor. Televizyonda mı ne seyretmiş beni.

Zayıflamışsın. Kendine bakmıyorsun galiba. Sağlığın her şeyden önemli...

Paraya ne kadar ihtiyacım varsa Buck'a da

o kadar ihtiyacım var. Yani hiç. Beni hâlâ seviyor. Deli. Ayrıldığımızdan bu yana her ay beni arar telefonla. Hatırımı sorar. Dört yıldır sürüp gidiyor bu. Gene yalan söyledim. Bir yıl beni hiç aramadı. Luke O'Brien'la beraber olduğum zaman. Calvin'le evliyken de aramadı.

Nasılsın tatlım, diye sorar her seferinde. Yeni filmini gördüm. Harikaydın. Her zamanki gibi...

Yağ yapmayı da nereden öğrenmiş? Filmcilerle birlikte dolaştığındandır.

Kimi zaman da, mutlu musun bebeğim? diye sorar. Ben de, asıl sen mutlu musun? derim. Hiç ses çıkarmaz bir süre. Mutsuzluğunu belirtmek ister sanki.

Her zamanki gibi öksürüp boğazını temizledikten sonra, beni merak etme. Boşuna *Demir Adam* dememişler bana, der gülerek.

Demir Adam! Aslında bu sözcük *Luke* için biçilmiş kaftandı. Hava Kuvvetlerinde ona «Amerikan Boğası» derlermiş. Ruslardan öğrendiği bir oyun neden olmuş ona boğa demelerine. Uçağıyle üstüne üstüne gidermiş düşmanın. Son anda da pike yaparmış. Düşman pilotu ne olduğunu anlamadan arkasından gelip makineli tüfek atışına tutarmış onu. Stüdyonun araştırma bölümü, binbaşıyle ilgili hikâyeleri dergilerden kesip yollarıştı bana. Buck'la ayrıldığımızı gazetelerde okuduktan iki gün sonra beni telefonla aradı.

Cuma gecesi işin var mı bebeğim?

Sanki ona sepet havasını çalalı dokuz ay değil de dokuz gün olmuştu... Böyle birine nasıl karşı koyarsın?

Ben de koymadım zaten. Gazete kupürleri 56 uçak düşürdüğünü yazıyordu. Yani onun savaşa girmesiyle 56 milyon dolar kaybetmiş Almanlar.

Kahramanlıklarından ötürü *Amerikan Boğası* demekle kalmayıp sandık dolusu madalya da vermişler ona. Bir de Geyser adındaki meyva suyu fabrikalarının genel müdür yardımcılığı.

Can sıkıntısından onunla birlikte olmayı kabullendim. Buck'a benzer hiç bir yanı yoktu. Heyecan istiyordum. Yaşamak, gezmek, eğlenmek...

Kırk yaşında olmasına rağmen çok güzeldi vücudu. İlk kez onu gördüğüm partide de vücuduna hayran olmuştum. Bir yıl süren beraberliğimizde tam bir boğaydı Luke. Ne varki Alman uçakları benim vücudum oluyordu bu kez. Zuma plajında mayoyla onu gördüğüm ilk gün korkudan dudaklarım uçukladı. Bununla baş edemezsin sen, dedim kendi kendime. Ufacık bir kızsın.

Kahraman olsa da olmasa da, gene ufacıcık bir çocuk gibiydi. Ama insanları oldukları gibi kabullenmek gerektiğini de unutmuyordum. Cesaretinden, gücünden, vücudunun güzelliğinden gurur duyuyordu.

Chasen'de yemek yediğimiz gece her şey olup bittiye geldi. Restorandan içeri girer girmez tüm garsonlar eğilip, el etek öptüler. Masalardaki müşterilerin çoğu da el sallayıp, hoşgeldin Luke! diyç bağırdılar.

Ünü pek etkilemedi beni. Beraber olduğumuz zamanlarda konuşmazdı. Belki de benim etkimden kurtaramıyor kendini, diye düşünürdüm.

Aslında konuşacak hiç bir şey yoktu aramızda.

Beraberliğimiz süresince de böyle sürüp gitti. Bana anlattığı şeyler hep uçaklarla, savaşla, öldürdüğü adamlarla ilgiliydi. Ben de sesimi çıkarmadan dinlerdim onu. Aslında Luke'ı kınamamam gerek. Ben de eğitilmemiştim. O nasıl uçaklara bağlamışsa yaşamını, ben de kameraya bağlamıştım.

Garip adamdı Luke O'Brien. İriliğine, hayvansal gücüne rağmen kimi zaman kuzu gibi yumuşak olurdu. Bir zamanlar bana demişti ki, insanlar güçlü oldukları zaman bunu herkese göstermek gereğini duymazlar. Zayıf olanlardır güçlerini sağa sola kabul ettirme uğraşında olanlar.

Bana hediyeler getirirdi. Pahalı, güzel hediyeler. Verdikten sonra da karşıma geçip en az yarım saat, hiç konuşmadan yüzüme bakardı. Bu adam bir şey söylemezse can sıkıntısından bağırmaya başlayabilirim diye düşündüğüm çok olmuştur. Bir kezinde yüzüme bön bön bakarken çığlığı koparıverdim. Deli misin sen? dedi. Ben de, canım çığlık atmak istedi, dedim. Ne dersen de, heyecan veren biriydi o. Neden olduğunu sorma...

Buck gibi yumuşaktı. Yatakta değil tabiî. Yorganın altına girer girmez *Luftwaffe*'ye taarruz ederdi sanki. Şiltenin içine gömerdi beni.

Yatağın dışında paylaşacak bir şeyi olmayan iki insanın beraberliği uzun sürmez. Benim oyuncu olmamı pek istemiyordu. Aslında benimle birlikte olmasının nedeni de yıldız olmamdı. Başka yıldızlarla da arkadaşlık kurmuş. Stüdyodan söylediler. Çirkin kızlarla hiç bir zaman çıkmazmış. Arkadaşı Koca Kıçlı Charlie söylemişti bunu bana. Bir erkek için ne kadar garip bir ad. Koca Kıçlı Charlie!

Geceleri *aptal kutusu*nun önüne geçip gözlerini perdeden ayırmazdı. Kasalarla bira içer ve savaş filmleri seyrederdi. Kanalları değiştirmekten imanım gevrerdi benim de. Filmler bitince de bana dönüp, «Kontrol uçuşuna var mısın?» diye sorardı. Ben de, «Kontrol uçuşu da ne?» derdim. O zaman ciddî ciddî anlatırdı: «Yeni pilotlar uçağa binmeden önce öğretmenleri tarafından denetlenirler. İstersen ben de seni denetleyeyim.» Ben de, «Denetle.» derdim.

Meksika'da «*Altın*» adlı filmin çekimini yaparken, bir an bile beni yalnız bırakmadı. Setten hiç ayrılmıyordu. Dedikoducu karılar da, canımı çıkardılar sütunlarında. Keşke çağırmasaydım, diye üzüldüm durdum ben de.

Adamı bir türlü anlayamadım. Ayakta olduğumuz zamanlar, benim için yapmayacağı şey yoktu yeryüzünde. Yatağa girdiğimiz an değişiveriyordu Luke. Tüm komplekslerini benim vücudumdan çıkarıyor, dünyaya karşı hıncını benden alıyordu. Ben de, onun yatağını dolduran duygusuz, aptal, boş kafalı bir makineydim. Yanında yattığımın bile farkında değildi çoğu kez. Kadınlığımı, insanlığımı unutturdu bana. Kendimi hayvan gibi hissetmeye başladım.

SAHNE 11

İLKBAHAR 1953 - YAZ 1954

Hawaii'ye gitmek çılgın bir fikirdi aslında. Wanda dillere destan aşkının ilkbaharında, savaş kahramanıyle birlikte tatil yapma önerisini hiç benimsememişti. Ne varki Luke'ın ısrarlarına dayanamayıp, ülkeyi ayrı ayrı terk ederek Hawaii'de buluşmayı kabullendi sonunda.

Binbaşı, Pan American uçağına atlayıp adaların yolunu tutarken kadın da vapurla yolculuğa çıkıyordu.

Lurline gemisinin güvertesinde yolcudan çok gazeteci vardı.

— Hawaii'ye neden gidiyorsunuz?

— Siz beni biriyle karıştırıyor olacaksınız.

— Wanda, bizi atlatmaya kalkışman komik. Fıçının içine girip saklansan bile, biz seni gene buluruz... –dedi AP'nin muhabiri.

— Benim adım Euphrosia Pethybridge.

— Çok güzel... Binbaşıyle buluşacak mısın?

— O da kim?

— Los Angeles'de yanından ayırmadığın Luke O'Brien, bebeğim.

— Kimseyle buluşacak değilim.

— Belki de o seninle buluşacaktır? –dedi fotoğrafçılardan biri–. Binbaşı da Hawaii'de.

— Ne kadar küçük bir dünyada yaşıyoruz değil mi çocuklar?

Gemi rıhtıma yanaştığında, binlerce kişi polis kordonunu yarmaya çalışıyordu. Wanda çevresine bakındı. Acaba Eisonhower de mi bu gemiyle yolculuk yapıyordu?

Merdivenlerden, gazetecilerle birlikte indiler. Royal otelinin lobisine dek peşinden ayrılmadı gazeteciler. Gülmemek için kendini zor tutan otel personelinin önünde adını «Pethybridge» olarak yazdı Wanda ve doğru odasına çıkıp banyoya girdi.

Öyle ve akşam yemeklerini odasına getirtti. Saat on bire doğru kapısını hafifçe tıklatan Koca Kıç Charlie olmuştu.

— Hazır mısın?

Servis merdivenlerinden birlikte inip otelin arka kapısına geldiler. Wanda, bavullarını açınamıştı otele geldiğinden beri. Charlie genç kadının en gerekli iki çantasını kapmış, yanında getiriyordu.

— Otelin parası n'olucak?

— Yarın uğrar öderim.

Otelin arka kapısında taksi bekliyordu onları. Honolulu tepelerinde ise beyaz bir Mercedes'in içinde Luke O'Brien vardı.

Nefes almadan öpüştüler ve Koko Plajı yakınlarındaki lüks motele son hızla gittiler.

İki gün de hiç kimse nerede olduklarını bilmiyordu. Ne varki av köpeğininkine benzeyen gazeteci burnu, sonunda onların da kokusunu almıştı. Çılgın aşk gecelerinden sonra mayosunu giyip kendini denize atmak isteyen Wanda, karşısında basın

ordusunu buluverdi. Luke da koşar adımlarla arkasından geliyordu.

— Evlenecek misiniz Wanda?

— Bilmiyorum... -dedi kadın-. Daha sormaya fırsat bulamadım.

Gazeteciler bu kez de dönüp, soruyu binbaşıya ona yönelttiler.

Luke:

— Hanımı duydunuz. Bana evlenme teklif etmedi henüz.

Ertesi günkü «*Los Angeles Postası*» büyük manşet atmıştı bu habere:

«*WANDA - LUKE EVLİLİĞİ?*
"Henüz evlenme teklif etmedi" diyor Luke O'Brien»

Genellikle, birlikte olmak için çıkardıkları bu gezi fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Zamanının çoğunu yanında Luke olmadan geçiriyordu Wanda. Yalnız geceleri beraber olabiliyorlardı. O zaman da konuşacak bir şey bulamıyor, birbirlerinin kolları arasında yatağı boyluyorlardı.

Kahvaltıda ve öğle yemeği yeninceye dek hiç konuşmuyordu Luke. Ne zaman Charlie, elinde beş on kutu birayla geliyor, savaş anılarını tazelemeye başlıyor, o zaman binbaşının çenesi açılıyordu. Dresden'e attıkları bombalar, Berlin'in alev alev yanması, Hitler'le ilgili açık saçık fıkralar, bir çocuk gibi neşelendiriyordu adamı.

İçeriden gelen kahkaha seslerine aldırmadan iki üç saat banyoda ve tuvalet aynasının karşısında oyalanıyordu Wanda. Stüdyodakiler ona, «Her zaman

bir yıldıza yaraşır biçimde giyinmeli ve boyanmalısın,» demişlerdi. Ocağın başında kocasına yemek hazırlarken bile bir yıldızın tuvalet giymesini isterlerdi adamlar. Aslında bu dileklerini çok görmemek gerekiyordu. Toplumun gözünde yıldızlar, eski Yunan tanrıçalarına benzetildiklerinden, her an güzel ve çekici olmaları gerekliydi.

Wanda'nın, giyimine ve makyajına gösterdiği özen, Luke tarafından da benimsenmişti. Kadının güzelliği, çekiciliği çok etkiliyordu kendini.

Aynı zamanda kıskanıyordu da Wanda'yı. Gece kulüplerindeki erkeklerin yiyecek gibi bakan gözlerinden kadın rahatsız olmazken Luke sinirinden çıldırıyordu âdeta. Amerikan *soylularını* görmek için restoranların önünde kuyruk olan halktan da nefret ediyordu Luke. Fotoğrafçıların karşısında eğilip bükülen; bacaklarını kalçalarına kadar açarak türlü pozlar veren Wanda da, sinirini bir kat bozuyordu.

— Biraz daha öne eğilin... Tamam... Kımıldamayın Miss Oliver. Şimdi de binbaşıyle öpüşün. Olmadı... Bir daha... Tamaaaam...

Arabalarında baş başa oldukları zaman Luke, sevgilisine dönüp, «Bıktım, usandım bu hayattan,» derdi. Wanda'nın cevabı da hep aynı oluyordu: «Ben de bıktım hayatım, ama n'apalım. Benim mesleğim bu...

— İllâ yapman mı gerekir heriflerin her dediğini?

— Çünkü -diye başlardı söze Wanda, söylediklerine kendi de inanmayarak-, biz ünlü kişileriz. Sen ve ben. Ünlü kişiler gibi davranmamız gerekir...

— Ben özgürlük istiyorum. Film yıldızı falan

da değilim. Beraberliğimizin içine okudu adamlar. Bundan sonra fotoğraf da çektirmek yok.

— Benimle böyle konuşamazsın Luke. Evli değiliz.

— Artık çekip gitsek iyi olacak.

— Olur. Ama birlikte gidemeyiz.

— Neden. Dünya âlem biliyor birlikte olduğumuzu.

— Uçakta olamayız, o kadar.

Ertesi gün ayrı uçaklarla Los Angeles'e döndüler. İki gün sonra da Wanda'nın Beverley Hills' deki evine geldi Luke.

Sokağın iki yanı kalabalıktan geçilemeyecek kadar dolmuştu. O gece telefon durmadan çaldı. Luke, sonunda kendini kaybederek yerinden fırladı ve telefonu sökerek pencereden dışarı fırlatıp attı.

— Burası benim evim.

— Benim de sayılır.

— Sayılmaz.

— Neden?

— Ben istemiyorum da ondan...

Meksika'ya gidinceye dek konuşmadılar. Yataktaki buluşmalarının dışında küstüler.

«*Altın*» çekimine başlanınca, Luke, Wanda'mn giydiği kostümleri beğenmemeye başladı.

— Memelerinin yarısı dışarda. Dans ettiğin zaman da külotun görünüyor...

Genç kadın, giysilerin tarihsel yönden önemli olduğunu anlatmaya çalıştıysa da, sevgilisi oralı bile olmamıştı.

— O karıların tümü orospuydu. Ben, kızımın fahişe olmasını istemem...

Luke, setin yanındaki portatif evde oturup bira içerek, televizyon seyrederek, çoğu kez de somurtarak geçiriyordu günlerini. Wanda şafak sökerken kamera karşısına çıkmak zorunda olduğundan erken yatıyordu geceleri. Yatağa girer girmez de ahtapot kollu binbaşı, mezar sessizliği içinde, geğire geğire saldırıyordu ona. İşini bitirince, «İyi geceler» bile demeden kıçını dönüp horlamaya başlıyordu. Wanda, saatlerce, yatağında kalıp gibi uzanarak, Luke'ın, her yanını mosmor bırakan taarruzlarından sonra, düşünür, düşünürdü...

Ne yapmak istiyor bu adam? Neyi ispatlamak sevdasında? Erkek olduğunu göstermek istiyorsa karnım tok bu numaralara. «Orospu gibi giyinme!» diyor, ama gel gör ki beni fahişeden farklı tutmuyor. Ben bile kötü kadınlar gibi hissetmeye başladım kendimi. Gündüzleri, "sevgilim, hayatım"dan başka kelime etmeyip, gördüğü her mağazadan kucak dolusu hediye taşıyor bana. Ne varki akşam olunca, «seni seviyorum» bile demiyor. Doğru yatağa sokup canımı çıkarıyor. Yatakta olmadığımız geceler de ciğere bakan kedi gibi yalana yalana seyrediyor beni. Kimi zaman da, yanımda mı, değil mi, farkına bile varmıyorum. Televizyonun sesi de olmasa tek başıma olduğumu sanacağım çoğu kez...

Filmin çekimi bittikten sonra Luke (geçici olarak) değişmeye başladı. Her şeyden önce eskisi gibi sinirli değildi. Haftada iki üç kez sevişmekle yetiniyordu. Geceleri de oturup uçakların harikalığından, Geyser Meyva Suyu fabrikasının yıllık üretim gücünden söz etmiyordu. Bu iki konuyu tek yanlı tartıştıklarında Wanda büyük bir güç göstererek adamın

dediklerini dinler gözüküyor, kimi zaman da gerçekten pür dikkat kesiliyordu.

Fortis, «*Seks Bombası*» adlı filmin senaryosunu gönderdi. Birinci satırdan itibaren sarmıştı filmin konusu kendini. Luke'a anlatmaya, okumaya çalıştı. Ama dinlemek bile istemiyordu binbaşı.

«*Seks Bombası*»nın baş oyuncusu, Claire de Lune adında bir kadındı. Yazarı ise o güne dek kimsenin adını duymadığı Norman Nutneg...

Claire, gece kulüplerinde strip tease yapan bir dansözdü. Her soyunan kadın (?) gibi o da beyinsiz bir yaratık olarak gösterilmişti senaryoda. Hikâye, soğuk savaşın alışılagelmiş pelerinli, maskeli öykülerine pek benzemiyordu. «*Dünya Kımıldamadan Durdu*» adlı uçan dairelerle ilgili ve iki yıl önce büyük rekorlar kıran filmi andırmaktaydı.

Uzaklardan gelen Z-6-21 adlı uzay adamı dünyaya gelip ülkelerin ileri gelenleriyle atom bombası üzerinde konuşmak istemektedir.

Ne varki Z-6-21, telepati yoluyle kimseyi bulamaz. Bunun nedeni de «önemli kişilerin beyinleri sürekli olarak türlü dertlerle uğraştığındandır,» diye belirtilir senaryoda.

Claire'in kafası her zaman boş ve düşüncesiz olduğundan Z kadının beyninden gelen elektrik dalgalarını rahatlıkla alabilmektedir. Strip teasciyi konuşturarak dileklerini Birleşmiş Milletler gibi önemli yerlerde duyurabilecektir artık.

Dansözün çalıştığı kulübü bulur ve Clarie, Bostrum adlı bir senatörle kuliste cilveleşirken, telepatiyle, kadının konuşmasını sağlar:

«Z'NİN SESİ.

— Dünyanın sonu yaklaşmaktadır Mr. Bostrum. Bu geceki özel senato toplantısına gitmeniz gerekirken siz burada oturmuş, dalga geçiyorsunuz.

KAMERA YAKIN PLANDAN ALIR BOSTRUM'UN YÜZÜNÜ.

(Senatör, ses çıkarmadan Claire'in göğüslerini süzmektedir. Kahvesini yudumlar.)

CLAIRE YAKIN PLANDAN ALINIR.

(Elektrik fikir dalgaları daha erişmemiştir beynine. O da kahvesini içer... Birden durur ve konuşmaya başlar:)

CLAIRE.

— Dünyanın sonu yaklaşmaktadır Mr. Bostrum. Bu geceki özel senato toplantısına gitmeniz gerekirken siz burada oturmuş, dalga geçiyorsunuz.»

Bu alışılmamış üslubu kullanarak Nutmeg nefis bir senaryo ve eşi zor bulunur bir güldürü hazırlamıştı.

Filmin dış sahnelerini New York'ta çekmeye karar verdi stüdyo. Bu karar, Wanda'yla Luke'ın birbirlerine girmelerinin nedeni oldu. Binbaşı, Nev York'a gitmek istemiyordu. Luke, kapıyı çarpıp evden çıktı ve New York'tan Hollywood'a dönünceye dek Wanda ondan haber alamadı.

Strip tease sahnesinin çekimi yapıldığı gün Luke sete geldi, çekim bittikten sonra birlikte döndüler

eve. Kapıdan içeri girer girmez de, kavgayı birkaç hafta önce bıraktıkları yerden sürdürdüler.

— Ne biçim kadınsın sen be? Milyonlarca seyircinin önünde nasıl olur da soyunursun?

— Ben strip tease'ciyim Luke.

— Strip teasce'yle falan evlenmek istemiyorum ben.

— Evlenme mi teklif ediyorsun yoksa? –Cevap vermeyeceğini anlayınca da–: Benimle evlenirsen bir *yıldızla* evlenmiş olacaksın. Tabiî ben seninle evlenmeyi kabullenirsem. Senaryoda soyunmam yazıyorsa, ben de soyunurum.

— Benim karım milletin önünde giysilerini çıkaramaz.

— Bu yalnızca film Luke.

— Hiç ırgalamaz.

— Fazla bir şey de çıkarmıyorum ki. Hem kamera sürekli olarak seyirciyi gösteriyor.

— Memelerin gözüküyor ya! Peki, anadan doğma banyoda yıkanmana ne demeli?

— Hiç bir yanım gözükmüyor. Sabun köpükleri var.

Luke sesini çıkarmadan arkasını dönüp kapıya yöneldi.

— Nereye gidiyorsun?

— Otele. Aklını başına toplayıncaya dek de oradan bir adım bile atmam.

Hüngür hüngür ağlamaya başladı Wanda.

— Mesleğimi mahvetmeye mi çalışıyorsun?

— Sen o boktan işinden başka bir şey düşünmez misin? Aramızdaki her şeyi yıkıp yakacak bu filimcilik.

Kadın ses çıkarmadan yere çöktü ve burnunu çeke çeke ağlamaya devam etti.

— Kalk ayağa!

Artık hıçkırmıyordu Wanda. Göz yaşları bitip tükenmeden yanaklarından aşağı süzülüyor, göz boyasıyle karışık siyah çizgiler meydana geliyordu yüzünde. Luke, ellerini beline dayayıp ayaklarının dibinde ağlayan kadına baktı bir süre.

— *Sus* artık! –diye bağırdı dayanamayarak–. Senin ağlaman deli eder beni.

— Benimle gururlanmanı istiyorum Luke. Neden anlamıyorsun bunu?

Filmin açılış gecesi, Birleşmiş Milletler Tiyatro Salonu'nda yapıldı. Saat altıdan sonra iğne atsan yere düşmeyecek ölçüde kalabalıktı salon. Diplomatlar, milletvekilleri, senatörler, film dünyasının ileri gelenleri ve yüzlerce konuk doldurmuştu maroken koltukları.

Wanda, Luke'ın kolunda geldi galaya. Birkaç yıl sonra ancak Jane Mansfield'in giyebileceği kadar açık ve göğüslerini ortada bırakan bir giysi vardı üzerinde. Kalabalık çılgınca alkışlamaya ve polis kordonunu yararak, bir an için bile olsa tanrısal vücuda değmeye çalıştı. Gözü dönmüş adamlardan biri polisi devirerek Wanda'ya yaklaştı ve elindeki makasla tuvaletinin yerleri süpüren ucundan bir parça kesti. Daha ayağa kalkmamıştı ki Luke'ın yumruğu suratında patladı. Patlayan flaşlar arasında Luke ve Wanda polislerin de yardımıyle kapıdan içeri dar attılar kendilerini.

Film, son on yılın en çok iş yapan filmlerinden biri oldu. Wanda'ya birkaç ay önce yüzyılımızın en

kötü oyuncusu diyen eleştiriciler bile sözlerini geri almış, bir ağızdan alkış tutuyorlardı kadına.

«Nefis, harika, şahane» gibi sözcüklerin dışında, «Hiç bir şey söyleyemem benim seks bombama» diye şiir bile yazmıştı «*New York Tribune*» gazetesinin sinema eleştiricisi.

«*Yeni Dünya*» gazetesi bir yıl önce yerden yere vurduğu Wanda Oliver için bu kez, «Bu hanıma galiba haksızlık etmişiz. Yeni bir yetenek, taze bir hava getirdi, paslanmaya yüz tutmuş MGM'ye.»

O gece, saat iki sularında Luke otelin yan kapısından, elinde bavulu olduğu halde çıkarken taksi durduğunda pusu kurmuş gazetecilerden birine yakalandı. Gazeteci, yerinden fırlayıp binbaşıya yetişti ve Luke arabasına binerken sorusunu yapıştırdı:

—Gecenin bu saatinde nereye gidiyorsunuz Binbaşı O'Brien?

Cevabını yazmak için tüm sansürleri yataktan kaldırıp izin istemek gerekiyordu. Ertesi sabah, gazeteleri okuyan uykulu gözler, iri puntolarla şu başlığı okudular:

«SEKS BOMBASININ AŞKI BARUT YETERSİZLİĞİNDEN PATLAMADI...»

SAHNE 12

SONBAHAR 1954

Luke'ın gitmesinden sonra bir iki ay daha kaldı New York'ta Wanda. Yaya kalan büyük aşkıyle ilgili soruları takma kirpiklerini kırparak, yüzünden eksik etmediği gülümsemeyi daha da yayarak cevaplandırıyordu.

— Kötü bir yardımcı pilottum her halde çocuklar. Çok iyi bir arkadaş. Ama benim midem bulanır yükseklerde...

«Söylediklerin gerçek olabilir» dedi kendi kendine Wanda. Değil yardımcı pilot, hangar bekçisi bile olamazsın sen. Şimdiye dek hangi erkeğe el attınsa işin bokunu çıkardın... Saçmalama, saçmalama. İstediğin her şeyi elde etmedin mi? Koskocaman, seks dolu bir «ARTİZ» değil misin? «Şahane Wanda...»

Hayatında ilk kez başka yıldızlarla tanışmaya başladı genç kadın. Gittiği partilerin birinde beraber olduğu devlerin yanında küçücük bir fare gibi hissetmişti kendini. Clark Gable, Cary Grant, Gary Cooper, Arthur Miller, Gene Kelly, Danny Kaye, Dean Martin ve hepsinin en büyüğü, en yücesi Frank Sinatra kadının yeni yeni onarılmaya yüz tutan güvenini sıfıra indirmişlerdi bir anda.

Mavi tuvaletiyle bir harikaydı Wanda o gece. Kapıdan içeri girdiğinde salonu dolduran ünlüler, başlarını ondan yana çevirmişlerdi. Tanıştıklarında gülümsemiş, Seks Bombası filmindeki başarısından dolayı kendini kutlayanlar bile çıkmıştı.

Aralarından yalnız biri, ilk kez gözleriyle sonra da ayaklarıyle izlemişti Wanda'nın hareketlerini.

Zayıf, esmer biriydi bu. En az on yıl daha yaşlıydı Wanda'dan. Pırıl pırıl yanan gözleri delip geçiyordu onlara bakan kadını sanki. Siyah bıyığı, çenesini kaplayan sakalı da vardı.

Adının Calvin Bernard olduğunu söyledi Wanda'ya. Genç kadın, tiyatro sanatçısı olup olmadığını sorunca, acı acı güldü Calvin.

— Ressamım... -dedi.

— Duvar mı boyarsınız, resim mi?

— Orasını ben de bilmiyorum.

— Neden?

— Müzisyenin dediği gibi, çok tatlı üflüyorum flütümü ama, çıkan ses kulaklarımı tırmalıyor..

Wanda'nm koluna giren Jeb Jordan, onu ressamdan ayırıp dans pistine sürükledi. Sinirli ve üzgün görünüyordu Jeb. Özel uçağıyle geldiğini Rocky dağları civarında da kar fırtınasına yakalandığını anlattı. Jordan dans etmesini çok iyi beceriyordu. Ne varki kolları arasında bir garip hissetmişti kendini Wanda. Sanki kızla dans ediyormuş gibi geldi ona. Başını, yasladığı tüysüz yanaktan çekip ince dudaklara baktı. Bir şeyler söyleyecekti ki Jeb, «O heriften kurtulduğuna çok sevindim,» dedi.

— Ben ondan kurtulmadım. Asıl o benden kurtuldu.

— Fark eder mi? Kahraman olsa bile, gene de enayinin teki. Senin gibi harika bir yaratığın ne demek olduğunu anlayamadı.

— Onu anlayamazsın sen... O karmakarışık duyguları...

— Kimin değil ki? Eğer sen onu çözebilseydin benimle değil, onunla dans ederdin şimdi.

Birden pistin ortasında durdu Jeb ve çok ciddî bir sesle, «Wanda sana sahtekâr olduğumu söylemiştim ya? Oyuncu olarak sahtekâr olduğumu söylemek istemiştim. Şimdi ise erkek olarak da sahtekârlığımı açıklamak istiyorum.»

Kadının koluna girerek odanın bir köşesine götürdü onu ve, «Ben dönünceye dek bacaklarını açma,» deyip yanından ayrıldı.

Geri döndüğünde iki bardak şampanya tutuyordu elinde. Birini Wanda'ya uzattıktan sonra kendininkini kaldırarak, «O biçim Jeb Jordan'ın şerefine içelim. Homoseksüel olduğunu bilmesine karşın bunu bir türlü kabullenemeyen zavallının sağlığına...» dedi buruk bir sesle.

— Neden kabullenmiyorsun?

— Çünkü kendimden iğreniyorum. Çünkü sana âşık olmak istiyorum. Seni sevmek, mutlu etmek istiyorum.

Wanda, şampanyasını yudumlarken erkeğin yüzündeki acıyı gördü.

— Yarın öğleden sonra bana gelsene? Oturur konuşuruz.

— Olmaz tanrıçam. *Birincisi* oturup konuş-

manın yararı yok. *İkincisi* de yarın Florida'ya gidiyorum.

— Yeni bir film mi?

— Hayır. Buradan kaçıp uzaklara gitmek istiyorum bir an önce.

Ses çıkarmadan içkilerini yudumladılar. Sütüdyonun basın sözcüsü yanlarına gelip Jeb'den izin isteyerek Wanda'yı bir köşeye çekti.

— Calvin Bernard bayılmış sana.

— O da kim?

— Ülkemizin en ünlü ressamı.

— Belki portremi yapmak ister. Yağlıboya resmimin yapılmasını çok isterim. Evde şöminenin üzerine asarız.

— Portre yapmaz o. Proletaryanın ezilişini dile getiren şiirli resimler çizer yalnız.

— Ne yapar ne yapar?

— Ben de anlamıyorum ama, bildiğim, herifin, sosyalist ayağına dünyanın parasını kazandığı... Biliyorsun sosyalist modası başladı artık.

Wanda, başını çevirip kalabalığın arasında Calvin'i aradı. Genç bir erkekle konuşuyordu ressam. Başını çevirdi ve Wanda'nın soru işareti dolu gözlerine dikti bakışlarını. Birden kızardığını hisseden Wanda, gözlerini çekti adamdan ve bir şeyler mırıldanan basın sözcüsüne döndü:

— Duymadım. Ne dedin ki?

— Öbür salona geçsen daha iyi olur, dedim. Büyük yıldızların hepsi orada.

Yan yana, adı *Ünlülerin Buluşma Yeri* olan restoranın iç salonuna doğru yürümeye başladılar.

— Calvin Bernard ne biçim bir ad Allah aşkına?

— Asıl adı Cornelius Bernstein onun.

Salondan çıkmadan, adamı son bir kez daha gözleriyle aradı Wanda. Yoktu görünürlerde. Anlamsız bir hüzün kapladı içini. «Neden veda etmedi?» diye düşündü bir an. Elinde olmayarak kendi sorusuna omuzlarını silkerek cevap verdikten sonra yürümeye başladı...

Wanda geç saatlere kadar dans etti. Birkaç kez Jeb'i aradı ama, genç adam gitmişti. Konuk yönetmenlerden biri evine kadar götürdü Wanda'yı. İçeri davet edilmeyince de sinirlenen adamın yüzüne kapıyı kapar kapamaz, soyunup makyajını çıkardıktan sonra yatağı boyladı. «Daha sık şampanya içmeliyim» diye düşünürken uykuya daldı...

Bir saat sonra uyanmıştı. Kâbus gördüğünü biliyor, ama ne varki hatırlayamıyordu ne olup bittiğini. Yatağında oturdu ve uzun süre gördüğü düşü yeniden gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Bir türlü hatırlayamıyordu. Tekrar uyumaya çalıştı bu kez. Çünkü hemen uyunursa aynı düşü görebileceğini, biri söylemişti ona. Öğrenmek istiyordu yarım kalan kâbusunu.

Şafak sökerken ancak uyku girdi gözüne. Gün geçtikçe uyumam zorlaşıyor düşüncesini de, aklından bir türlü çıkaramıyordu. Neden? İki kez yerinden kalkıp oda kapısının kilitli olup olmadığını gözden geçirmiş, üç kez de pencereden geçen arabaları seyretmiş, sabahın erken saatlerinde yürüyen insanları saymıştı.

Bir an yerinden fırlayıp pencereden aşağı atlamayı bile geçirdi aklından. Bunu düşünmek bile korkudan tir tir titretmişti onu. «Neden intiharı

düşündüm?» diye iç geçirdi. Pencerenin yanındaki koltuğa bıraktı vücudunu. Soluk soluğa kalmıştı. «Ölmek istemiyorum. Mesleğimin başlangıcındayım henüz.»

«*Seks Bombası*»nın basında çıkan eleştirileri kelimenin tam anlamıyle harikaydı:

«... şahane, kahkahadan kırıldık...» *(«N. Y. Times»)*

«... Wanda Oliver düşlerime girdi...» *(«Herald-Tribune.»)*

«Her erkeğin erotik düşlerini süsleyebilecek bir kadın Wanda.» *(«Daily Mirror.»)*

— Onlara gösteririm. Daha nice filmler çevirip büyüleyeceğim seyirciyi... –dedi Wanda yüksek sesle. Yatağına uzanıp uyumağa çalıştı. Gözlerini tavana dikti... Uyumuştu.

Düşünde, Jeb'in acı gülümsemesini gördü. «Seni gördüğüm andan bu yana aşkım artıyor, Jeb. Aradığım erkek sensin.» - «Benimle evlenir misin Wanda?» - «Tabiî sevgilim.» Wanda, kendini erkeğin kolları arasına. bıraktı. Öpüştüler. Başını omzuna dayadı erkeğin. Bir süre kenetlenmiş olarak durdular. Gözlerini kaldırıp tekrar Jeb'in yüzüne baktığında bir çığlık kopardı. Annesiydi ona sarılan. Gerçek annesi. Cora Smith. Ve annesi onu öpüp okşuyordu şimdi. «Sev beni Phil,» dedi Wanda. Ve Phil oldu anası. Öpmeye, sevmeye başladı kendini. Birden telefon çaldı. «Bırak çalsın sevgilim,» dedi yumuşak bir sesle Phil.

Ve çalmaya devam etti telefon. Wanda sıçrayarak yatağından fırladı. Almacı kapıp, boğuk bir sesle, «Efendim,» dedi.

— Uyandırdım mı hayatım?

— Kim?... Kim arıyor?

— Ben Joe Fish, Basın sözcüsü.

— Peki. Ne var? –diye mırıldandı Wanda.

— Gene ararım. İstersen uyu?

— Yok. Önemli bir şey mi var?

Bir süre ses çıkarmadı karşısındaki adam. Sonra zayıf bir sesle konuştu:

— Hayatım, kendine hâkim ol. Metin olmaya çalış.

Birden ürperdi Wanda. Ne olduğunu anlamıştı. Stüdyo anlaşmayı bozacaktı.

— Ne... Nedir?

— Jeb'le ilgili.

— Nedir Jeb'le ilgili olan?

— Jeb Jordan... –dedi Fish–. Öldü. Uçağı parçalandı...

— Aman Allahım? –diye inledi Wanda. Yaşlar inmeye başladı çapaklı gözlerinden. Soluk almaya çalıştı. Tıkanmıştı bir anda.

— Ne... Nasıl oldu?

— Kimse bilmiyor. Güneye giderken uçağı dağa çarpmış...

MGM Stüdyosunun hükümet yetkilileriyle ilgisi olduğundan, kazanın içyüzü kısa zamanda anlaşılmıştı. Jeb'in uçağını hangarında tutan benzinci, uçağın aylardır bakılmadığını, gözden geçirilmediğini söyledi. Havaalanının kulesindeki radarcı da Jeb'in rüzgâra karşı uçtuğunu ve defalarca telsizde geri dönmesini istediğini; ne varki oyuncunun bu uyarmalara kulak asmayıp fırtınaya karşı, bile bile gittiğini anlattı.

Uçağı bulduklarında kimse gözlerine inanamamıştı. Jeb, büyük bir askerî alanın yanı başına çakılıp kalmıştı. İnmesi son derece kolayken uçağını ağaçların arasına indirmek istemesi, anlaşılmaz bir sorun olarak çıkmıştı ortaya.

Kimse çözemiyordu olayı. Aktörün ölümünden sonra çıkan hikâyeleri de Wanda anlayamamıştı. Yüzlerce genç, uçağın düştüğü yere gidip günlerce ayin yapıp yas tuttu.

Jeb Jordan'ın ölümünden bir ay sonra binlerce «JJ» fan kulübü kuruldu ülkede. Kulüp, haftalık toplantılarını oyuncunun büyük boy resmi önünde yapıyor, mumlar yakıp dua ettikten sonra başlıyordu işlerine.

Bu toplantılarda bulunan gazeteciler gençlerle röportajlar düzenlediler Özellikle on yedi on sekiz yaşlarında olan genç kızlar, düşlerinde hep Jeb Jordan'ı gördüklerini, onun resmini koyunlarına almadan uyuyamadıklarını söylemişlerdi.

Sinema dergileri, oyuncunun resimleri ve onunla ilgili hikâyelerle doluydu. Hikâyelerin adları da son derece ilginç ve açıklayıcı nitelikteydi:

«Jeb'in arayıp da bulamadığı *Aşkı*»; «Pier Angeli mi?»; «Jeb Neden Evlenmedi?»; «Yanan bir Yıldız»; «Wanda Oliver ona Âşık mıydı?»; «Mumu iki ucundan da yakan yalnız O'ydu.»

Wanda, yeni meneceri Manny Fox'la birlikte Los Angeles'e gitmeden önce, Calvin Bernard aradı telefonda onu. Beraber olmak istememişti adam.

— Ben de Hollywood'a gidiyorum. Orada görüşürüz... -demekle yetinmişti...

DİYALOG

18 MART 1957

— İntihar, cinayetin bir türüdür... –diye söze başladı Dr. Rubinstein.

— İntikam ve cinayetin birleşmesinden ortaya çıkar. Jordan'ı daha yakından incelememiz gerekir. Ancak o zaman ölüm nedenini öğrenebiliriz.

— Uçağı rahatça indirebilirmiş. Luke bile telefon edip anlattı bana.

Dr. Rubinstein ses çıkarmadan, bir süre elindeki notları okudu. Başını kaldırıp Wanda'ya baktığında kadının, cevap arayan gözlerini kendine diktiğini gördü.

— Bana anlattıklarını yeniden gözden geçirmek istiyorum. Bu arada benim de ekleyebileceğim şeyler olacak. Birkaç gün düşün. Herhangi bir anlam çıkarabilirsen gene konuşuruz.

Rubinstein dosyayı masasının üzerine koyup geriye doğru yaslandı ve ellerini ensesine kenetleyip ağır ağır konuşmaya başladı:

— Jordan tiksiniyordu kendinden. *Sevgililerinden* nefret ediyordu. Sana âşık olmak istediğini söyledi. Sen olmasan bile herhangi bir kadınla birleştirmek istiyordu hayatını. O gece kötü bir düş gördün sen. Yatağından kalkıp pencereden aşağı

atmak istedin kendini. Tekrar uyuduğunda gördüğün kâbus, Jordan'la ilgiliydi. Sana evlenme teklif etti. Sonra bir çeşit metamorfoz oluştu. İlk kez annen, sonra Phil biçimine, (kılığına) girdi Jeb. Annen diri diri, gömülü tımarhanede. Phil desen öleli yıllar oldu...

Yavaşça ayağa kalktı doktor. Wanda'nın gözleri buğulanmıştı. Ağlamak üzereydi.

— Düşündeki telefonun çalmasıyle, basın sözcüsünün telefonunu unutmamız gerek. Çünkü basit bir rastlantı bu. Ne varki senin ölüme karşı olan garip tutkun, önemsiz bir rastlantı olarak unutulamaz. On yedi yaşındaki kızların çok enderdir ölüm ilânlarını okuması.

Ölümünü kendi hazırladığına kuşkumuz yok. Bu davranış daha çok bilinçaltı bir harekete benziyor. Ölmesi yaşamasından daha kolaydı. Bu nedenle de zaten tükenmiş olan yaşama gücünü tazelemek istemedi ve kendini boşluğa, sonsuzluğa bıraktı. Anlatabiliyor muyum?

— Evet. Hem de çok iyi.

— Nasıl bir insandı Jeb?

— İyi. İstediği zaman adamın canına okurdu. Ama bana karşı her zaman iyi ve nazikti. Kendinden nefret ediyordu... Benim gibi... Yani ben de tiksinirim Wanda'dan kimi zaman... Küçükken bir hikâye anlatmışlardı bana. İstedikleri yerine gelmeyince küçük bir kız... belki de oğlan çocuğu, «Bana oyuncak almazsanız bahçeye gidip solucan yerim,» demiş... Ben de bahçeye çıkıp solucan yemiştim... Sonra da kustum...

— Bu bir şarkıdır... –dedi doktor ve kadının

şaşkınlıktan faltaşı gibi irileşen gözleri önünde kendi kendine dans ederek, şarkıyı söylemeye başladı:

«Beni kimse sevmiyor,
Herkes nefret ediyor,
Ben de gidip solucan yerim
Uzun, ince, yapışkan severim
Şişman, kırmızı da olsa, evet derim...»

Wanda kahkahalarla gülmeye başladı birden.

— Sen çok gır gır bi adamsın...

Genç kadın birden ciddîleşti ve titrek bir sesle, «Ben ölmek istemiyorum...» dedi.

— İnşallah tarihte sonsuzluğa dek yaşayan ilk kadın sen olursun. Ben öyle bir insanla tanışmak isterdim. Ama o zaman benim de sonsuzluğa dek yaşamam gerek. Ölümsüzlük tatlı bir düş...

Wanda gülümsedi.

— Erişebileceğimiz tek şey bu dünyadan göçtükten sonra bizleri anacak kişilerin aralarında yaşayabilmek. O zaman ölümsüzlüğün en güzeline varmış olabiliriz.

— Wanda Oliver'ın «*Seks Bombası*»nda yaptığı strip tease'i, kim unutur?

— Aslında o tür anılmanın kötü bir yanı yok. Gerçi söz ettiğin filminden çok daha iyilerini çevirdin ama, gene de Claire de Lune olarak anılman fena sayılmaz. Hem anılarda, örneğin Hitler gibi yaşamayı ister miydin?

— İstemezdim.

Bir süre konuşmadılar. Düşünceliydi genç kadın. Kucağına indirmişti bakışlarını. Hafifçe öksürdü.

— Uyuyamıyorum... –diye fısıldadı birden.

— Neden?

— Uykuyla ölüm çok benziyor birbirine.

— Sir Thomas Browne'ı okudun mu?

— O da kim?

Doktor gülümsedi.

— Onyedinci yüzyılda yaşamış bir İngiliz yazarı. Aynı zamanda da doktor ve düşünür.

Başını kaldırıp tavana dikti gözlerini ve yumuşak bir sesle okudu Thomas Browne'ın şiirini:

«Uyku demek ölüm demek.
Cesedin ne demek olduğunu
Anlat bana düşümde.
Ve ben koyuyorum başımı yavaşça
Bu mezar taşına, ki, ona yastık diyorsun sen.
Mezarım olan yatak, kefenim olan çarşaf
Götürecek toprağın yedi kat altına beni...»

Wanda'nın ağzı açılıp kapandı. Dudaklarını yaladıktan sonra birkaç kez yutkundu.

— Benim gibi... Ölmek isteyen biri uyuyamazsa... Bunun anlamı...

— Cevabını kendin verdin Wanda.

— Ölmek istemiyorum...

— Hem istiyorsun hem de istemiyorsun. Kimi zaman herkes ölmek ister. Sana uyku hapı yazıyorum. Çok fazla almamaya çalış. Sonra öyle bir hale gelirsin ki onlarsız uyuyamaz olursun.

— Yani haplar ölüm, uykusuzluk ise hayat... mı?

Birden suçlu hissetti kendini Wanda. Rubinstein'a, başka doktorlardan aldığı reçeteleri bildir-

memişti. Sürekli olarak uyku hapı alıyordu eczaneden.

— Calvin'le evliyken de uyuyamazdım. O zamanlar hiç ama hiç istemiyordum ölmeyi. Çok mutlu yıllardı. Hayatımın en güzel günleri...

— Öyle mi?

— Tabiî *öyle*. Yoksa inanmıyor musun dediklerime?

— Sen ne dersen öyle olsun, yalnızca sordum.

— Soruşun garipti.

— İnanmaz göründüysem özür dilerim...

— Böyle konuşmana rağmen gene inanmıyorsun bana.

— Önemli olan senin inanman...

SAHNE 13

ARALIK 1954 - OCAK 1955

Calvin Bernard aradığında saat on birdi. Sekreterlikten malî danışmanlığa yükselen Annie Patch, kapıdan çıkmak üzereydi. Wanda'nın Luke'la beraberliği sırasında evden ayrılmış, oyuncunun ısrarlarına karşın bir daha da dönmemişti. Gündüzleri evde çalışıyor, geceleri ise kendi apartmanına gidiyordu. Öğleden sonrayı kavga ederek geçirmişlerdi Wanda ile Annie. «*Mavi Âşk*» adlı senaryoyu tartışıyorlardı. Bir de Wanda'nın satın almak istediği yeni evi.

Telefonun sesini duyan Wanda, ok gibi fırlayıp almacı kaptı. Annie, bir an durdu kapıda ve bakışında soru işaretleri beliren gözlerini oyuncuya dikti.

— Alo... –dedikten sonra Wanda burnunu kırıştırarak Annie'ye göz kırptı ve–: *erkek* arayan... –dedi.

Annie cevap vermeden odadan çıktı.

— Ne arıyorsun Hollywood'da? –dedi Calvin'e genç kadın.

— Sana söylemiştim geleceğimi.

— Ha, sahi...

— Seni görmek istiyorum.

— Ne zaman?

— Şimdi.

— Saatten haberin var mı? Gece yarısı ayol.

— N'apalım?

— Peki diyelim, n'apalım!

Bir saat sonra taksiden inip koşar adımlarla merdiveni çıkan ressam, Wanda'yı kapının önünde kolları arasına alıp uzun uzun öptü.

Kızı bıraktıktan sonra içeri girip koltuklardan birine ceketini fırlattı ve kanepeye oturdu.

— Soruma cevap vermedin? -dedi Wanda.

— Ne sorusuna?

— Telefonda, kente neden geldiğini sormuştum.

— Seni görmek için geldiğimi biliyorsun.

— Ta New York'tan buralara *benim* için mi geldin?

— Tabiî... -dedi sakalını sıvazlayarak.

— Anlamıyorum?

— Anlarsın.

Gözlerini kadından ayırmıyordu.

— Aramızda bir şeyler başladı. Ben de bunun ne olduğunu anlamak istiyorum.

— Aramızda mı?

— Partide başlayan aşkımız... -dedi gülerek.

— Öyle mi?

— Daha iyi rol yapabilirsin Wanda... -diyerek yerinden kalktı Calvin. Ellerini cebine soktu ve dolaşmaya başladı odada. Birden durdu ve röntgenci gözlerini Wanda'nın vücudunda dolaştırdıktan sonra buz gibi soğuk bir sesle konuştu:

— Benimle beraberken aptal yavru numarasını yapma. Filmlerdeki rolün o senin. Ama benim yanımda sökmez. Çünkü sen aptal değilsin.

— Teşekkür ederim... İçki ister misin?

— Ev sahibeliği rolüne de paydos.

— Hangi rolü istersin peki?

— Rol istemem. Kendini oyna yeter. Tabiî kim olduğunun farkındaysan.

Birden gözleri doldu Wanda'nın. Adamın sözleri Phil'in yıllar önce anlattıklarının aynıydı. Yabancıya kaldırdı gözlerini ve gülümsemeye çalışarak:

— Adım Emmaline Smith Kelly Wichewski... İki kez zar atıp da hepyek tutturan bir zavallı.

— Ben sana Em diyeceğim. Seninle ilgili her şeyi bilmek isterim. Ancak senin anlatmanı da istemiyorum. Bilmen gerekli her şeyi *ben* anlatırım sana.

— Haksızlık ediyorsun.

— Benimle ilgili birtakım şeyler var ki onları bilmen gerekmez. Bunlar öyle şeylerdir ki ben bile bilmek istemiyorum. Geri kalanları da zamanla öğrenirsin.

«Aman Allahım... -diye düşündü Wanda-. Bu da yeni bir manyak. Kapımı çalıp benimle dost hayatı yaşamak istediğini söylüyor. "Resmen metresim ol," diyor.» Ne zaman yerinden kalkıp, kollarıyle yakalayarak yatak odasına götüreceğini düşündü bir an, Wanda. Zayıf, güçlü, dilbaz yabancı... Rüzgâr ve güneşin etkisiyle kavrulmuş yüzü hüzün doluydu. Ve insanı delip geçen o kara gözlerde de iyilik okunuyordu.

— Karımdan boşanıyorum. Bugün mahkemeye baş vurdum.

Aptallaşmıştı kadın. Çenesi düştü; iri gözleri daha da büyüdü.

— Wanda Oliver'ı oynuyorsun gene. Kes artık. Yeter.

— Yaptığın çok kötü bir şey. Çocukların var mı?

— Üç tane.

— Senden hiç hoşlanmadım galiba.

— Büyü, olgunlaş artık. Seninle tanışmadan çok önce sona ermişti evliliğim. Son üç yıldan beri, evlilik numaraları yapıp çocuklar üzülmesin diye onunla evcilik oynuyorduk. Ama seninle tanıştıktan sonra her şey değişti.

— Çocuklara rağmen mi?

— Beni iyi dinle Wanda, ana babalar kavga edip evin huzurunu kaçırdıkları zaman mı iyidir, yoksa ayrılıp iki ayrı yuvada çocuklarını yetiştirmeye uğraştıkları zaman mı? Benimkiler nefret etti birbirlerinden. Bir gün olsun boşanmayı da düşünmediler. Sonuç n'oldu? Kabak kimin başına patladı? Benim! Yıllardır kendimi toparlamaya çalışıyorum. Boşansalardı çok daha iyi olurdu diye düşünüyorum şimdi.

Wanda, odanın köşesindeki bara gidip içki hazırladı kendine. Eliyle şişeleri gösterdi konuğuna. Adam başını sallayarak içki istemediğini belirtti. Başlamak üzere olan bu garip ilişkiye son verebilmek için içkiye ihtiyacı vardı.

— Evli erkeklerle yatıp kalkınam ben... –dedi birden.

— Benimle yatmak isteyip istememen önemli değil. Hem ben sana yatalım dedim mi?

— O zaman buraya dek neden geldin?

— Baştan başlayalım Wanda... –dedi ressam

iç geçirerek–. Buraya gelmemin nedeni, aramızda başlayan şeyin ne olduğunu öğrenmek. Seni baştan çıkarıp namusunu lekelemeye gelmedim. Belki bu... duygu filizlenir ve aşk çiçeği günün birinde açar. O zaman da evleniriz. Yok, herhangi bir şey olmaz, tam tersine, açmadan solarsa, ayrılıp kendi yolumuza gideriz.

— Ailene döner misin o zaman?

— Hayır. Evden ayrıldım artık.

Elinde bardak, ne söyleyeceğini bilememenin şaşkınlığı içinde öyle duruyordu genç kadın. Garip bir gülümsemeyle sakalını sıvazlayan ressam da onu süzmeye devam ediyordu bu arada. Sessizliği bozan, *yabancı* oldu:

— Bu hafta sonunu birlikte geçiririz.

— Öyle mi?

— Geziye çıkarız.

— Gerçek mi?

— Gene başladın aptal sarışını oynamaya. Miss W. O. Film Yıldızı.

— Benim mesleğim bu. Hayatım, tüm uğraşım...

— Benim de saygım var mesleğine. Ama perdedeki kadınla özel hayatındaki kadını birbirine karıştırmaman gerekmez mi?

Calvin yerinden kalktı ve Wanda'nın elini avuçlarının içine alıp hapsettikten sonra, eğilip yanağından öptü genç kadını.

— Seni yarın ararım meleğim.

Kapıyı açıp kadının söz söylemesine fırsat vermeden çıkıp gitti...

Adamın gelişi de gidişi gibi ani olmuş, şaş-

kınlık içinde bırakınıştı kadını. O sırada ev aramaya başlamış olması ve stüdyoyla giriştiği uğraş, şaşkınlığının daha da artmasına neden olmuştu.

Ertesi gün Annie Patch'le birlikte, kentin Beverley Hills kesimine gittiler. Yüzme havuzlu, büyük bir villa kiraladı Wanda. Annie, evin çok büyük ve pahalı olduğunu ileri sürerek vazgeçirmeye çalışmıştı oyuncuyu. Ne varki Luke'la birlikte oturduğu evde bir an bile kalmak istemiyor, binbaşıyı anımsatan her anı, onu üzüyordu.

Malî danışman rolünde Annie Patch, Wanda'nın fuzulî giderlerine set çekmiş, genç kadına haftada elli dolardan bir kuruş fazlasını vermemeye başlamıştı. Aslında kadının yaptığı çok yerindeydi. Wanda'ya kalsa kazandığı paraları dilencilerle işsizler arasında bölüştürecekti...

Stüdyodaki son durum, işin en bunaltıcı yanıydı. Manny Fox, hazır stüdyo para kazanırken, kadının yeni bir anlaşma yapmasını istemiş, büyük paralar önererek Wanda'nın kendi senaryo, yönetmen, kameraman ve fotoğrafçısını da seçme hakkını koparmaya çalışmıştı Nick Fortis'den.

Manny Fox tam bir üçkâğıtçıydı. Meneceri olabilmek için günlerce peşini bırakmamıştı kadının. Sonunda sırf başından atabilmek dileğiyle kabullenmişti adamı.

Fox'la birlikte Fortis'i görmeye gittiler. Yönetmen, yapımcı Nick Fortis ayak parmaklarının ucuna dek yükseldi ve:

— Kilotuna sığmayacak kadar büyümüş senin burnun. «*Seks Bombası*» rekor kırıyorsa ne yapalım?

Beş kuruş getirmeyen bir yapım da olabilirdi. Sen herkesin söylediğine aldanıp da banka soyguncuları gibi MGM'i soymaya kalkma. Hem bu senin ilk büyük filmin. Bundan sonra ne olacağını kim bilebilir? –dedi.

Wanda ses çıkarmadan Manny'ye baktı. Korkmuştu Fortis'den.

— Saçmalama! –diye söze girişti menecer–. Gişe rekorları kıran bir kız bulmuşsun da bunuyorsun. Hem sizin Şafak Stüdyosu beş yıl önce anlaşma imzalamıştı Wanda'yla. O zaman da anlayamadınız kızın büyüklüğünü. Kafanız çalışmıyor çünkü.

— Benimle böyle konuşamazsın. Darryl Zanuck bile konuşamaz böyle! –Titreyen elleriyle genç kadını göstererek boğuk bir sesle bağırdı–: Şuna *bak!*... Bak diyorum sana. Korkudan bembeyaz olmuş. Yıldızdan başka her şeye benziyor. Islak kese kâğıdını yırtacak güç yok bunda be...

Fortis, ellerini arkasına kenetleyerek odayı arşınlamaya başladı. Boyunun kısalığıyle odanın kocamanlığı ortaya garip bir tezat çıkarıyordu. Fox, elinde olmayarak gülmeye başladı.

— Gülme hıyar ağası, gülme. Son gülen iyi gülermiş derler. Bunu da unutma...– Tekrar ellerini Wanda'ya doğru uzatıp yamrı yumru vücudunu öne eğdi.

— Herkesten bir farkı yok bu karının oğlum. Güzel bi surat. İyi bi vücut. Güzel kıvrak kalçalar. Kavun memeler. Ağız sulandıran on dolarlık bi orospu...

— Benimle böyle konuşamazsınız Mr. Fortis! –dedi Wanda titrek bir sesle.

— *Mr. Fortis* ha? Ulan! daha iki gün önce *Nick*'ti be! Ne çabuk resmîleştik. Ulan Fox, ulan Fox. Sen zehirledin bu ineği. Hadi defolun şimdi... Hem, beni dinle karı, beni. Sen malsın be, mal. Senin gibileri biz alır satarız burada. Eğer aklını başına toplayıp adam gibi çalışacaksan ne âlâ. Yok film başına yetmiş beş bin isterim diyeceksen, cehenneme dek yolun var. Yürrüüüüüüü...

— Bu son sözün mü? -dedi Manny Fox. Asabı bozulmuş, kendine olan güveni yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı.

— Ben hiç bir zaman son sözümü söylemem... -dedi Fortis.

— Hadi bakalım Wanda. Warner'a gidip onlarla konuşalım. Zaten geç kaldık.

— Warner Marner... Beni ilgilendirmez aslanım. Kapı gibi anlaşma var elimde.

— Bu piyasada çok anlaşmalar bozulmuştur Mr. Fortis...

Arabayı park ettikleri köşeye gelince Wanda birden durdu.

— Warner'la randevumuz mu var?

— Yok canım. Pezevengi korkutmak için söyledim...

Manny'nin korkudan donuna edecek kadar ürktüğünü bilmiyordu Wanda. Ancak dizleri titriyordu kadının. Fortis istediği an işten atabilirdi onu. İsterse iki yıl hiç bir filmde oynatmaz, seyircinin unutmasını sağlardı. İki yıl, çalışmadan geçinebilecek parası da yoktu...

Annie Patch'ın bunca itirazlarına karşın hafta sonunu birlikte geçirdi Calvin'le. Santa Barbara'

ya gidip güzel bir motele yerleştiler. Calvin iki ayrı oda tutmuştu.

Lokantada, yıkanıp üzerlerini değiştirdikten sonra buluştular. Garson daha yemeği getirmeden yan masalarda oturan bir çocuk, yanındaki adama eğilip, «Şu sarışın, galiba Wanda Oliver?» deyince, Calvin yemedikleri yemeğin parasını masanın üzerine fırlatıp kadının elinden tuttuğu gibi doğru motele gitti.

Odaya çıkıp Wanda'yı bıraktıktan sonra bir başka restorandan iki biftek, kızarmış patates ve meyva alarak döndü.

— Benimle birlikte olmaktan utanıyor musun? –diye sordu Wanda.

— Aptallaşma... –dedi ressam–. Gazetelerde afişe olalım istemiyorum. «Ünlü ressam Calvin Bernard, Wanda Oliver'la çıkıyor...»

— Sen gerçekten ünlü müsün?

Gözlerinden yaş gelinceye dek güldü Calvin.

— Kimi çevrelerde ünlü sayılırım. Film çevrelerinde değil. Aslında son derece ufak ve seçkin bir çevrede ünüm vardır.

Geceleri, karanlık bastıktan sonra, kadının evine geliyordu. Arabasını iki sokak ötede park edip yürüyordu eve. Sabahın erken saatlerinde arabasına dönerken iki polisle karşılaşmıştı bir pazar. Ertesi sabah Aggie'nin sütunu, birlikte olduklarının ilk ilâncısıydı:

«Ünlü ressam Calvin Bernard birkaç haftadır Hollywood'da... «*Seks Bombası*»nın yıldızı sarışın *Bomba* Wanda Oliver'ın, sakallı bir beyefendiyle köşe kapmaca oynadığı söy-

leniyor. Acaba bu kez de iki kere iki dört edecek mi?»

Öfkesinden deliye dönen Calvin, tam üç gün, yanma bile yaklaşınadı Wanda'nın. Telefon ettiğinde asap bozukluğundan sesi değişen ve boğuk boğuk fısıldayan ressam kentten ayrılmanın zamanı geldiğini söyledi. Tabiî bu da Wanda'nın istediği son şeydi dünyada. Çünkü büyülemişti ressam kendini.

Son derece erkek tipli, güvenilir, yakışıklı biri olarak kabullenmişti Calvin'i. Saatlerce ağzını açmamasına karşın, sanki her an bir şeyler anlatıyormuş gibi hissederdi adamın karşısında kendini. Dinlemeye hazır, dinlediklerini de sorgusuz sualsiz kabullenmeye yatkın bir havası vardı sakallı sanatçının. Sakalı pek hoşuna gitmiyordu Wanda'nın. Neden bıraktığını sorunca:

— Hoşuma gidiyor da ondan... –dedi adam yalnızca.

— İsa'ya benziyorsun... –dedi Wanda sırıtarak.

— Sakallı tüm erkekler İsa'yı andırır. Ondan hoşlanmıyor musun yoksa?

— Ona âşıktım bir zamanlar. Ama hiç bir zaman dualarımı kabul etmedi.

Calvin güldü ve:

— Kabul etmesini mi bekledin? –dedi.

— Tabiî.

Kendi, sürekli olarak sinirli ve ürkek bir yaratıkken, Calvin'in güven dolu ve ciddî havası yardımcı oluyordu Wanda'ya. Görgülü ve kültürlü bir adamdı. «Ben ise, aptal ve görgüsüz,» diye düşünüyordu Wanda.

Paris, Londra ve New York'ta okumuş; İspanya, Cezayir, Almanya ve İrlanda'da oturmuş; Kenya, Rusya, Polonya, Çekoslovakya ve Bulgaristan'ı karış karış gezmişti.

Gezdiği yerleri açıklama konusunda da, on yıl kadar Amerikan Komünist Partisi'nin üyesi olduğunu, ne varki bir Fransız'ın yazdığı mektuptan sonra istifa edip ayrıldığını söylemişti.

Bir gece şöminenin önünde otururlarken uzun süreden beri aklını kurcalayan soruyu dayanamayıp soruverdi Wanda:

— Benim neremi beğeniyorsun Allah aşkına?

Sanki gözle görülmeyen bir düğmeye dokunulmuş gibi kahkahayı bastı biraz önce ciddî konuşan ressam. Bir süre güldükten sonra:

— Ben de bunu çok düşündüm... –dedi–. Film yıldızıyle değil tiyatro sanatçısıyle bile birlikte olmaktan hoşlanmam. Zaten aktörler ne yaptıklarının farkında olmayan, duygusal açıdan hep çocuk kalmış zavallılardır. Benim beğendiğim tipte kadınlardan da değilsin. Bugüne dek aydın, okumuş kadınların peşinden koşmuşumdur. Gözlüklü, pilisiz etek giyen, topuksuz düz ayakkabıları seven, her konuyu rahatlıkla tartışabilen kadınlardır benim sevdiğim.

— Bana âşık mı oluyorsun yoksa?

— Kimse kimseye âşık olmaz sevgili Em. Aşka doğru uzanıp yücelir insan. Sen hiç âşık olmamışsın bugüne dek.

Birden ağlamaya başladı Wanda. Yanma gelip omuzlarını yavaş yavaş ovdu Calvin. Kadın, başını çevirip adamın kucağına gömdü yüzünü.

Ve sarsıla sarsıla ağladı. Sevgilisinin kollarında hıçkıran bir kadın görüntüsünden uzaktı Wanda o anda. Daha çok baba şefkatini isteyen küçük bir kız çocuğuna benziyordu.

MGM'yle olan kavgasını destekledi Calvin...

— Bir adım bile gerilemeden istediklerini kabul ettirebilirsin... –diyerek bozguna uğrayan genç kadının moralini düzeltmeye çalıştı.

«*Mavi Âşk*»ın senaryosunu Calvin'e verdi Wanda. Odalardan birine kapanan ressam iki saat sonra çıkar çıkmaz, «İş yok bunda... –dedi–. Senin her filmde oynadığın aptal, seks dolu karılardan biri. Ne sana yardımı dokunur, ne de mesleğine.»

Senaryoyu geri yollayıp, «Ben bu işi yapmak istemiyorum» demesini beceremiyordu bir türlü. Dedikodu sütunlarında yazılanlar, piyasadaki durumunun gün geçtikçe daha da tehlikeye girdiğini bildiriyordu. Nick Fortis'ten de hiç ses sada yoktu. Aggie telefon edip evine çağırdı. Ertesi gün için randevu verdi yazar kadın.

Murphy'yle birlikte olup konuşacakları sıra, Wanda, Calvin'le birlikte Mojave Çölü'ndeki kayaları incelemekle uğraşıyordu. Gece geç döndüler kente. İspanyol yemekleri yeyip iki şişe de bira içmişlerdi. Nefis bir gün geçirmişti Wanda.

İki gün sonra çıkan Murphy'nin sütunu aynen şöyleydi:

«Bizim kentteki genç oyunculardan bazıları çok kısa zamanda burun ameliyatı olacak her halde. Özellikle burnu büyüyen sarışın bir oyuncudan söz etmek istiyorum bugün. Şu an için adını kullanmamak işime geliyor. Ge-

ne de sevgili okurlarım anlayacaklardır kimden söz etmek istediğimi...

Para düşkünü menecerinin desteğiyle stüdyosunu soymaya kalktı bizim küçük kızımız. Fazla para istemekle kalmıyor haspam, bir de senaryoyu, yönetmeni, fotoğrafçıları, kameramanı, makyajcıyı *veeee* berberini kendi seçecekmiş.

Bu teşekkür nedir bilmeyen taze, özel hocalar da tutmuş. Lady Macbeth'i oynamakmış dileği. Oynasın, oynasın, Lady Macbeth'in başına gelenleri hepimiz biliyoruz değil mi dostlar?»

Bu sütunu okuyunca midesi bulandı Wanda'nın. Telefona sarılıp, hemen Calvin'i aradı. Yarım saat sonra gelmişti ressam. Gazeteyi okuduktan sonra yere fırlattı ve «Çöp tenekesinden çıkan şeyleri okumasan iyi edersin,» dedi.

— Bana kızmasının nedeni randevuya gitmeyişim.

— Aferin. İyi ki gitmedin. Bilmiyordum bu karıyla buluşacağını.

— Unuttum...

Göz göze geldiler. İkisi de aynı anda, kurulu bir zembereğin boşanması gibi, kahkahalarla gülmeye başladı.

— Bu kentte çok güçlüdür Aggie... –dedi Wanda kahkahaları tükendikten sonra.

— Kişiler, kendilerine tanınan sınırlar çerçevesinde güçlüdür.

Telefon çaldı o sırada. Manny'ydi arayan.

— Aggie karısının yazdıklarına üzülmeyesin diye aradım... –dedi menecer.

— Elimde değil.

— Kancık seninle uğraşmak istiyor anlaşılan. Bırak uğraşsın. Benim aldığım haberlere göre senin için gelen mektupların haddi hesabı yok. MGM' nin postacıları Clark Gable'a bile bu kadar çok mektup getirmediklerini söylüyorlar. Biraz daha beklersek...

Calvin, adamın sözlerini destekleyerek, beklemenin yararlı olacağını savundu.

— Benim Sierra Dağları'nda ufak bir dağ evim var. Independance kentine yakın. Senin görmeni isterim.

— Kış... -dedi Wanda-. Çok soğuk olmaz mı?

— Elbette soğuk olur. Kar, çam ağaçları, tepeler, kayalar... Sessizlik. Telefonsuzluk. Sevecek-sin...

— Bir gün gideriz.

— Yarın?

— İmkân yok.

— Peşimize takılacak gazetecileri atlatırız. Fortis de burada oturup talihine küser.

— Yapamam... -dedi Wanda. Midesinde başlayan bulanma ve korku yavaş yavaş yukarılara doğru çıkıyordu.

— Neden?

— Çünkü... -diye cevap verdi genç kadın.

MONOLOG

20 MART 1957

O kadar kötü durumdayım ki, Nembutal almadan uyuyamıyorum. Allahtan, bir tek Dr. Rubinstein yok bana uyku hapı veren. Ne zaman istesem, beş taneden fazla vermiyor herifçioğlu.

Eskiler, tarih bir tekerrürden ibarettir, derlermiş. Ne kadar doğru. İki yıl önce gırtlak gırtlağa gelmiştik Stüdyoyla. Bu kez görseler vuracaklar beni. Tabiî onlar da haklı. Daha önce «*Mavi Aşk*»ın senaryosunda iş yok diyerek mat etmiştim onları. Ama «*Şehvet Çiçeği*»nin çekimine bile başlandı. Manny de inanmıyor bizim kazanacağımızı bu kez.

Hastayım... dedim Fox'a.

İnanmıyorlar. Yardımcı olmak istemediğini söylüyorlar. Kavgacı diyorlar senin için. Aggie Murphy'den tut da Hedda Hopper'a değin herkes senin derini yüzmek için sırada bekliyor...

İki yıldan beri mesleğimi zehirlemek için ne gerekiyorsa yapıyor Aggie. Sırf o günkü randevuya gidemediğim içindir bütün bunlar.

Gazeteciler peşimizi bırakmadı. Çok aradılar Calvin'le nereye toz olduğumuzu bulmak için. Aslında Los Angeles'e 200 mil kadar yakındık. Kıyafet değiştirerek halk arasında gezinen pren-

seslere benzettim kendimi. Kimsecikler tanımadı bizi. Arizona'ya gittik ilk kez. Salome adlı ufak bir kasabaya. Salome'yi hatırlarsın? Yvonne de Carlo çok iyi dans etmişti o filmde. Bir iki saat orada kaldıktan sonra Las Vegas'a geçtik.

Vegas'da gazeteleri ilk kez okuduk. Manşet atmıştı hepsi:

«WANDA KAYBOLDU! - GARİP KUŞUMUZ NEREDE! - GERİ DÖN KÜÇÜK WANDA.»

Geri dön küçük Wanda'yı okuyunca, aklıma Shirley Booth geldi. Hatırlarsın! *Geri Dön Küçük Sheba*'da ne güzel oynamıştı. Onun gibi rol yapabilsem, bu gece değil hasta olmak, sokaklara çıkıp dans ederdim. Her zaman rahattır o kadın. Toprağı bol olsun, Jeb Jordan da çok severdi onu.

Dergilerde çıkanlar başka bir âlemdi: *Wanda, Stüdyosuyle Kavga Etti* diye manşet atarak, nasıl 75.000 dolar gibi (onlarca) *fahiş* bir parayı istediğimi yazıyorlardı. Dedikleri doğruydu. Ama bu piyasada yerini yapmaya başlamış bir insan olarak değil de, burnu büyümüş bir terbiyesiz olarak beni göstermelerine canım sıkıldı. Kıçımı sallayıp, memelerimi göstermekten öte, iyi rol yapabileceğimi de sanıyordum. Olduğundan daha iyi bir düzeye gelebilmek kötü müdür Allah aşkına?

Amerikan Rüyası denilen nesne bu değil mi Calvin? dedim Nevada'daki ufak bir motelde kaldığımız gece.

Amerikan Rüyası'na başlatma şimdi... dedi Calvin.

Hem senin dert etmen gereksiz kızım. Dünya kadar paran var bankada.

Para dediğin şey iki gün sonra biter. Çalışmazsan da kimse sana bir kuruş bile vermez... dedim.

O zaman benim paramı kullanırız.

(Senin paran varsa benim de zamanım var... Trala la la.)

Benim için kiraladığı odadan gece yarısı çıkıp onun odasına gittiğim geceydi bu. Odadan içeri girdiğimde uyuyordu. Yavaşça dokundum. Sıçrayarak uyandı ve komodinin üzerindeki gece lambasına uzandı.

Lambayı yakma... dedim.

Peki.

Senin neyin var kuzum?

Ne demek istiyorsun? dedi.

Günlerdir beraberiz. Benimle yatmak bile istemiyorsun.

Allahtan gülmedi bu sözüme. Ömrümün sonuna dek ona teşekkür borçluyum gülmediği için. Yolun kenarındaki yanıp sönen neon ışık, az da olsa yüzünü aydınlatıyordu.

Bana gelmeni bekledim... dedi yüzüme bakarak.

Neden?

Erkekler seni çok incitmiş. Ürkmüşsün onlardan. Nefret bile edebilirsin hemcinslerimden. Beni arzuladığın ana dek seni bekledim...

Benim erkekleri sevmediğimi kim söyledi sana?

Alnında yazıyor bebeğim.

Sahi mi? dedim ve bir an düşünmeden aynaya doğru yöneldim. Ancak kahkahasını duyunca aklım başıma geldi.

Wanda Oliver ayaklarını bırak da yatağa gel... dedi gülerek.

Bakire gibi hissediyordum kendimi. Onu arzuladığımı bile bilmiyordum doğru dürüst. Aslında yatağına girmek bile önemli değildi benim için. Tek dileğim onu mutlu kılmaktı. Bir aylık beraberliğimizde beni sevmesi, yanımdan ayrılmaması ve her konuda beni desteklemesi çok mutlu etmişti beni. Hem o güne dek bana insan gözüyle bakan tek erkek oydu. Diğerleri için, yatağa atılıp seks için kullanılacak bir makineydim... Gene yalan söyledim galiba! Buck da beni sever, bana saygı duyardı.

Yatağa girip birbirimizi okşamaya başlayınca, Ye beni, ye beni! diye inledim. Luke öğretmişti böyle yapmamı.

Şşşşş! dedi. Öyle konuşma. Hem ben sana bir şey yapmayacağım. Eğer aramızda birleşme olacaksa, bu, sen de istediğin içindir.

Ve ben ağlamaya başladım. O kadar mutluydum ki...

Yarım saat beni okşayıp sevdi. Kalçalarımı serin parmaklarıyle elledi, göğüslerimi öptü, bacaklarımı gıdıkladı. Ve ben, o güne dek duymadığım şeyleri duymaya başladım.

Ama gene de tatmin olmamıştım. Kız arkadaşlarımın dediği gibi, yumruklarımla sırtını dövüp, tırnaklarımı kalçalarına geçirerek, sarsıla sarsıla boşalmamıştım. Tatlı bir baş dönmesi, rahatlık duygusu kaplamıştı benliğimi.

Ne istersen yapayım, sevgilim... dedi bana.

Sen ne istersen yap hayatım... diye cevap

verdim. Çünkü neyin beni zevklendireceğini, neden tatmin olduğumu bilmiyordum...

Ertesi sabah gene yola düştük. Kuzeye doğru gittik. Oldum olası çöl havasına bayılırım. Mojave çölünde bir süre durduk. Yemek yedikten sonra tekrar yola çıktık. Independance'a gelince de, doğru Calvin'in dağ evine gittik.

İki çocuk gibiydik evde. Dağ evinden çok, İsviçre'deki şalelere benziyordu. Büyük bir balkonu, alt katta üç salonu ve yukarıda da dört yatak odası vardı. Şöminesi öyle kocamandı ki içine iri bir çam ağacını bile sokabilirdik istesek.

Hava öylesine güzel, öylesine temizdi ki kimi geceler uyku tulumlarını giyip balkonda bile uyuduk. Bir defasında da, şöminenin önünde seviştik. Yerdeki ayı postu kıpkırmızı yapmıştı çıplak vücudumu.

Ayda yaşıyormuşuz gibi hissettim orada ikimizi. Çevremizde kimsecikler yoktu. Kar, göz alabildiğine kaplamıştı her yanımızı. Sessizlik, dingin, yüce, tanrısal bir sessizlik vardı. Saçaklardan sarkan buzlar, Eskimolarla ilgili bir filmi hatırlatmıştı bana. Calvin'e söyleyince güldü de, sen filmden başka bir şey bilmez misin? diye, yarı şaka yarı ciddî azarladı beni.

Kar ayakkabılarımızı giyip yürüyüşe çıkardık. Bir türlü öğrenemedim koca pabuçlarla yürümeyi. Hep düşerdim.

Calvin, o güne dek görmediğim güzellikteki kuşları, hayvanları; karın beyaz örtüsünü yırtarak dışarı fırlayan rengârenk çiçekleri gösterip, adlarını ezberletti bir bir.

Bir gece, kartopu oynadıktan sonra eve dönmüştük. Calvin boya çantasını çıkarıp, senin yağlıboya resmini yapmak istiyorum... dedi.

Sen portre ressamı değilsin ki... dedim.

Kimden duydun bunu?

Birisi söyledi.

Birisi yalan söylemiş. Benim portre yapmadığım doğru aslında. Ben yüz ressamıyım. İnsanların yüzlerini yaparım. İnsan suratından daha ilginç bir şey yoktur dünyada.

Benim yüzümde iş yok.

Doğru... dedi. Kırılmıştım birden.

Perdedeki yüzün çok güzel. İki kilo boyayı attıktan sonra Frankenstein bile güzel olur. Ama ben senin yüzünü makyajsız istiyorum. Dengesiz suratın. Asimetrik.

Sağol... dedim.

Senin yüzünü Ava Gardner'in veya Elizabeth Taylor'unkine değişmem. Senin suratında avamlık var.

O da ne demek?

Örneğin Greer Garson ya da yeni türeyen İngiliz karı var ya... neydi adı? Deborah Kerr, tamam. İşte onlar gibi değilsin. Doğanın özene bezene yarattığı yüzlerden değil seninki. Hem hanımefendi olmanı istemezdim.

Neden? dedim. Söylediklerinden hiç bir şey anlamıyordum ama bana mankafa demesin diye anlamış görünüyordum.

Onların külotu çimentoyla doludur da ondan.

Benimki değil... dedim gene anlamayarak.

Hayatın beyazperdede olmadığını bir anlayabilsen.

Biliyorum zaten.

O zaman neden hep kameranın karşısındaymış gibi rol yapıyorsun?

Yapıyorum!

Kızmıştı birden. Hiç sesini çıkarmadan elindeki kâğıda bir şeyler çizdi.

Dün akşam... dedi öfkeli bir sesle. Orgazm olmadığın halde sanki boşanmış gibi debelenip durdun.

Kıpkırmızı olmuştum birden. Yanaklarım alev alev yanınağa başladı.

Rol yapıyordun basbayağı. İçinden gelmiyorsa, sırf ben istiyorum diye herhangi bir şey yapmak zorunda değilsin ki...

Ağlamaya başladım.

Hiç tatmin ol... olmadım ben... dedim. Gene kekelemeye başlamıştım. Phil'in tuttuğu öğretmen bu illetten beni kurtarmıştı. Heyecanlanınca dilim takılıyor, sözcükler yarım yarım çıkıyordu ağzımdan.

Se... seni sevmedim... Yani seni sevmediğimi sanmanı istemedim.

Beni seviyor musun?

Sevdiğimi sanıyorum Calvin.

Öğreniriz tatlı Em, öğreniriz... dedi o yumuşak sesiyle.

Üç hafta kaldık dağda. Bütün yemekleri o yapıyordu. İki günde bir Independance'a gidip alışveriş yapıyordu. Bir kezinde gazetelerle geldi. Sinirden yüzü allak bullak olmuştu. Hiç bir şey söylemedi ama o, mutfakta yemeği hazırlarken ben «*San Francisco Chronicle*» gazetesini okudum. Walter Winchell'in sütunuydu Calvin'i kızdıran:

Proleter Ressam Calvin Bernard, dağ evinde saklanıyor. Daha doğrusu saklandığını sanıyor. Yanında da Hollywood seks fabrikalarının yeni mamulü var. Ünlü sarışın W. O...

Mutfağa gidip Winchel'in nereden öğrenmiş olabileceğini sordum. Omuzlarını silkip: Umurumda değil... dedi.

Kolundan çekip yüzüme bakmasını söyledim. Elindeki çatalı musluğa fırlattı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu sinirinden.

Bu ülkede beş dakika bile kafa dinlemenin imkânı yok. O kenef suratlı herife ne? Ne yaparsam yaparım; nereye gidersem giderim, birader.

Onunla tanışmıştım... dedim. Gene söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

Aman ne güzel!

Polieter ne demek?

Proleter; polieter değil. Salak herif onu bile doğru dürüst bilmeden yazmış. Ben emekçi falan değilim. Bir zamanlar o tür palavralara inanıp gücümüzü harcamıştık. Ama kandırıldığımızı öğrendikten sonra pılıyı pırtıyı toplayıp döndük Amerika'ya. Hâlâ eski defterleri karıştırmaktan bıkmadı kerhaneciler...

Sözü değiştirmek için: Gittiğin ülkelerin dillerini biliyor muydun? diye gereği olmayan bir soru soruverdim.

Ha? Hayır... Bilmiyordum. Biraz İbranice bilirim, o kadar.

Ülkeleri anlatsana.

Hepsi iyiydi canım. Ne anlatayım? Yalnız Almanları pek sevemedim.

Neden?

Yahudi olduğumdan.

Söylemiştin. Neden adını değiştirdin?

Ben değil, babam değiştirdi. Bernstein'ı Bernard yaptı. Cornelius adını ben değiştirdim.

Birlikte olduğumuz biliniyor diye üzüntü mü duyuyorsun?

Bu soruya şöyle cevap vereceğim... dedi ve kentten döndüğünden beri ilk kez gülümsedi o gün. Eğer beni sevdiğine inanırsam evlerin damlarına çıkıp bağıra bağıra herkese ilân ederim bunu.

Demek ki sen beni seviyorsun?

Tabiî seviyorum.

Neden? Senin yanında ben bir aptalım.

Aptal olduğun için seviyorum ben de seni ya.

O gece bir türlü uyuyamadım. Saat üçte yataktan kalkıp giyindim. Calvin uyandı. Gece lambasını yakıp:

Nereye gidiyorsun? diye sordu.

Arabayla dolaşmak istedi canım.

Deli misin sen? Sabah olacak nerdeyse!

Ben bu saatleri çok severim.

Bekle. Giyineyim de birlikte gideriz.

Yalnız olmak istiyorum.

Peki Garbo... dedi Greta'yı kastederek. Yerler kaygan, dikkat et.

Kaygılanma. Zincir taktın ya... Hem ben iyi şöförümdür.

Sen çocuk arabası bile kullanamazsın... dedi gülerek. Anlamıştım yalnız olma dileğime karşı gösterdiği saygıyı. O an için deli gibi âşık olmuştum Calvin Bernard'a...

SAHNE 14

MART - TEMMUZ 1955

Independance'dan doğru New York'a geldiler. Calvin, Suuton sokağındaki apartmanına yerleşti ve kadını da Village'de oturan arkadaşlarına götürüp bıraktı. Ressamın arkadaşları, Joe ve Marva Burden ile oğulları Benjy'di. Kısa zamanda delicesine sevmişti onları Wanda.

Calvin'in avukatı, Nick Fortis'e bir mektup yazıp Wanda'nın bir süre New York'ta kalacağını bildirdi. Mektubun bir kopyasını da Manny Fox'a gönderdiler.

Mektupta, stüdyonun, Wanda Oliver'ı hiç bir filmde oynatmama kararına karşı çıkılıyordu. «*Mavi Aşk*» adlı filmin ne meslekî açıdan ne de para yönünden doyurucu olmadığı da belirtiliyordu. Yeni bir senaryo, film başına 75.000 dolar, yönetmen, kameraman seçme hakları tanındığı an işinin başına döneceğini de eklemişti mektuba.

Sonuç olarak, Fortis'den altı ay içinde herhangi bir cevap gelmezse kendi film şirketini kurarak çalışmalara başlayacağını bildirmişti genç kadın.

Stüdyodan gelen cevap ise koskocaman bir sessizlikti. Yeni hayatının yarattığı heyecan ve değişik çevrenin verdiği çekingenlik olmasa, bu ses-

sizlikten çok korkardı Wanda. Hatta Los Angeles'e dönüp özür bile dileyebilirdi MGM'den. Ne varki Calvin'in sanat çevresi kendisini şaşırtmış, şaşırttığı kadar da ilgisini çekmişti genç kadının. Ressamlar, heykeltraşlar, yazarlar ve Broadway sahne aktörleri o güne dek görmediği, düşünemediği bir renklilik getirmişti cansız hayatına.

Gündüzlerini Aaron Forman Tiyatro Okulu'nda ders alarak geçiriyordu Wanda. Foreman, yedi kişilik bir okulu yönetiyordu. Altı ay süren kurs döneminden sonra yedi kişi mezun olur; yerine, bir altı aylık seçim devresinden sonra, yeni öğrenciler alınırdı. Zaten bu yedi öğrencinin hemen hemen hepsi ünlü kişilerdi. Sahne bilgilerini arttırmak için geliyorlardı okula.

Öğretilen, Konstantin Stanislavski'nin *Yöntem* dersleriydi.

Klasik oyunlarda olduğu gibi çağdaş yazarların piyeslerinden bölümler oynuyorlardı her gün. Bu arada *Yöntem* türünde kullanılan ve improvizasyon denilen anında yaratma tekniği de kullanılıyordu sınıfta.

Genellikle yetersiz ve bilgisiz buluyordu kendini Wanda. Jeb Jordan'la birlikte Stanislavski *Yöntemi* üzerine yıllar önce çalışmışlarsa da, bu kez seyirci olarak öğrenciler kullanıldığından, ürkeklik ve çekingenlik nedenleriyle bocalayıp duruyordu.

Foreman, ders saatleri dışında da okula gelip çalışabileceğini söylemişti. Öbür öğrenciler kadına karşı gösterilen bu özel ilgiyi yerdiler. Ama Wanda'nın onlara göre iki misli para verdiğini de bilmiyorlardı.

Fazla çalışma sayesinde kısa bir süre sonra büyük bir oyuncu olabileceğini de eklemişti sözlerine öğretmen.

Bu sözler hem sevindirmiş, hem de aklını karıştırmıştı Wanda'nın. Ne varki sınıftaki çalışmalarına daha çok dikkat etmeye, eve döndüğünde de kendini sırf bu işe vermeye başlamıştı.

Bu çalışmalar sırasında ilk kez aklına gelmişti ruh doktoruna gitmek. Çünkü Foreman'ın *Yöntem* olarak kullandığı eğitim türü, Moskova Sanat Tiyatrosu'nun kullandığı kolaylaştırılmış psikiyatri deneylerinin sahneye aktarılması idi.

Sınıfta genç bir psikiyatr da bulunuyordu. Sahneye olan tutkusu sırf zevk için bu sınıflara devam etmesinin nedeniydi. Foreman'ın da yakın arkadaşı oluyordu.

Bir gün, Wanda'yla birlikte kavga eden bir çifti canlandırıyorlardı. Birbirlerine karşı duydukları her şeyi dökmeleri gerekiyordu ortaya. Nefretlerini, kinlerini söyleyip saç saça, baş başa kavga edeceklerdi.

Doktorla daha önceki konuşmalarında, adamın annesinin büyük bir sahne oyuncusu ve son derece güzel bir kadın olduğunu öğrenmişti Wanda. Kadının da son yıllarını tımarhanede geçirdiğini Manny Fox anlatmıştı. Bu öyküden aldığı ilhamla Manny'ye emir verip kendi annesi Cora Smith'in nerelerde olduğunu öğrenmek istedi Wanda...

Doktorun hayatıyle ilgili bu düşünceler, kafasında zigzaglar çizerken karı koca oyununu oynamağa başladı Wanda. Bu bilgileri de kullanarak rolünü yapacaktı. «Anası çok güzel olan bir adamın çirkin bir kadınla evlenmesi, o adamın bilinçaltına mutlaka işlemiştir.» diye düşünerek, «Kabahat benim mi? Annen güzel diye benim de güzel olmam mı gerek!..» diye bağırmaya başlamıştı ki, doktor, kolundan tut-

tuğu gibi onu yere vurdu. *Anında Yaratma* türünü kullandıklarından senaryosuz çalışıyorlardı. Ve bu sözleri söylerken adamın yüzüne bakmamıştı Wanda. Yoksa yüzü birden bembeyaz olan doktorun katillere özgü bir anlamsızlıkla bakışlarını kendine diktiğini görürdü...

Yere düşer düşmez, başını beton zemine çarpan Wanda bayılmıştı. Kendine geldiğinde başta Foreman'la doktor olmak üzere herkesi başına toplanmış buldu. Çevresindeki kişilere baktıktan sonra gözlerinden üzüntü ve pişmanlık okunan doktora baktı ve gülümsedi.

— Bir şeyim yok. Meraklanmayın.

Hem Foreman, hem de Dr. Pointer, sözlerine kulak asmadan hastaneye götürdüler genç kadını. Orada uzun uzun muayene edilip doktorlar tarafından «bir şeyi yoktur» dendikten sonra, ancak evine götürmeyi kabullendiler.

Doktorun arabasıyle gittiler eve. Genç adam art arda özür diliyor, «Birdenbire ne olduğunu anlamadım,» diyordu. Wanda ise dinlemiyordu doktoru. İçinden gelen ufak bir mırıldanmaydı kulak kabarttığı: «Bu olanlardan bir şeyler öğrenmek senin elinde... –diyordu o ses–. Öğrendin de. Kimse oyun sırasında kendinden geçip de seni öylesine yere vuramaz...» Ama neydi öğrendiği?

McDugal sokağına gelince doktora dönüp:

— Benim ruh doktoruna ihtiyacım var. Size hastanız olarak gelebilir miyim? –dedi.

— Ne yazık ki olmaz... –dedi Pointer.

— Neden?

— Bugün olanları *sen* unutabilirsin ama bu olay-

dan sonra aramızda kişisel bir bağ var. Doktorla hastası arasında olmaması gereken bir bağ... Eğer gerçekten doktora ihtiyacın varsa seni birine gönderebilirim...

— Çok iyi olur... –dedi Wanda.

Evin önüne gelip arabayı durdurunca doktor cebinden çıkardığı bir kâğıdın üzerine bir adres bir de telefon numarası yazdı.

— Ben Dr. Kubitchek'e telefon edip seni beklemesini söylerim... Sana, izin verirsen bir şey daha söylemek istiyorum Wanda?

— Nedir?

— Annen nerede?

Wanda bir an yutkundu ve zayıf bir sesle, «Hasta... tımarhanede...» dedi.

Ertesi gün Dr. Kubitchek'in ofisine gitti Wanda. Kapıdan içeri girer girmez, limon rengi bir önlük giymiş orta yaşlı hemşire tarafından doktorun yanına alındı.

Doktor, başıyle oturmasını işaret etti.

— Birine âşık olduğumu sanıyorum... Ama sev... seviştiğimizde şey olamıyorum... Tatmin yani.

Bir hafta sonra Calvin, «Böyle saçmalıklara gerek yok...» dedi.

— Neden?

— Bana kalırsa bu ruhbilimi, palavradan başka bir şey değil.

— Zatürree olsan doktora gitmez miydin?

— Arasında en ufak bir benzerlik bile yok. Zatürree dediğin gözle görünür bir hastalık. Nasıl tedavi edilmesi gerektiğini de biliyor doktorlar. Senin benim gibileri tedavi edecek ilâç yok henüz.

— Nereden biliyorsun?

— Em, kafası çalışan bir insan, ruhuna masaj yaptırtmadan da paçayı kurtarabilir, yavaş yavaş, tüm dertlerinden arınmış bir kişi olarak toplumun içindeki yerini alır.

Gene anlamamıştı dediklerini. Ne olurdu kocaman sözcükler kullanıp da kafasını karman çorman etmese.

— Ben bu denli büyük bir dertten tek başıma kurtulamam... –dedi Wanda.

— Yalnız olduğunu da nereden çıkarttın? Ben varım ya yanında. Konuştuklarını dinletmek istemiyorsan, bana bağır çağır. Hem saatte yirmi beş dolarını da almam. Bu analiz denilen dalganın en kötü yanı, tüm dikkatini kendi üzerine çevirmeye zorluyor kişiyi. Üretim yeteneklerini kullanmaktan yoksun kılıyor insanı. Seninle iddiaya girerim, eğer okula devam edersen, çok kısa bir zamanda dertlerinden kurtulursun.

— Dertler, dertler deyip duruyorsun. Biliyor musun benim ne dertlerim olduğunu?

— Evet.

— Hayır efendim, bilmiyorsun... –Yüzündeki kırgın ifadeyi görünce de elini uzatıp–: Kusura bakma. Bilinmesi gereken bir şeyi biliyorsun tabiî. Yalnız olduğumuz zaman bir gariplik hissediyorum gene de...

— Ne bakımdan?

— Yatakta örneğin... –dedikten sonra sırtını dönüp duvara çevirdi gözlerini Wanda. Ancak, adamın yüzüne bakmazsa konuşabilirdi.

— Senin duyduğun şeyleri bir türlü duyamıyorum Calvin.

— Sana söyledim bunların zaman alan şeyler olduğunu.

— Ben buradan cehennemin dibine dek gitsem gene de öğrenememem sevişmeyi. Şimdiye dek yüzlerce adamla yatıp kalktım.

— Senin dediğin seks. Aşk, sevgi, saygı değil.

Birden yüzünü adama çevirdi Wanda. Ağlıyordu. Gözyaşları sicim gibi süzülüyordu gözlerinden.

— Genç olsun, orta yaşlı olsun, moruk olsun dünya kadar adamla yattım. Kimi benden iyiydi yatakta, kimi de «sağol», «teşekkür ederim» diyecek denli yeteneksiz. Ama hiç birinde de tatmin olmadım. Olmadım... Olmadım... Olmadım.

Wanda bağırmağa, yumruklarıyle yatağı dövmeye başladı.

Calvin, çırılçıplak fırladı yataktan ve ellerini beline dayayarak baktı kadına.

— Em, sen gerçekten de beyazperdede canlandırdığın karılar kadar aptal oluyorsun kimi zaman.

— Aptalım, aptalım! –diye bağırdı–. Man... mankafayım, evet, e... evet... Salağım da... Bi de... Şeyim... Orospuyum, evet; orospu. İnsanlar beni iki kafalı, üç memeli bir yaratıkmış gibi görüyor...

— Saçmalamaya devam edersen tımarhaneye ben attırırım seni.

— Beni sevmiyorsun!

— Aman Tanrım, sen bana sabır ver. Seni kalbimle, ciğerimle, midemle... anlayacağın bütün uzuvlarımla delicesine seviyorum...

— Neden? –dedi Wanda hıçkırıklarının arasında.

— Çünkü sen şahane bir film yıldızısın da ondan...

Birden gülmeye başladı Wanda ve ressam, üzerine atladı genç kadının. Alt alta, üst üste boğuşmaya başladılar. Sonunda tuş yaptı Calvin ve Wanda'nın göbeğine oturup iki kolunu yanlara bastırdı kadının.

— Senin paran var ya paran. Hah karı, işte o yeşil dolarların nedeniyle vuruldum ben sana. Bana mücevherler, kürkler, yüzme havuzlu villalar, uçaklar alasın diye seni aldım metresim olarak... –dedi Calvin soluk soluğa.

Kahkahalar atarak güreşmeye devam ettiler. İki kedi yavrusunu andırıyorlardı. Bir ara yataktan düştü Wanda ve Calvin de üzerine çullandı. Yengeç gibi yan yan sürünerek yatağın altına girdi Wanda.

— Sayılmaz, sayılmaz... –diye gülerek bağırdı Calvin–. Yatağın altına saklanmak yok. Çık ordan!

Wanda, dizlerini karnına çekerek bir süre kaldı yatağın altında. Sonunda ayak bileğine yapışıp zorla dışarı çekti Calvin. Yatağın ayak ucundaki tüylü halının üzerinde sevişmeye başladılar. Heyecanı artmaya, tüyleri diken diken olmaya başlamıştı Wanda'nın.

— Bu kez olacak, olacak... –diye fısıldadı ressamın kulağına.

Ama olmadı. Ve bir anda allak bullak oldu kafası kadının. Korkuyla karışık bir titreme ve ürpertici bir soğuk tüm vücudunu kapladı. Utancından kıpkırmızı olmuş, tüm benliğini kaplayan aşağılık duygusu bir felç gibi bedenini de etkisi altına almıştı.

— Boş ver... –dedi Calvin bir süre sonra–. Önemi yok...

SAHNE 15

AĞUSTOS - EYLÜL 1955

1955 yılının sıcak bir ağustos günü Wanda Oliver, Calvin Bernard'ı kocalığa kabul etti. Bucks County, Pennsylvania'daki küçük hükümet binasında evlenmişlerdi. Haber New York'a geldiğinde Bermuda'ya gitmişlerdi bile.

Evlilikleriyle ilgili başyazılar yazılmıştı gazetelerde:

> «Calvin Bernard, Wanda'da ne buldu? Güzel, nefis hatta harika denilebilecek bir yaratık olmasına karşın Bernard gibi bir entellektüel, Wanda'yı ne yapsın? Bir yanda dünyayı gezmiş, ülkelerin liderleriyle aynı masalara oturup yemek yiyerek sohbet etmiş bir adam, öte yanda da iki kere ikinin dört *etmeyeceğini* bilen ve bunu her yerde göğsünü gere gere, sanki marifetmiş gibi söyleyen, boş kafalı bir karı...»

Buck ve Luke O'Brien'la beraberliklerine gölge düşüren olaylar bu kez de baş göstermeye başladı. Wanda ve kocası nereye giderlerse gitsinler halk, peşlerine düşüyor, gazetecilerin flaşları yanıp sönüyor, çığlıklar içinde imza isteyen meraklılar bir an olsun

soluk aldırmıyorlardı. Restoranda yemek yemenin imkânı yoktu. Pencereden kafasını sokan gazeteci, ne yediklerini sorarken yan masanın örtüsünü kaldırıp altından fırlayan fotoğrafçı flaşını gözlerinde patlatıyordu.

Bir fotoğrafçı, arkadaşlarından daha da akıllı olduğunu gösterdi ve Calvin'le karısı tam yatacaklarken yatak odasının dolabından fırlayıp deklanşöre basıverdi. Patlayan flaşın etkisinden kurtulur kurtulmaz, Calvin, yumruğunu adamın burnuna indirip bayıltıncaya dek dövdü herifi. Ertesi gün suçüstü yargıcının karşısında olayı anlatan Calvin, hâkimden de övgü dolu sözler duyup üç ay hapse atılan fotoğrafçının yalvarmalarına kulak asmayarak terk etmişti mahkemeyi...

Eylülde döndüler Independance'a. Bu kez dağ evinin ilkel yaşantısı mutlu etmemişti Wanda'yı. Tuvalette gördüğü bir kirpi öylesine korkutmuştu ki onu, günlerce kâbus gördü. Geceleri tek başına çıkıp bir saate yakın yürüyordu. Can sıkıntısından patlayacak hale gelmişti.

Sonunda dayanamayıp Manny'yle avukatını çağırttı. Fortis'in film başına elli bin dolar ödeyerek uzlaşmak istediğini bildirdiler kadına. Her ikisi de bir an önce bu önerinin kabul edilmesini söylediler.

— Son filmin bir yıl oldu piyasaya çıkalı. Kısa zamanda herkes unutur adını... -dedi Manny.

— Bence bu yargı pek doğru değil... -diye söze karıştı Calvin.

— Bana kalırsa Wanda'nın bu önerilere «hayır» demesi gerekir...

— Nasıl yani... -dedi Wanda.

— Sen benim karımsın. Benim dünya kadar param var. Gayet iyi bakabilirim sana. Hem bir daha beyazperdeye çıkıp çıkmaman umurumda bile değil.

Şaşkınlıktan kocamanlaşan gözlerini bir an Calvin'den çekip iki konuğa döndü ve: «Öneriyi düşünüp sonucu bildiririz...» dedi.

— Sana söylemeyi unuttuğum bir şey daha var. Frankfurt'tan bir teklif aldım. Helmut Thierbach'la birlikte film çevirmeni istiyor özel firmalardan biri.

— Helmut Thierbach mı? Ben onu Brigitte Bardot ile birlikte görmüştüm. Harikaydı...

— İşte o Helmut kendi firmasını kurmuş. Sana da bir yüzde verecekmiş.

Wanda, Calvin'e dönüp, «Nasıl beğendin mi?» dedi. Ressam, sesini çıkarmadan oturduğu koltuktan kalkıp yürüyerek ormana doğru yöneldi. Manny'yle avukat arabalarına binip San Francisco'ya doğru yola çıkıncaya dek de eve dönmedi.

O gece ilk kavgalarıydı karı koca olarak.

— Benim oyuncu olmamdan mutluluk duyduğunu sanıyordum?

— Olsa da olur, olmasa da.

— Sevgilim, olmasa olmaz. Çünkü ben oyuncuyum ve oyuncu olarak kalmak istiyorum.

— Bana söylediğin kadarıyle, iyi bir aile kadını, evine bağlı bir eş olmak istiyordun!

— Onu da istiyorum, bunu da...

— Hem iyi bir eş, hem de yıldız olamazsın!

— Neden?

— Herhangi bir başarılı örnek gösterebilirsen pes derim.

— Yüzlercesini gösteririm... –dedi Wanda kendini

tutamayarak–. Hem bebek üretimine geçebileceğimi sanmıyorum. Bu güne dek sıfıra sıfır elde var bir, ölü bebek...

— Unut onu... Bundan sonrasını birlikte düşünürüz.

— Dünyada istediğim tek şey anne olmak. Bu güne dek kendimi hiç korumadım, gene de olmuyor...

— Biliyorum... –dedi Calvin ve kadın kıpkırmızı oldu.

— Soyun da resmini yapayım...

— Gene mi? –diyerek adamın yanına geldi ve kollarını boynuna dolayarak–: Sen seks delisi bir moruksun! –dedi Wanda. On saniye içinde anadan doğma dikilmişti ressamın karşısına.

Yatağın üzerine uzanmasını söyledi Calvin. Perdeleri sıkı sıkı kapadıktan sonra suluboya takımını çıkardı. Bir süre kadını inceledikten sonra verdiği pozu beğenmeyerek bacaklarını iyice açtı ve kollarını ensesinin arkasına kenetlemesini söyledi.

— Rahat değilim hiç...

— Bacaklarını dimdik havaya kaldır o zaman... Aç, aç...

— Bu daha da kötü.

— Karakalemle skeç yapıyorum. Biter bitmez dinlenirsin.

Bacaklarını havaya kaldırıp ikiye açtı Wanda. Müstehcen bir biçimde olduğunu bildiğinden ressamın ne diye bu tür pozları istediğini düşünüyordu.

Beş dakika sürmüştü kabataslak resmin yapımı. Calvin, yerinden kalkıp tekrar düzenledi Wanda'nın pozunu. Bu kez kadın başını yastığa gömmüş, kalçalarını da havaya kaldırmıştı. Kadın doktorundaki

muayeneleri hatırladı Wanda. Bu poz da biter bitmez arka üstü yatırıp kollarını iki yana açtı kadının. Çarmıha gerilmiş gibi hissediyordu kendini Wanda.

— Nefis bir vücudun var... –dedi Calvin boğuk, kışkırtılmış sesiyle.

— Teşekkür ederim. Beni «güzel vücutlu bir karı» diye düşünmeni istemiyorum her zaman.

Cevap vermedi Calvin.

— Oyuncu olarak da tanınmak istiyorum. Bir gün gelecek büyük... iyi bir sanatçı olacağım.

— Zaten iyi bir sanatçısın.

— Ama çalışmıyorum.

— Kabahat bende mi? Hem bu kadar aç gözlü olmasaydın.

— Aç gözlü değilim. Değerimin karşılığını almak istiyorum. Anlıyor musun? –diyerek yatakta doğruldu genç kadın ve bağdaş kurdu.

— Anlıyorum, anlıyorum. Yalnız biraz önceki pozuna dönsen iyi olur.

Bir süre ses çıkarmadan devam etti skeçe.

— Perdede görünsen de bir, görünmesen de. Benim tek istediğim yanımdan ayrılmaman.

— Piyasadaki en kötü oyuncu ben değilim. Sen de söyledin bunu. Fortis'e direnme fikri de senden çıktı ilk kez. Beni desteklemeseydin dünyada girişmezdim böyle bir işe. Kendime ne denli az güvenim olduğunu biliyorsun. «Fortis'in canı cehenneme. Biz yaşamamıza bakalım.» diyen sensin.

Birden başını sağa çevirip Calvin'e baktı Wanda. Ressam soyunmuş, kendine doğru ilerliyordu. Yatağa yaklaşıp eğildi ve parmaklarını kadınınkilere geçirip üzerine çıktı. Birleşmişlerdi.

— Sev beni... -diye inledi Wanda.

— Ne yaptığımı sanıyorsun ki?

— Fuhuş...

— Böyle kelimeler kullanmamanı söylemiştim. Seni deliler gibi seviyorum.

— Bir daha söyle...

— Seni seviyorum Emmy.

— Gerçekten, yürekten duyuyormuşsun gibi söyle!

— Böyle bir duygu olmasa içimde, söylemem... Dur, kımıldanma. Kımıldanmana izin vermiyorum.

Adamın duygularını anlıyordu Wanda. Sahip olmak, kendine mal etmek isteği tüm benliğini sarmıştı Calvin'in. Buyruğundaki cansız yaratıklardan biriydi genç kadın. O an için geçmişiyle geleceğini ellerine bıraktığı kişi, yalvarıp inleyerek aman dilemesi gereken insan Calvin Bernard'dı. Put gibi yatarak, tüm isteklerine boyun eğdi adamın. Kaslarını bile kımıldatmaktan korkuyor, vücudunda krallığını ilân eden bu kişinin buyrukları dışına çıkmaktan çekiniyordu.

Derin bir soluk alarak göğüslerinin üzerine yıkıldı kocası. Ve hıçkırmağa başladı.

— Korkacak bir şey yok sevgilim. Şimdi geçer... -diye mırıldanan Wanda o güne dek kollarında uyuttuğu, yatıştırdığı tüm erkeklerin kulaklarına fısıldıyor gibiydi bu sözcükleri...

SAHNE 16

12 MART 1957

Bir türlü uyuyamıyordu. İçki ya da hap alamadan uyuyup uyuyamayacağını denemek istemişti. Arabayla dolaşmak ya da yürümek de istemiyordu uykusu gelsin diye. Tekme atıp yorganı yere düşürdü. Bacaklarını havaya kaldırdı. Ayak tırnaklarını uzun süreden beri kesmediği çarptı gözüne.

Sürekli olarak mektubu düşünüyordu:

> «Beni iyi dinle kızım. Bütün bunları senin iyiliğin için söylüyorum. Beni görmek istemeyişine, telefonda bile konuşmamana kızmış değilim. İnansan da inanmasan da senin iyiliğin için çalıştığımı unutmaman gerek. *Bizim Piyasada* senin gibi davranan bir ikinci kişi yok.»

«Aşağılık, adi karı... –diye düşündü Wanda–. Geberse bile onunla konuşmam... –Güldü–. Geberirse tabiî konuşamazsın. Nick Fortis onu kullanarak yaralamağa çalışıyor beni. Şantaj gibi bir şey bu. İşinin başına dön. Ancak o zaman gazeteler peşini bırakır. Hastalık numaralarından vazgeç.»

> «Film sanayiinin sana yaptıklarını göremeyecek denli nankör olduğun söyleniyor.

Yazdıklarımı iyice düşünüp hayırlı bir karara varacağından kuşkum yok...»

«Allah belânı versin, Aggie Murphy!» diye aklından geçirdi Wanda. Radyoda Çaykovski'nin «*Pathetique*»i adlı parçası çalıyordu. İki kıtayı Calvin'le birlikte geçti; komodinin üzerine yerleşen çalar saate baktı: Bir olmuştu. Yatağında doğrulup hızlı bir müzik buluncaya dek radyoyu karıştırdı.

«Uyuyabilsem her şey düzelecek... –diye geçirdi aklından–. Bir uyusam, "Allah belânı versin Aggie Murphy!" bile diyebilirim.»

— Hayvan oğlu hayvan! –diye bağırdı birden.

— Eşek, bok, köpek, orospu, kaltak...

Durdu bir an.

Sonra yüksek sesle bağırmaya başladı: «İnek Murphy! Hıyar Aggie! Ya ya ya şa şa şa! Wanda Wanda çok yaşa! Şimdi Wanda boyunduruk attı. Tamam, yakalıyooooor. Evet, evet. Sayın seyirciler, saçlarından sürüklüyor Aggie'yi şimdi. Altına aldı. Dizleriyle kadının karnını dövüyor. Aggie kan revan içinde aman diliyor. Ve tuş! Evet tam on saniyede Wanda Oliver, Aggie Murphy'ye tuşla galip!»

Birden Annie Patch geldi aklına. Sekreter kadın yeniden taşınmıştı Wanda'nın evine. Acaba duydu mu beni? Onun da canı cehenneme. Duyarsa duysun.

Aklına New York'taki genç kız geldi birden. Elinde defteri olduğu halde gece yarısı apartmanına gelen zavallıyı düşündü...

Kapı çalındığında yalnız başına oturuyordu salon-

da. Luke yeni gitmişti. Kapıcıya rahatsız edilmemesini sıkı sıkıya tembihlediği halde kimdi bu saatte gelen?

Gecelik vardı üzerinde. Kalçalarını yarım yamalak örten naylon parçası. Ürkek adımlarla kapıyı açtı. Genç bir kız duruyordu merdivenlerin başında. Her an kovulmaya hazır kişilerin çekingenliği okunuyordu yüzünden.

— Ne istiyorsun? –dedi Wanda.

Bu aptalca kekelenen soruya defterini ve tükenmez kalemi uzatmakla cevap verdi kız. Toparlak bir yüzü, iri menekşe gözleri vardı. Kısa kesilmiş sarı saçlarıyle tüysüz bir delikanlıyı andırıyordu. Kızın gözlerindeki ürkeklik, davranışındaki çekingenlik yüreğini yumuşattı Wanda'nın. Defteri imzalayıp kapıyı şaşkın suratlı kızın yüzüne kapayacağı yerde ardına kadar açarak içeri girmesini söyledi.

Aslında hiç de şaşkın değildi kızın yüzü. Ürkekliği geçen bakışlarındaki son derece ilginç zekâ belirtileriyle birlikte, çok da cana yakındı. Oturmasını söyledikten sonra bile menekşe gözler bir an için yalnız bırakmadı Wanda'yı.

— Adın ne?

— Sue Slade... –dedi kız.

— Gece yarısını geçeli çok oldu Sue... –dedi Wanda ve kız güldü.

— Ben kocaman kız oldum artık Miss Oliver. Patchin sokağında kendi başıma yaşıyorum. Tiyatro dersleri de alıyorum bu arada.

— Aaron Foreman'dan mı?

— Hayır. O kadar param yok.

Wanda bir an, ben söylesem, öğrenci olarak kabul eder kızı, diye düşündü.

— Nasıl geçiniyorsun?

— Garsonluk, hizmetçilik falan yapıyorum. Foreman'a bir kez gitmiştim. Yetenekli olduğumu söylemişti.

— Yetenekli olduğuna inanıyor musun?

— Bilmem. Kimi zaman dünyanın en iyi oyuncusuymuşum gibi geliyor. Kimi zaman da ... –Omuzlarını silkerek sustu kız.

— Gözlerini bir an olsun ayırmıyordu yıldızdan. Rahatsız olmaya başlamıştı Wanda.

— Geceleri ben de dolaşırım sokaklarda. Senin gibi Wanda. Sana çok benziyorum. Seninle ilgili her şeyi okudum. Kimi zaman ben de uyuyamam. Sessizliğin bir örtü gibi kapladığı kent daha ilginç gelir bana. Ağaçların hışırtısını, otların büyümesini dinlerim. Gökdelenlerin camlarına vuran rüzgârın fısıltıları da gelir kulağıma. Kişileri de dinlerim. Sevişen, ağlayan, gülen insanların görünmeyen konukları olurum.

«Bu kız delinin biri» diye düşünmekten kendini alamadı Wanda. «En az benim kadar kaçırmış keçileri. Uyuyamadığımı kim söyledi ona?»

Kadının haberi olmadan Sue yerinden kalkmış, Wanda'nın oturduğu kanepeye yaklaşarak yere diz çökmüştü.

— Sen o kadar güzelsin ki! Güzel olduğun kadar da yalnızsın. Yüreğim param parça olur seni düşündükçe...

— Nereden biliyorsun yalnızlığımı?

— Yüzündeki hüzünden belli.

Gözlerini Wanda'nınkilerden ayırmayarak tok bir sesle konuştu:

— Erkeklerden zevk almıyorsun. Neden onlarla birlikte oluyorsun, anlamıyorum?

Ve Wanda'nın şaşkınlığına karşın elini tutup okşamaya başladı.

— Sen, genç ve duygulu bir ruhsun Wanda. Bense yaşlı ve köhneleşmiş bir ruh taşıyorum. İsa'dan önce on altıncı yüzyılda yaşadım. Lesbos adasında.

— Nerede?

— Lesbos'da. Yunan adalarından biri.

Wanda'ya dikkatle bakarak:

— «Sen bir elmasın / Toplayanların erişemediği bir meyva, / Kıpkırmızı, olgunlaşarak moraran sensin o dalda... –diye mırıldandı. Wanda'nın cevap vermediğini görünce de devam etti–: Seni bir zamanlar çok sevmiştim Atthis, / Bir zamanlar, çok uzun yıllar önce / Anılar hâlâ sıcak, hâlâ taze. / Yüz yüze, dudak dudağa duralım seninle / Çıkar peçeni göster gözlerini / Bak gözlerimin derin kuyularına, / Sil geçmişin soğumuş anılarını. / Getir şimdinin sıcaklığını, sevgisini dudaklarınla.»

— Beğendin mi?

— Çok güzel... –dedi Wanda uykulu bir sesle.

— Kimin yazdığını biliyor musun?

— Sen mi?

— Ben sayılır. 2500 yıl önce yaşadığımda yazmıştım.

Elini, Wanda'nın çıplak bacağına koymuş, yavaş yavaş okşuyordu. Sahibesine bakan bir köpeğin yakınlığıyle sulanmaya başlayan menekşe gözlerini ayırmıyordu kadından.

— Benden korkma... –dedi Sue–. Deli değilim. Hem de hiç. Ne yaptığımı biliyorum.

Başını Wanda'nın kucağına gömmüştü şimdi. Çıplak bacaklarında kızın soluğunu duymaya başlamıştı bile. «Zavallı yavrucak ağlıyor» diye düşündü Wanda. Kısa sarı saçları şefkatle okşamaya başlamıştı ki kızın dudakları baldırlarına değdi. Ve karşı koyacak hiç bir davranışta bulunmadan geriye doğru bıraktı vücudunu...

Birden yataktan fırladı Wanda. «Evet, belki de lesbianımdır... -diye düşündü-. Erkeklerden hiç bir zevk almadığıma göre sevici olmam gerek. Aptallaşma gene! Kadınlardan bugüne dek hiç zevk almadım ki! Hem kızı da bir daha görmedim. Ertesi gün kapıcıya tembih edip bir daha gelirse içeri almamasını söyledim. Üç dört ay durmadan mektup yazdı bana. Cevap da vermedim.»

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. Birden telefonun durduğu masanın önüne geldi. Almacı kaldırırken kendi kendine, «Rahatsız etmemelisin,» diye mırıldanıyordu. Numarayı yavaş yavaş çevirdi. İkinci çalışta cevap veren ses uykulu bile değildi. Sanki telefonun yanı başında oturup Wanda'nın aramasını bekliyordu.

— Dr. Rubinstein! Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama sizi görmem gerekiyor.

— Ne var?

— Uyu... Uyuyamıyorum!

— Bu yeni bir şey değil ki Wanda!

— İlâç almamaya karar verdim.

— Aferin.

— Uyuyamazsam almam gerekecek ama?

— Wanda uyuyup uyuyamamanın önemli olmadığını söyledim sana. Yatağa uzanıp gözlerin açık da olsa dinlenmeye çalışman yeter.

— Seni görmek istiyorum. Şimdi. Görmezsem delireceğim.

— Ne delireceksin, ne de delisin. Biraz hastasın, o kadar.

— Sağol Dr. Freud.

Bir süre konuşmadılar. Sonunda iç geçirerek, «Biraz sonra ofiste görüşürüz,» dedi Dr. Rubinstein.

Muayenehaneden içeri girer girmez evde hatırladığı Sue Slade hikâyesini anlattı doktora. O güne dek hiç sözünü etmemişti kızın.

— Sevici olduğunu sanıyor, bundan dolayı da üzülüyorsan boş ver. Çünkü lesbian falan değilsin.

— Nereden biliyorsun!

İlk kez sabırsızlık dolu bir sesle konuştu doktor:

— Herhangi bir şeyi nasıl bilir insan? *Sen* anlat o zaman. Kadınlara karşı bir istek duyuyor musun?

— Hayır.

— O zaman telâşlanmanın gereği yok. Zaten yeterince üzülecek şeyin var.

— Peki nasıl oldu o geceki sevişmemiz?

— Bu sorunun cevabını sen daha iyi bilirsin.

— Bu gece çok yardımcı oluyorsun bana!

Doktorun cevap vermediğini görünce, «Özür dilerim,» dedi yavaşça.

— Önemi yok.

— O gece olanlara gelince... Hazırdım galiba. Luke'den yeni ayrılmıştım. Gazetelerde hep birlikte geçirdiğimiz günlerle ilgili yazılar çıkıyordu. Yalnızlık da canıma tak etmişti. Tatlı bir kızdı. Güzel. Teselli

etmeye çalışıyordu beni. İhtiyacım vardı okşanmaya.

— Tatmin oldun mu?

— Hayır, ama iğrenmedim de.

— Geri dönmesini ister misin?

— Sanmam.

— Hepimizin homoerotik anları vardır.

— Ne vardır, ne vardır?

— Homoerotik. Yani hemcinsimize duyduğumuz seks duygusu. Örneğin —ki bunu çok kişi misal olarak vermiştir—, kucağına oturan küçük bir erkek ya da kız çocuğuna cinsel duygularla sarılan adam.

— Benim başıma böyle bir şey gelmedi hiç. Ama Calvin söz etmişti. Oğlu kucağına oturunca olurmuş... Mr. Walters'la da mı böyle olmuştu?

Doktor gülümseyerek başını salladı ve, «O herif değişik renkli bir at... –dedi. Wanda'nın anlamadığını görünce de–: Onunki başka. Cinsel sapıklık demek istiyorum...» diye ekledi.

— Calvin'le mutlu olmadığımı söylediğin zaman haklıydın. Ne varki onun yanında duyduklarım mutluluğa en yakın şeylerdi. Kırılmamın, acı çekmemin nedeni de bu.

Düşünceli görünüyordu doktor. Sormak istediği bir soruyu tartıp nasıl sorsam, diye geçiriyordu aklından.

— Ne sormak istiyorsun? –dedi Wanda gülümseyerek–. İki kişi de oynayabilir telepati oyununu.

— Haklısın. Sana sormak istediğim bir şey var. Nasıl soracağını düşünüyorum yalnız!

— Hiç düşünme. Sor gitsin!

— Eğer mutluluğa benzer duyguları sana ilk kez

tattıran Calvin ise ne diye onunla yaşarken Helmut Thierbach'ı aldın yatağına?

— O tencerenin de kapağını açmamız gerekiyor mu?

— Eninde sonunda konuşmamız gereken bir konu da bu...

— Sonunda yapsak iyi olur. Hazır değilim henüz.

Konuyu değiştirmek için Aggie Murphy'nin mektubundan söz etti Wanda. Kadından korktuğunu itiraf etti. Yazarın piyasadaki gücünü yadsımak olanaksızdı.

— Kişiler kendilerine tanınan sınırlar çerçevesinde güçlüdür, demişti Calvin. Filmcilerin hepsi toplanıp tüm yetkilerini bu karıya vermiş anlaşılan. Köpek karıya, herkes eyvallah diyor. El pençe divan duruyorlar karşısında. İstediğini göklere çıkarıyor, dilediğini de çamura buluyor. Yeni filme başlayan, karısını boşayan, çocuğu doğan herkes ona koşup bir bir anlatıyor. Yabancı ülkelere gidenler dahi telefonla onu arayıp ne yaptıklarını, ne yediklerini hatta kiminle yattıklarını bile anlatıyorlar.

— Ben bu kadını ve ona tanınan hakları anladığımı bile söyleyemem. Her halde bu, *piyasanın* değer verdiği şeyleri gösterir, demekle yetineceğim.

— O da ne demek?

— Sen ve senin *arkadaşların* reklamsız yaşayamazsınız. Bu kadın da reklam kaynaklarınızdan biri olduğuna göre onun dediklerini yapmanız gerekiyor.

— Benim o muşmula suratlı karıya ihtiyacım yok.

— O zaman neden korkuyorsun? Seni etkileyemediğine göre korkman da gereksiz.

— Beni yeterince baltalamaya çalıştı. Son bir yıldır soktuğu kazıkların haddi hesabı yok.

Doktor ses çıkarmadı. Kırışan alnı yavaş yavaş çizgilerini kaybetti ve dudakları yayılmaya başladı adamın. Kademeli olarak sırıtıyordu doktor.

— Neden güldün?

— Kullandığın sözcük ilginç.

— Ne sözcüğü?

— *Kazıklamak.* Ne demek olduğunu biliyor musun?

— Penis simgesi falan diyeceksin gene!

— Aslında öyle kullanılır.

— Hadi canım sen de. Kazıklamak, iğnelemek gibi bir şey. Yalnız, kazık, iğneden daha büyüktür.

(«Eğer kıpırdasaydın, o senin ırzına geçemezdi,» dedi yargıç.)

Ses çıkarmadı doktor. Ve genç kadın, korkusunu incelemeye başladı:

— Yıldız simgesini kaybetmekten korkuyorum her halde. Bana büyük zararı dokunabilir Aggie'nin. Bu güne dek de çok dokundu.

— Dokunabilir Wanda, dokunabilir... –dedi doktor Rubinstein herhangi bir şey söylemiş olmak için...

SAHNE 17

SONBAHAR 1955 - İLKBAHAR 1956

Wanda Oliver, Film Şirketi'nin kurulmasından iki hafta sonra Nick Fortis ve MGM kalesi düştü. Eylül ayının sonlarında oluyordu bu. MGM'ye gelen mektupların sayısı azalmamış, tam tersine gün geçtikçe artmıştı. Herkes W. O.'yu beyazperdede seyretmek istiyordu. Kadının, Calvin'le evliliği tüm dünya basınında günü gününe izlenmiş ve ona «Uluslararası Yıldız» damgasını vurmuştu.

MGM 75.000 doları kabullenmişti sonunda. İstediği filmde oynama hakkı; yönetmen, kameraman, kuvaför ve makyajcı seçim hakları da tanınıyordu ona.

Fortis, telefonla aramıştı Wanda'yı.

— Bebeğim, benim kötü bebeğim. Sana yeni bir senaryo yolluyorum. Filmin çekimini New York'ta yapabileceğimiz için gelmen gerekmez Hollywood'a.

— Adı ne?

— «*Detroit'li Kız*» -diyerek güldü yapımcı. Sırıtışın nedenini anlamamıştı. Wanda.

Telefonu kapadıktan sonra Calvin, «*Detroit'li Kız*» adlı müstehcen şiiri okudu ona.

— Böyle müstehcen bir filmde hayat boyu oynamam.

Fortis'in düşüncesi başkaydı. Filmin müstehcen adından gereken reklamı sağladıktan sonra, «*Öldürücü Kadın*» olarak değiştirirdi.

Yapımcıyla konuşurken Wanda'nın aklına iyi bir fikir gelmişti:

— Biliyorsun, kocam, herkesçe tanınan büyük bir ressam. Filmin sanat yönetmeni olursa, sevinirim.

Bir an düşündükten sonra, «Tabii bebeğim, sen ne dersen öyle olsun...» demişti Nick Fortis.

«*Öldürücü Kadın*», az daha tımarhaneyi boylamasına yol açacaktı yönetmen Dave Dunn'ın. Filmin yıldızı en az on beş kere çekilmesini istiyordu her sahnenin. Ne varki Calvin'in hazırladığı dekorlar, özel kostüm ve ışıklandırma filmin ta başlangıçta ne denli büyük bir başarıya ulaşacağını göstermişti. Aaron Foreman, büyük paralar alarak, New York'tan, iç sahnelerin çekimi için Hollywood'a gelmiş, bir an olsun Wanda'yı yalnız bırakmamıştı.

Bu sırada, *Yıkıcı Faaliyetleri İnceleme Komitesi*, Calvin'i tanık olarak çağırdı. Ünlü senatör McCarthy' nin başkanlığındaki bu komite Amerika'daki yıkıcı, bozucu ve komünist örgütleri incelemekle görevlendirilmişti.

Komünist, radikal ve anarşist grupların kınamalarına karşın son derece gerçekçi bir ifade verdi Calvin.

— Evet, yıllar önce Parti'nin üyeliğini faal olarak yaptım... Evet, Faşizme Karşı Sanatçılar Örgütü'nü kurdum... Hayır, bildiğim üyelerden hiç birinin adını vermem... Neden mi? Çünkü onlar da, benim gibi partinin iflâs etmiş bir örgüt olduğunu anlayınca ayrıldılar. Namuslarıyle çalışan aile reisleri oldular. Adlarını lekelemek istemem. Hem, Amerikan

vatandaşı ve insan olarak *ispiyonculuk* nefret ettiğim bir şeydir.

— İspiyonculuk mu? Ne demek istiyorsunuz? –diye sordu McCarthy.

Calvin büyük bir soğukkanlılıkla:

— Siz benden daha iyi bilirsiniz... –dedi.

Ama Komite, parlamentonun bir kolu olduğundan ressamın sözlerini meclise hakaret diye kabul etti ve mahkemeye baş vurdu.

«*Öldürücü Kadın*» setinde basın tarafından yakalanan Wanda soruları cevaplandırırken en az kocası kadar soğukkanlı ve bilinçliydi.

— Ben siyasetten anlamam çocuklar. Ama kocamın Büyük Sanatçı ve Büyük İnsan olduğunu biliyorum. Hem McCarthy gibi öcüler neden tüm yaşamlarını büyük insanları olduğu kadar küçük insanları da korumak için sarfetmiş kişilerin peşinden giderek harcarlar?

Ben sözümona büyük bir yıldızım. Ama bundan birkaç yıl önce piyasanın ileri gelen yapımcılarından biri bana ufak bir et parçası olduğumu ve işinin benim gibi *ufak etçik*leri satıp, takas etmekten ibaret olduğunu söylemişti. İşte benim kocam, o ufak et parçalarını korumaktan, onlar için uğraşmaktan başka hiç bir şey yapmadı...

— Sözünü ettiğin yapımcı Nick Fortis mi?

Burnunu kırıştırmakla yetindi Wanda.

«*Öldürücü Kadın*»ın çekimi bittikten sonra Calvin mahkemeye gitti ve bir celsede mahkûm oldu. Avukatı, temyiz ettiklerini bildirirken adliye binasının yan kapılarından birinin önünde bekleyen karısıyle buluştu Calvin ve birlikte dağ evinin yolunu tuttular.

Evde ancak iki gece kalabildiler. Kokularını alan televizyon kameraları ve gazeteciler kamp kurdu bahçelerinde. Bir gece yarısı basın Independence'a çekildikten sonra arabalarına binip tekrar Hollywood'a döndüler.

Gelgelelim manşetler peşlerini bırakmıyordu bir türlü.

Adi dergiler kan rengi başlıklar atarak aşağılık hikâyelerini tüm ülkede duyuruyorlardı:

«KOMÜNİST'LE EVLENEN YILDIZ», «KIZIL RESSAMLA YAŞAYAN SARIŞIN OYUNCU»

«SEKS Mİ, SABOTAJ MI?»

Hollywood'daki evi Annie Patch açmış, hizmetçileri toplamıştı yeniden.

Evin içi çuval dolusu mektuptan geçilmiyordu. Mektuplardan çoğunda imza yoktu ve her ikisine de yazılmıştı.

«Senin gibi güzel bir kız, komünistle nasıl evlenir?» diye soruyordu biri. Diğerinde ise, «Rusya'ya gitsene pis Yahudi!» deniyordu.

Mektupların çoğu «*Öldürücü Kadın*» filminin boykot edileceğini, Wanda'nın da sokaklarda çırılçıplak sürüklenmesi gerektiğini belirtiyordu.

Gelen çöplerden bir kısmını polise verdi Calvin. Ama çoğunu şöyle bir okuduktan sonra şömineye atıyordu.

Calvin, hayatından memnun değildi. Avukatı, temyiz mahkemesinin ya da en son çare olarak baş vurulan Yüksek Mahkeme'nin nasıl olsa beraatına karar vereceğini söylüyordu. Gene de içinde bir eziklik vardı.

Çalışamıyordu. New York ve Independence'daki

köklerinden sökülerek Hollywood'a gelmesinin de etkisi büyüktü. Evliliğinden de memnun değildi. Wanda Oliver uçurtmasının kuyruğu gibi hissediyordu kendini. Kadının çevresini saran reklam ve sevgi halkaları kendini boğuyor, kişiliğinin yavaş yavaş kaybolmasına yol açıyordu. Verdiği tüm kararları Calvin'e danışması, kendi fikrini almadan tuvalete bile gidemeyecek kadar aciz olması sıkıyordu ressamı.

Los Angeles'deki saray yavrusu evinde kocaman bir stüdyo yaptırmıştı Wanda kocası için. Çalışma odasının büyük penceresinden havuzu seyrederek günlerini geçiren Calvin çalışmak bile istemiyordu bu evde. Karısının parasıyle ve tekerlek desinatörlerin uğraşıyle meydana gelen bu stüdyoya mezarı gözüyle bakıyordu.

«Ne denli saçma fikirlerin var!» diye kendi kendini azarladı ressam. İnsanın karısı stüdyo hediye etti diye kızılır mı? Sen ona mücevher ya da kürk aldığında, o kızıp, «Ben bunları istemem» diyor mu?

Çocuklarını da özlemişti Calvin. «Benim gibi ağır başlı, ciddî bir adam nasıl olur da Hollywood'un seks sembolü sarışın bombasıyle evlenir?» diye düşündü. Aslında sekse karşı hiç bir düşkünlüğü olmayan bu aşk tanrıçasının dertleri yıpratmıştı adamı. Uyuyamaması, sürekli olarak yatıştırıcı ilâçlar alması, sabahlara dek bahçede tek başına gezinmesi sinirlerini bozuyordu Calvin'in.

Bir yıllık evliliğin sonunda, beraberliklerinin hüzün dolu bir hata olduğuna karar vermişti artık.

Filmin sanat yönetmenliğini yaptığından bu yana tablolarının fiyatı bir hayli yükselmişti. Bernard orijinali 50.000 dolara kadar alıcı buluyordu. Yüzdelerini

indirerek her geçen gün daha çok tablo ısmarlayan galeri sahiplerine verebilecek cevabı yoktu.

«Seks Bombası karımla evlendiğimizden bu yana, elime fırça bile almadım.» diye nasıl derdi?

Geri planda kaybolan Calvin, kimi anlarda fotoğraftan tamamen çıkarılıyordu. Kadının saatler süren makyaj ve hazırlıklarından sonra, kelebek gibi narin vücuduna sarılarak bir yerde dans etmesi bile olanaksızdı artık. Aslında bunlara pek üzülmüyordu. Ömrünce gazetecilerin şamatasından uzak yaşamaya çalışmıştı. Karısının üzerine çullanan basın, hiç değilse kendini rahat bırakıyordu şimdi. Ancak Mr. Wanda Oliver olarak adını yazmaya başlayan dergiler canını sıkıyordu. Bir zamanların ünlü sanatçısı bu etiketin altında kaybolmaya, sırtındaki yükü taşıyamayacak denli ezilen bir hamala benzemeye başlamıştı.

Beyazperdedeki yaşantısıyle, günlük, *özel* yaşantısı arasındaki fark kadında çift kişilik belirtilerine yol açmıştı. Ruh doktorlarının şizofreni dedikleri buhran kendini en çok karısının Cora Smith'le buluştuğu bir öğleden sonra baş gösterdi.

Manny, Wanda'nın ısrarlarına dayanamayarak tımarhaneleri teker teker dolaşmış ve Wanda'nın yirmi beş yıldır görmediği anasını bulabilmişti.

Encino yakınlarındaki dinlenme evinden dönen Wanda, «Beni tanımadı!» diye bağırarak krizler geçirmiş, günlerce kendine gelememişti.

Hastanenin konuk odasında baş başa bir saate yakın konuşmuşlardı ana kız.

— Anne, beni hatırladın mı?

— Tabiî hatırladım... -dedi Cora Smith-. Televizyonda gördüm seni. Ünlü yıldız Wanda Oliver'sın.

— Ben Emmaline...

— Hayır, hayır. Sen Wanda Oliver'sın.

— Öyle oldum anneciğim. Stüdyo değiştirdi adımı. Ama gene de senin kızınım. Sen de benim annemsin.

Tatlı tatlı gülümsüyordu Wanda'ya.

— Eğer çocuğum olsaydı senin gibi güzel olmasını isterdim. Sen o kadar şeker o kadar yeteneklisin ki...

— Bana bak anne... –dedi Wanda dayanamayarak–, ben senin bir parçanım.

— Çok güzelsin şekerim.

— Inglewood'u hatırlamıyor musun? Hardy sokağındaki küçük evi? Ben iki yaşındaydım o zaman. Ama gene de camlardaki mavi perdeleri hatırlıyorum. Kediyi de hatırlıyorsun değil mi?

— Tabiî... –dedi Cora Smith–. Kitty Powers. Komşumuzdu.

— Kitty değil, kedi, kedi. Bir gözü mavi, diğeri kahverengi...

— Ben kedileri hiç sevmem...

Calvin rahatlatmaya çalışmıştı karısını. Ne varki rahatlamak istemiyordu Wanda. Saatlerce hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Kocasının yatıştırıcı sözlerini dinlemek bile istemiyordu.

— Sen annene değil kendine acıyorsun... –dedi ressam sonunda dayanamayarak.

— Kadının acı çekmesine imkân yok artık. Gerçek dışı bir yaşamı var. Seni beni yaralayan, üzen şeylerle ilgisini kesmiş. Hem senin ayırdığın fon hayatının sonuna dek rahat içinde yaşamasını sağlayacak. Toplumun kaybettiği kişilerden biridir annen. Savaşta kaybolan, ölenler gibi...

«*Öldürücü Kadın*» filminin galasına yirmi dört saat vardı. Ve bu süre içinde Wanda iki ruhlu oluşunun en büyük örneğini verdi.

Bir gün önce mahvolmuş bir kadınken birdenbire...

Gruman Tiyatrosu'nda filmin galası yapılacaktı. Günün erken saatleriyle birlikte çevresi dolmaya başlamıştı sinemanın. Amerikan başkanı ya da İngiltere kraliçesinin geleceğini sanırdı insan kalabalığa bakınca.

Tiyatronun özelliği girişteki beton parktı. Bu parka Hollywood'un tüm ünlüleri el ve ayak izlerini bırakmışlardı yıllardır. Islak çimentoya basılan bir çift el ve ayak, çimento sertleştikten sonra olduğu gibi kalıyordu.

Wanda'nın el ve ayak izleri sonsuzluğa değin konmayacaktı ıslak çimentoya. Kalça izleriydi ölümünden sonra onu kamuoyuna hatırlatacak.

Üzerindeki ince beyaz tuvaleti çıkardı. Ten rengi bikini giymişti içine. Çevreyi dolduran kalabalık, birden çıldırdı ve deliler gibi alkışlayıp ıslık çalmaya başladı. Wanda yavaşça çimentonun üzerine otururken gözleri pırıldıyor, dudakları, pembe dilinin yardımıyle ıslak ıslak ışıldıyordu.

Yüzlerce flaş patlamaya başladı ve bando «*Sıcak*» adlı melodiye girdi.

Ertesi günkü gazetelerin manşetleri hayli ilginçti:

> «KALÇALARINI DALGALANDIRAN WANDA, SICAK DALGASINA SEBEP OLDU»

Galadan sonra verilen partide herkes filmin büyüklüğünden, Wanda'nın yüceliğinden söz etmişti.

Sabaha karşı çevresini saran asalaklar kaybolmaya başlamış ve bu da kadının gözleriyle Calvin'i aramasına yol açmıştı. Gelgelelim görünürlerde yoktu ressam. Saat beşte eve dönünce kocasını oturma odasında kitap okurken bulmuştu.

Ertesi gün öğleden sonra Nick Fortis yanında fedaîleri olduğu halde eve geldi. Yapımcının yanında o güne dek Wanda'nın hiç görmediği orta yaşlı biri vardı. Son derece yakışıklı olan adam Ipana reklamlarından fırlamıştı sanki. Ağzını her açışında karanlığı yırtan beyazlıktaki dişleri göz kamaştırıyordu.

Adam elini uzatıp Wanda'nın elini aldı ve dudaklarına değdirdi.

— Nasılsınız? –diyebildi sarışın kadın.

—Bu... –dedi Fortis gece kulüplerindeki takdimcileri andırarak–, Helmut Thierbach.

Wanda inler gibi bir ses çıkardı. Dizlerinin bağı çözülmüştü birden.

— Nereden bildin? Aylar önce Mr. Thierbach birlikte oynamamız için öneride bulunmuştu.

— Yavru bebek ben her şeyi bilirim. Bilmediklerimi de anlatsınlar diye para verdiğim yüzlerce adamım var.

Wanda, yakışıklı Alman'ı elinden yakalayarak olanları büyük bir ilgisizlik içinde izleyen Calvin'in önüne çekti.

— Kocam Calvin Bernard. Mr. Thierbach...

Calvin elini uzattı. Ancak Alman, uzatılan ele şöyle bir baktıktan sonra topuklarını vurarak başıyle selâmladı ressamı.

MONOLOG

26 MART 1957

Bugün yapacaklarını yaptılar. Yeni filmde beni oynatmayacaklarını gazetelere verdiler. «*Ish ka bibble*» İbranice «dert mi bana» demektir bu... «*Times*» gazetesinden aynen kopyasını çıkardım:

> Miss Wanda Oliver'ın uzun zamandan beri süren hastalığı nedeniyle yeni başladığı filmden çıkarıldığını bildirdi MGM Stüdyoları.
>
> Nick Fortis, Wanda Oliver'ın yerine Ivy Bancroft'la anlaşma yapıldığını açıkladı bugünkü stüdyo basın toplantısında.
>
> Miss Oliver üç aydan beri ancak on dört gün işbaşı yapmıştır... diyen stüdyo yetkililerinden biri yıldızın hastalığına da inanmadıklarını ekledi sözlerine.
>
> Ünlü oyuncunun sözcüsü ise, Miss Oliver uzun zamandan beri hastadır. Dr. Rubinstein ile Dr. Everett Russell bu konuda tanıklık yapabilirler demekle yetinmiştir...

Gazeteciler Annie'ın başına çöreklendi şimdi de. Hastalığını merak ediyorlarmış. Annie de cevap vermiyor kimseye. Her iki doktorumu da aramışlar. Ta biî ikisinden de cevap alamamışlar.

Gazetenin «sözcü» dediği bizim Annie Patch... Benim namıma vereceği son demeç de bu oldu. Evden attım karıyı. Tam kaçırdım keçileri canım! Emmaline Smith Kelly Wichmewski Bernard artık fırttırdı. Belki de bugün öğleden sonra MGM'e gidip, Ivy Bancroft karısını buradan atın da gerçek bir sanatçının nasıl rol yapabileceğini görün, derim.

Hayatta diyemem!

Dr. Russell'la Rubinstein kuşu telefon ettiler gazeteleri okuduktan sonra. Her ikisi de aynı şeyi söyledi. Artık dinlenip kendimi toparlayabilmem için fırsat çıktığını öne sürdüler. Rubinstein hastaneye yatırmak istiyor beni. Aslında psikiyatri kliniği demek istiyor ama bir türlü dili varmıyor. Onların demesine fırsat vermeden, şu işi ben yapsam daha iyi olacak. Ama onlar önerdi diye yapmayacağım. Artık benim hayatımı kimse idare edemez. Dümende yalnız ve yalnız ben varım.

Manny Fox da telefon etti.

Seni hemen görmem gerek Wanda.

Yalnız olmak istiyorum.

Konuşmamız gerek. Plan yapmamız gerek.

Telefonu suratına çarptım...

Evde tek başımayım artık. Geçen hafta tuttuğum Meksikalı hizmetçiyi saymazsak tabiî. Kafamı şişirecek kadar İngilizce bilmiyor Allahtan. Benim İspanyolcam da sizlere ömür, Calvin toz olalı... Onun için birbirimizin başını ağrıtmıyoruz.

Manny'nin yüzüne telefonu kapadıktan sonra gene çaldı boktan alet. Kalbim duracak gibi oldu bir an. Belki Calvin'dir diye düşündüm. Alıncı kaldırdığımda o güne dek duymadığım bir erkek sesiyle karşılaştım.

Hatırladın mı beni?

Nereden hatırlayacakmışım ki? Kimsiniz?

Norman Nutmeg.

Kim?

Nutmeg. «*Seks Bombası*»nın senaryosunu yazmıştım...

Ha evet. Nasılsın?

Gazetelerden okudum başının dertte olduğunu. Yardımım dokunur mu diye aradım...

Teşekkür ederim. Çok naziksin.

Hatırlıyor musun... Z-6-21'de sonunda, Claire de Luna'a âşık olmuştu...

Dudaklarımı ıslattım bir an. Ne diyeceğimi bilemiyordum zavallıya.

Çok iyi kalplisiniz Mr... Z... Norman yani. Bir şeye ihtiyacım olursa ararım sizi...

Telefonu kapadıktan sonra onu nerede bulabileceğimi sormadığım aklıma geldi.

Bu sabahki Aggie Murphy zehir fabrikası, çok yardımcı oldu bana. Hıyarto gene beni iğnelemekle meşgul:

> Wanda Oliver - Calvin Bernard gemisi yelken yırtıp alabora olalı birkaç ay oluyor. Islanmadan paçayı kurtarma hünerini yalnız Calvin gösterebildi bu kez. Riviera'da Sophia Loren'e benzeyen bir yıldızla dolaşıyor şimdi.
>
> Oliver cephesinde ise yeni bir şey yok. Tek bildiğimiz, stüdyonun ona «şimdilik» kaydıyla sepet havası çaldığı...

İyi şanslar! diye bağırdım kendi kendime. Ger-

çekten de Calvin'in paçayı kurtarmış olmasına seviniyordum. Bu sabahki basın toplantısında yokmuş Aggie. Nasıl oldu da ineği çağırmadılar. Yıllardır, tuvalete girdiğim dakikayı bile bilirdi salak. Belki de yaşlanıyordur. Aslında otuz yaşında olmama karşın bende yaşlılık belirtileri başladı. İşin aslına bakarsan benim yaşlanmam onunkinden çok daha önce oldu. Ne zaman yaşlanmaya başladım ben? Doğduğum gün mü? Mr. Walters'ın beni iğfal ettiği gün mü? Tom'la evlendiğim gün de olabilir. Reklam turnesine çıktığım zaman mı yoksa? Ya da Helmut'la...

«*Tutsak*» hayatımda çevirdiğim en iyi filmdi. Calvin bile senaryonun iyi olduğunu söyledi. Ne anlar o? Ressam. Yazar değil ki! Ama hazırladığı dekorlar kelimenin tam anlamıyle harikaydı. «*Öldürücü Kadın*» için hazırladıklarından bile iyiydi ki, o filmle Oskar'a aday gösterilmişti.

Filmin konusu da ilginçti. Amerika'daki savaş tutsaklarıyle ilgili bir yapımdı. Arizona'daki tutsak kampında geçiyordu olay. Helmut başroldeydi. İskoçya'da düşen bir pilotun tutsak kampındaki yaşantısını canlandırmıştı Thierbach. İngilizce öğrenmeye çalışması, Amerika'ya karşı yavaş yavaş duyduğu hayranlık arkadaşlarının bu tutkuya gösterdikleri tepki, yediği dayaklar...

Ben de tutsak kampının yanındaki çiftlik sahibinin kızını oynuyordum. Her gün atımla tutsakların yaptıkları yoldan geçerdim. Vücuduma yapışan pantolonlarla yanlarında durup, attan inerek uzaktan uzağa onları seyrederken, zavallı adamlar bana bağırıp ıslık çalarlardı.

Onlardan nefret ediyordum. Çünkü kardeşimi

Naziler öldürmüştü. Büyük ağabeyim ise kötürüm kalmıştı Normandiya savaşında. Gardiyanlar, onları benim yanımdan götürürken, yere tükürürdüm hep.

Bir gün samanlıkta Helmut'la karşılaştık. Arkadaşlarından ayrılıp samanlığa girmişti. Yarım yamalak İngilizcesiyle benden özür diledi arkadaşları namına...

Neden anlatıyorum filmin hikâyesini? Belki de birçok şeyin başlangıcı ve birçok şeyin de sonu olduğu içindir. «*Öldürücü Kadın*» bittikten sonra New York'tan ayrıldık. Calvin, Komitenin karşısına sürüklenmişti o sıra. Dağ evinde kaldık bir iki gün. Gruman Tiyatrosu'ndaki gala da bu sıralarda olduydu. Kıçımı çimentoya soktuğum için bir hafta küstü Calvin bana...

Islak çimentoya oturmak terbiyesizliktir... dedi bana. Sanki ben istemişim oraya oturmayı. Ulan stüdyonun kuklasıydım be. Herifler nereye çekse oraya gidiyorduk.

Herkesin ortasına çıkıp kıçını açtın. Eğer gerçek bir sanatçı olaydın Fortis'e de, adamlarına da canınız cehenneme, diyebilirdin. Ama nerede o yürek?

«*Tutsak*» filminin çekimine başladıktan bir hafta sonra Fortis, Manny'yi çağırıp filmden bana %10 vereceğini söyledi. Hem 75.000 dolar hem de gelirin %10'u. Aklım fırttı tabiî. Artık gerçek bir yıldız olmuştum.

Tam o sırada, Temyiz mahkemesinin kararı geri çevirdiğini öğrendik. Gazetelerde başyazılar çıktı. Aklın durur. Calvin, ben, Helmut, yönetmen ve sette çahşan işçilerle figüranlar arabalara dolup Tucson'a

gittik. Sabahlara dek içip eğlendik. Gazeteler Calvin'in beraat etmesini *ben* sağlamışım gibi göstermek istediler.

«*Times*» gazetesinin başyazarı bile kocamın kurtulmasını bana bağlıyordu:

> Komisyon, reklam peşinde koşan garip bir örgüt. Büyük bir ressamı mahkemeye verip sonradan da el altından çalışarak beraatını sağlamak kadar büyük bir reklam aracı nereden bulabilirdi? Hele o ressam Amerikan *Aşk Tanrıçasının* kocası olursa...

Bir başka gazete benim anlayacağım biçimde yazmıştı olayı:

> Yıldızın (ben yani) çevresini saran parlaklık o kadar göz kamaştırıcı ki zaten kör olan adalet, hanımı daha da karanlıklara itti. Onun (bu da ben) çevresini saran gürültü ise değil zayıf işiten terazili kadını, kulak, burun, boğaz uzmanlarını bile sağır eder...

Calvin bu tür yazılardan hiç mi hiç hoşlanmamıştı. Günlerce asık suratını çektik sette. Gene de o geceki gırgırımız tam yerinde ve çok neşeliydi. Neşemin artması Fortis'in verdiği % 10 değildi yalnızca.

Heyecanlanmamın en büyük nedeni samanlıkta başıma gelen, kulağıma fısıldanandı. Benimle konuşurken elimi (senaryoda olmamasına rağmen) tutan Helmut, Seni arzuluyorum... diye fısıldayıverdi kulağıma.

Belki de, birkaç saniye sonra söyleyeceklerini

tekrarlıyordur, diye düşündüm. Ama böyle bir satır hatırlamıyordum filmde. Gözlerimi kaldırıp gök mavisi gözlerine diktim. Şehvet parıltıları yanıp sönüyordu gözlerinde. Ve o anda, söylediklerinin filmle bir ilgisi olmadığını anladım.

Neyseki yönetmen, arkadaşlar herkes yerine! diye bağırdı da, beni büyüleyen o gözlerden bir an için olsun kurtardı. Işıklar yandı ve kameralar çalışmaya başladı. Tutsak giysileri içindeki adam başını öne eğip, arkadaşlarım namına, diye başladı sözüne...

O gece Tucson'a gittikti işte. Calvin kürkümü asarken Helmut yanıbaşımda bitiverdi ve, benim seni arzuladığım kadar sen de beni istiyorsun, dedi.

Bugüne dek o sözlerin beni neden heyecanlandırdığını anlamamışımdır. Sürüyle erkek, benzeri laflar etmiştir bana. Ama hiç biri beni böylesine etkilememiş, dizlerimin bağını bu denli çözmemişti. Helmut'un ağzından sözcükler çıkar çıkmaz doğru olduklarını anlamıştım. Ben de onu istiyor, arzuluyordum.

Belki yakışıklılığına tutulmuştum adamın, belki de erkekliğine olan güveni kanımı kaynatmıştı. Söylediği, yaptığı her şeyde belliydi bu güven duygusu. Her zaman sakin ve sessizdi Helmut. Kameranın karşısında bile son derece rahat oynuyordu. Belki de benim düşlerimdeki yeriydi adamın kollarına atılmamın nedeni. Uluslararası bir ünü vardı onun. Kameranın karşısına geçip rolünü yapmaya başladığı zaman herkes susardı da, yalnız onu seyrederdi. Karşısında oynayanlar bile onu seyretmekten kendi yapacaklarını unutur, söyleyeceklerini şaşırırlardı.

Benim rol yapma yeteneklerimi bile etkilemişti.

Rahat, her zamankinden daha kolay oynuyordum onunla birlikte. Mide bulanması ve baş dönmesi gibi peşimi bırakmayan illetler bu kez bir iki defa başıma geldi. Yaptığımın iyi olduğunu biliyor, yönetmenin bir kez daha aynı sahneyi çekmesini istemiyordum. Ne denli başarılı olduğumun ispatı da Fortis'in ilk haftalık çekimleri seyrettikten sonra bana verdiği % 10'du.

Tuscon'daki partiden sonra gözlerimle Helmut'u her yerde arıyordum. Küçükken beyazperdede seyrettiğim yıldızlar düşlerimin konuğu olup beni nasıl yalnız bırakmazlarsa Helmut da yirmi sekiz yaşımın *büyük düşü* oluvermişti.

İnsanlar beni aptal bilir. Ama enayi değilim ben. Kendi kendime yaptığım konuşmalarda da bundan söz ettim. Dedim ki Wanda'ya, çocukluk aşkından başka bir şey değil bu. Tom'dan bir zamanlar nasıl hoşlandıysan, Helmut'tan da öyle hoşlanıyorsun. Güneşten yanmış teni, beyaz dişleri, şakaklarına düşen ak, Alman aksanıyle konuştuğu İngilizcenin etkisi altındasın. Hem bugüne dek erkeklerle yatmaktan ne anladın ki? Bu adamla yatacaksın da n'olucak? Bu son soruya doğru dürüst cevap bile bulamadım.

Ama nereye gidersem gideyim o mavi gözlerin etkisinden kurtulamıyordum bir türlü. Karşılıklı oynarken, Calvin'le otururken, yemek yerken, başka oyuncularla çalışırken beni bırakmıyordu bir çift mavi göz.

Mavi, mavi, al sana mavi; ver bana mavi.
Sende var mavi bende yok mavi.
Tralala la la lam, mavi olsam
Göğe baksam. Yere düşsem...

Bana arzusundan söz ettikten iki hafta sonra, bir gece yatağımdan kalkıp üzerime pantolonla süveterimi geçirdim ve Calvin'le yattığımız çadırdan çıktım.

Nereye gidiyorsun? diye seslendi Calvin.

Uyuyamadım. Arabayla gezeceğim bir süre...

Calvin bu tür davranışlarımın yabancısı değildi. New York'ta ya da kaldığımız başka yerlerde, yalnız başıma gece yarısı sokaklarda dolaştığım çok olmuştur. Birkaç seferinde de polis arabaları beni durdurup nereye gittiğimi sormuşlardı. Kim olduğumu görünce de arabayla apartınana dek getirmişlerdi her kez.

Uzun lafın kısası, o gece arabaya atlayıp çekim yaptığımız platodan çıkarken hayatının kapılarından birini açıyor, bir diğerini de kapıyordum.

Anayola çıkar çıkmaz, dikiz aynasında beliren iki far Helmut'un peşimde olduğunu anlatmıştı bana. Arabayı yavaşlattım. Arkamdaki araba da hızını kesti. Sırf gırgır olsun diye gaza bastım. O da fırladı arkamdan.

Büyük dağların ortasında küçük bir vadi vardı. O vadiye gitmek için de bir toprak yola sapmak gerekiyordu. Arabayı toprak yola çevirdim ve girer girmez de durdum. Arkamdaki araba da durdu. Kapıyı yavaşça kapayarak arabamdan çıkıp ona doğru yürüdüm. Helmut, otomobilinden çıkmamıştı. Kapıyı açarak içeri girmemi söyledi.

Seksen mil kadar gittikten sonra yolun sol yanındaki küçük bir motelin önünde durduk. Bu arada ağzını açıp tek kelime bile etmemişti o.

Motelin «Ofis» yazan kapısının önünde durduk. Helmut içeri girdikten beş dakika sonra elinde sarı

bir anahtar olduğu halde dışarı çıktı. Tekrar arabaya binip ufak kabinlerden birinin önünde durduk. İçeri girer girmez Helmut kapıyı kilitledi.

Garipti sevişmemiz. Calvin'den daha fazla tatmin etmemişti beni. Ama adamın ellerinde hamur gibi yoğruldukça uzun yıllardır aradığımı huzura benzer birtakım duygularla doluverdim. O, ayaklarımdan başlayarak vücudumun her yerini öperken ben gözlerimi açmış, tavanı seyrediyordum. Harikaydı. (Tavan değil tabiî. Yoksa tavan mıydı harika olan?)

Yumuşak olduğu kadar bilgiliydi de sevişme konusunda. Almanca bir şeyler mırıldanarak seviyordu beni. Sonra birden duraladı. Almanca bilmediğim aklına gelmiş olacak ki, İngilizce konuşmaya başladı.

Küçük bakirem benim. Bebeğim. Aşkım. Harika bir yaratıksın sen...

Dilediği her şeyi yapmasına izin verdim. Ve onu mutlu kılacak her şeyi de yaptım...

Nereden öğrendin bu tatlı aşk oyunlarını? diyerek saçlarımı okşadı.

Birbirimizi çiğ çiğ yedik. Her yanım ısırık içindeydi. Ne varki en son ana dek, gözlerimin önünden Calvin'in hüzün dolu yüzü gitmiyordu. Bu, başıma gelen en heyecanlı şey, diye düşünmekten de kendimi alamıyordum. Gene de herkesin dediği yırtılmalar, patlayıcı sesler, akan şelâleler duymamıştım. Neden bu adamla sevişiyorum? diye aklımdan geçirdim.

O gece ve beraberliğimizin sürdüğü bir ay içinde kendi kendime, Calvin'i seviyorsun. Phil'den bile çok seviyorsun, diyordum. O zaman bu herifle yatmanın âlemi neydi? Bu soruyu cevaplandırmak için

pek uğraştığım yoktu aslında. Soruyor soruyor, gene de bildiğimi okuyordum.

Calvin hiç kuşkulanmadı. Yani işin başlangıcında. O gece şafak sökmeden kampa dönüp parmaklarımın ucuna basa basa çadırıma girdiğimde uyuyordu. Yavaşça soyunup yanına girdim. Farkında bile olmadı. Sabah uyandığında ben uyumamıştım. Çadırın tavanına dikmiştim gözlerimi.

Yüzün sapsarı... demek oldu ilk işi, uyanınca. Sabaha dek uyuyamadın mı?

Ben hiç uyumam... dedim. Dünyanın sekizinci harikasıyım ben. Uykusuz Wanda. Bir gün gözlerimi kapayıp bir uyuyacağım, bir daha da uyanmayacağım.

Saçmalama! dedi. Neden uyku hapı almadın?

Onlarsız uyumaya çalışıyorum.

Rubinstein mı söyledi bunu?

Hayır. Benim fikrim bu.

Bana sorarsan uyuman için ne gerekliyse alman iyi olur.

Bu gece alırım... dedim. İhtiyacım var...

SAHNE 18

YAZ - SONBAHAR 1956

O yaz, Arizona'nm sıcağı çekilecek gibi değildi. Isı yükseldikçe, «*Tutsak*» setinde çalışan Calvin'in de karısına duyduğu arzu çoğalmaya başladı. «Ne kadar garip!» diye düşündü Calvin. Böyle şeylerin tropiklerde olduğunu okumuştum. Arzu ısıyla orantılı olarak artarmış...

Sete gelmeden önce dileklerini her zaman yerine getiren Wanda, bu kez pek yanaşmıyordu sevişmeye. Sıcaktan baygınlıklar geldiğini öne süren genç kadın, yataklarını bile yarın metre ayırmış, rahat uyumak istediğini söylemişti. «Uykusuzluğun etkisi altında günden güne yıpranan kadının oynaşmaya gücü yoktur» diye düşünen Calvin isteklerini zorla kabul ettirmeye de yanaşmamıştı.

Thierbach'ın iyi bir oyuncu olduğu belliydi. Calvin çok beğenmişti adamın rol yapma becerisini.

Parlamento'ya hakaret ettiği gerekçesi üzmüştü ressamı. Mahkûm olması da tuz biber ekmişti duygularının üstüne. Gerçi avukat mahkûm olacağını bildirmişti ona. 1947 yılındaki *Hollywood Komünistlik* davalarından bu yana siyasal hava belirli bir biçimde yumuşamadığından *kızıl* damgasını haklı ya da haksız yiyen herkesin mahkûmiyeti olağan kabul edilmeliydi.

Ne varki Temyiz mahkemesinin kararı bozması ressamın Amerikan demokratik düzenine duyduğu güvensizliği bir anda silivermişti.

Beraatını karısına borçlu olduğu yolunda çıkan yazılara pek de kulak asmak istememiş, bunları saçma sapan şeyler olarak nitelendirmeyi daha uygun bulmuştu. Tucson'daki otelde verilen partide çok eğlenmişti Calvin. Wanda'nın bu zafere bütün kalbiyle katılması da moralini yükseltmişti. O gece Calvin'e sarılmış ve kocasının tüm okşamalarına ses çıkarmayarak nefis bir aşk gecesi sunmuştu erkeğine.

Bu nedenle, o geceden sonraki arzularını karısının kabullenmemesi şaşırtmıştı adamı. Baş ağrısından mide bulantısına değin sürüyle mazeret uydurarak vücudunu arayan ellerden silkinip kurtulmaya çalışmıştı. Ancak yemek yerlerken ne baş ağrısı ne de mide bulantısından söz etmeyen Wanda, tam tersine kahkahalar atıp anlattığı fıkralarla çevresini neşeye boğmuştu o gece.

Sabaha karşı, saat bir sularında çadırdan ayrılıp arabayla dolaşmak istediği işte o geceydi. Ve o geceden bir hafta sonra çalışma masasının üzerinde beyaz bir zarf bulmuştu Calvin. Zarfın içinden çıkan el kadar bir kâğıda «Karın, geceleri H.T.'le kırıştırıyor,» yazılıydı.

Bir an kâğıdı buruşturup çöp tenekesine atmayı düşündü Calvin. Başka birinin eline geçeceği aklına geldiğinden çakmağıyle yakıp küllerini attı sepete. Ne varki kuşku denilen kurt yavaş yavaş kemirmeye başlamıştı içini. Karısını daha bir dikkatle izlemeye, Helmut'la beraberken tavırlarını, konuşmasını gözetlemeye çalıştı kadının.

Hiç bir şey görememişti. Aşk sahnelerini iyi oynuyordu çift. Ama profesyonellerden de bu beklenirdi. Hollywood'un yıllar önce uyguladığı kapalı ağızla öpüşme türü çoktan unutulmuştu. Şimdi oyuncular ağızlarını açarak, dilleriyle bile öpüyorlardı birbirlerini. Hiç bir hatayı bağışlamayan kamera, aşka susamış seyirciyi ancak bu şekilde tatmin edebiliyordu. Gerçekçilik akımı her şeyde olduğu gibi aşk sahnelerinde de, oyuncuların özel yaşantılarındaki sevişme tekniklerini uygulamayı buyuruyordu.

Mektubu aldığı gece, karısı geceliğini giymiş yatmaya hazırlanırken, umursamaz bir edayla konuştu Calvin:

— Gülünç bir şey anlatmak istiyorum Em. Kampta kulaktan kulağa senin Helmut'la yattığın söyleniyor.

Calvin'in şaşkınlıktan sandığı, aslında korkudan irileşen gözleriyle kocasına bakarak kekeledi Wanda:

— Ki... Kim söyledi?

— İmzasız bir mektup aldım.

— İnandın mı?

Kızmıştı Calvin.

— Böyle bir şeyi nasıl sorarsın Wanda?

— Asıl böyle boktan şeyleri *sen* nasıl sorarsın?

— Neyse unutalım. Özür dilerim.

— Boş ver... -diyerek yatağa girdi Wanda. Calvin bir iki dakika sonra örtüyü kaldırarak karısının yanına girmek istedi.

— Bu gece olmaz Napoléon. Çok yorgunum... -diyen kadın, baş ucundaki viski şişesinden bir iki yudum alarak sırtını çevirdi.

Uzun süre yatakta gözleri açık yattı Calvin. Böyle bir buluşmanın nasıl olabileceğini düşünüyordu.

Karısı günlerini kameranın karşısında, gecelerini ise yanı başındaki yatakta geçiriyordu. Kendini aldatabilmesi için zamanı bile yoktu. Gene de bir hafta önce gece yarısı çıktığı otomobil gezintisini unutmamak gerekiyordu.

«Hay Allah kahretsin! –diye düşündü Calvin–. Ne yapmak istiyorsun? Hem kendini hem de evliliğini mahvetmek midir niyetin? Evlilik mi? Daha birkaç ay önce evliliğin bittiğini düşünen sen değil miydin? Kıçını ıslak çimentoya soktuğu gece! Değişen hiç bir şey olmadı o günden bu yana. Ne sen ne de Em değiştiniz. Belki de Hollywood Ece'sine hokkabazlık yapmak, hoşuna gitmeye başladı!

Hollywood'da çalışıyorsun diye onlar gibi düşünmen gerekmez. O kentte herkes sahtekâr, yalancı, dolandırıcı. Erkekler ya seks delisidir ya da tekerlek. Kadınlardan sevici olmayanları da orospu.

Aslında kadınlık, oyunculuk ve kişilik açısından birçok eksiklikleri olmasına karşın Em —hayır hayır onu Wanda olarak kabul etmelisin— tatlı, şeker gibi bir yaratık olup senin onu arzuladığın *kadar*, en az seni seven ve arzulayan biri. Ama sen onu nasıl arzulayabilirsin? Ona nasıl ihtiyacın olabilir? Birçok bakımdan yetersiz olan bu kadın seni nasıl kendine bağlayabilir? Senin düzeyinde değil konuşmak, öksürmekten bile yoksun olan *karın*, kamuoyuna papağanlığını yaparak aydın havasına bürünme uğraşında. Bunun kadar iğrenç ve tiksindirici bir şey olabilir mi? Onun için yaratılan beyazperdedeki görüntüye öylesine alışmış ki mankafa imajını silmemek için beynini inkâra bile götürmüş işi. Ruh doktoruna gitmesinin nedeni de başka. Tedavi olmak falan değil. Aslının ne olduğu-

nu öğrenmek de istemiyor. Dileği, perdedeki görüntüyü beyninde de destekleyecek bir yardımcı bulmak. Ancak bu yolla perde imajına daha yakın bir yaşantıya kavuşmuş olacak.

Bilinçaltı bir etkiyle ertesi sabah arabasına binip Tucson'a gitti Calvin. Postaneye girdiğinde, buraya dek nasıl geldiği bilincine varmış değildi. Telefon rehberini eline alıp, «D» harfini arayınca yapmakta olduğu işin burukluğu benliğini sarıverdi. Ama bu saatten sonra dönüş yoktu artık.

A. Forrest, özel dedektif; eski bir binanın ikinci katında oturuyordu. Calvin'in kekelemelerini, kızaran yüzünü görünce, «Ben böyle şeylere alışığım arkadaş. Belki de düşündüklerinin aslı astarı yoktur. Ama gene de denemede yarar var. Ben sana iki haftaya dek bir cevap veririm...» dedi.

Dedektif, ertesi gün sete gelmişti. Calvin'in aracılığıyle elektrik ustası olarak işe başladı. Daha ilk günden Calvin, adamın parasını verip bir an önce defedeyim diye çok düşündü...

Wanda'yla Helmut'un kamera dışında birbirleriyle konuşmamaları, kuşkusunu arttıran ve dedektife yol vermemesini sağlayan nedenlerden biriydi.

Tucson yakınlarındaki motel odasında da birbirleriyle konuşmamışlardı. Haftada iki kez buluşuyorlardı. Birlikte oynadıkları sahnelerde fısıldaşarak ayarlıyorlardı randevu günlerini.

Motele ilk seferden sonra birlikte gitmediler. Oraya ayrı arabalarla gidip odayı ilk tutan, büyük bir sabırsızlık içinde motelde âşığını bekliyordu.

— Beni seviyor musun? –diye sordu Wanda bir gece.

— Tabiî *mein Schatz!*

— Beni sevdiğini söyle.

— Seni seviyorum.

— Beni mi seviyorsun, yoksa benimle yatmayı mı?

— Hem seninle yatmayı, hem de seni.

— Benimle... Ev... Evlenir misin?

Yerinden doğrulup kadının yüzüne baktı ve:

— Sen zaten evlisin... –dedi.

— Bekâr olsaydım?

— Böyle sorular senin gibi olgun kadınlara yakışmıyor hayatım.

Tekrar kadına sarıldı.

— Sevişelim...

— Ben olgun falan değilim... –diye üsteledi Wanda.

Cevap vermedi Helmut. Ama bu işten bir an önce paçayı kurtarmanın da gerektiğini düşünmüyor değildi. Bıkmaya başlamıştı bu mankafa karıdan. Hem, Wanda âşık olmaya başlıyordu ki bu ilerisi için birtakım karışıklıklara yol açabilirdi.

— Sevgilim, ben bugüne dek hiç bir kadına bağlanamadım. Seni sevdiğim kadar da hiç bir kadını sevmedim desem yalan olmaz. Gene de seninle evlenemem.

— Neden?

Birden pencerede bir ışık parladı. Helmut başını çevirip daha dikkatli baktığında ışık kaybolmuştu. «Araba farıdır» diye içinden geçirerek tekrar Wanda'ya döndü.

— Neden mi? Çünkü iyi bir koca olamam ben.

— Harika bir koca olursun.

— Harika bir kocan var... –diye söze başlamıştı

ki Wanda hışımla yataktan fırlayıp karşısına dikildi.

— Kocamdan nasıl söz edebilirsin?

Masmavi gözler, o her zaman sıcacık bakan göktaşları, şimdi buz gibi olmuştu.

— Kocandan, neden söz etmeyecekmişim?

— Çünkü...

— Saçmalamayı bırak Wanda. Sen evlisin. Buraya geldiğin zaman da evliydin, buradan ayrıldığın zaman da. Calvin senin olduğu kadar benim hayatımın da inkâr edilmez bir parçası. Üstelik takdir edip sevdiğim bir insan.

— Sağol... –dedi Wanda ve pantolonunu giymeye başladı–. Ben kampa dönüyorum Helmut. Sen, ne halin varsa gör...

İki gün sonra A. Forrest, Calvin'e bir zarf uzattı ve, «Tucson Otelinin barında buluşuruz,» diye fısıldadı.

Tucson'a on mil kalıncaya dek zarfı açmadı Calvin. Korkuyordu. Sonunda toprak yollardan birine arabayı çekip titreyen parmaklarıyle zarfı yırttı. İçinden büyük bir fotoğraf çıktı... Midesi bulandı birden. Kapıyı açıp bagaja dayanarak kustu ressam. Resme tekrar bakmak istemiyordu. Zorla arabaya yürüyüp içeri girdi.

Forrest'i barda görür görmez ilk işi, «Negativleri ver,» demek oldu.

Dedektif sesini çıkarmadan ikinci bir zarf uzattı Calvin'e.

— Ne zaman çektin bunları?

— Önceki gece. Saat üç sıralarında. Adobe Moteli diye ufak bir yere gitmişlerdi. Bastığım fo-

toğrafın arkasında yazılı. Diğerlerini tab etmedim...

— Borcum ne?

Forrest, ressamın uzattığı paraları cüzdanına yerleştirirken:

— Üzüldüm arkadaşım; çok üzüldüm... -diye mırıldandı.

Üç gün kimseye söz etmedi fotoğraftan. Zaten anlatabileceği Wanda ya da Helmut'dan başkası değildi.

Üçüncü gün bulutlar çıkmış, çekim için vazgeçilmez güneş, ışınlarını saklamıştı. Yönetmen tatil olduğunu söyledi o günün. Ve herkes arabasına binerek sağa sola dağıldı.

Wanda kocasına dönerek:

— Hazır işimiz yokken bulduğumuz vahaya gidip piknik yapalım mı Cal? -diye sordu.

— Olur...

Vahaya gelmeden önce sağa ayrılan yollardan birine saptı Calvin ve arabayı durdurduktan sonra karısına çevirdi gözlerini.

— Boğucu sıcak var burada... -dedi Wanda.

Calvin düğmeye basarak arabanın tentesini kapattı ve ellerini direksiyonun üzerine kenetleyip kum yığınlarına dikti gözlerini.

— Neden yalan söyledin?

Boğazı yanıyordu ressamın. Yutkundu. O güne dek kontrolunu hiç bir zaman kaybetmemiş sinirinin arkasına sığınarak, saçma bir iş yapmamıştı.

— Ne demek istiyorsun?

— Helmut'la yatmadığını söylemiştin...

DİYALOG

28 MART 1957

Doktorun ofisine girdiğinde deli gibiydi. Adamın karşısındaki koltuklara baktıktan sonra yanında kül tablası bulunan mavi deri koltuğa oturup titreyen parmaklarıyle bir sigara yaktı. Muayenehanede ilk kez kül tablası oluşu şaşırtmamıştı kendini. Farkında bile değildi...

— Bana yardım etmezsen bir daha gelmiyorum... –diye söze başladı–. Yardım edebileceğine pek aklım kesmiyor ya... Kimse yardımcı olamaz bana. Bu *konuşarak tedavi* dalgasından da hiç bir şey anladığım yok. Ne yemek yiyorum, ne de uyuyabiliyorum. Şişeyle hap içsem bile uyku girmiyor gözüme. Yaptığım tek iş kiloyla içki içmek...

— Nembutalleri nereden buluyorsun? –dedi Rubinstein sert bir sesle–. Sana iki şişeden fazla yazmıyorum. O da ayda bir...

— Senden başka ilâç yazan doktor yok mu Los Angeles'te?

— Wanda, hastaneye yatmanı defalarca söyledim sana. Dr. Russell'dan da aynı şeyleri duydun.

— Hayır, hayır, hayır. Hastaneleri iyi bilirim ben. Zorla götürürseniz ne âlâ. Ama kendi ayağımla tıpış tıpış gideceğimi sanıyorsan aldanıyorsun.

Sigarayı söndürüp yenisini yaktı. Aslında sigaradan zevk alınıyordu. Ne varki doktorun bir şişe viski açıp önüne sürmeyeceğini de iyi biliyordu.

— Calvin'le sen...

— Evet?

— Ben anlatmayım da sen konuş.

— Ha... Hayır... –Elini doktora uzattı. Özür dilemek istiyordu adamdan.

— Başka şeylerden konuşalım. Dün anlatmaya başladıklarımdan... Konuşmaya başlayınca belki açılırım da öbürkilerden de söz ederim.

Başıyle onayladı kadının sözlerini doktor.

— Arabada bana söylediklerini hatırlıyorsun? Ben de, «Helmut'la yattığımı nereden çıkardın?» dedim.

«İstersen resim göstereyim,» dedi. «Beyazperdede mi, yoksa fotoğrafta mı?»

«Önceki gece herifle yatarken çekilen resmin!» dedi.

Yalan söyleyeceğime, ya da kendimi korumaya çalışacağım yerde zavallıya tüm gücümle yüklendim. «Ne biçim kocasın sen? Karısının peşine ispiyoncular takan adam erkek değil, tekerlektir.» Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Aslında ağlamak falan istemiyordum. Ama içimden öyle geldi. Hıçkıra hıçkıra yığıldım koltuğun üzerine. O hiç sesini çıkarmıyordu. Çöle dikmişti gözlerini.

Bir süre ağlamaya devam ettim. Sonunda, aldırmadığını gördüğüm için olacak, «Sen hayatında kimseyle yatmadın mı? –dedim–. Hem onunla yattıysam n'olacak? Ha? N'olacak? Sen karınla evliyken benim üzerime çıkmayı biliyordun ama?»

Aslında söyleyebileceği çok şey vardı. «Seninle yattığım zaman karımdan ayrı yaşıyordum... –diyebilirdi–. Evlendiğimizde üç çocuğumu ve karımı sildim defterden. Yalnız senin için yaşadım; seninle birlikte olduğum zamanlarda da kimseye bakmadım,» bile demedi.

Sonunda, «O herif Nazi,» dedi.

«Ne Nazisi?» dedim ben de.

«1956 yılındayız. O da kırkın üstünde olduğuna göre savaşta Alman ordusunda olması gerekir.»

«N'apalım? –dedim şirretçe–. Nazi mazi önemli değil. Önemli olan adamın gelip bana, 'Seni istiyorum, arzuluyorum,' demesi. Tam bir erkek gibi geldi ve beni aldı.»

Bunun üzerine hiç ses çıkarmadan arabayı çalıştırdı Calvin ve geri dönmeye başladık. Tek söylediği, «Film bitinceye dek birlikte kalırız. Ondan sonra sen yoluna ben de yoluma. Dedikoducu karıların sütunlarına sakız olmak istemem,» oldu. Ben de, «Nasıl istersen,» dedim.

Üç hafta kalmıştı çekimin bitmesine. Birbirimize karşı son derece saygılıydık Calvin'le. Sırf adı kötüye çıkmasın diye yapıyordu bunları.

Helmut, olanları çoktan anlamıştı. Çünkü kameranın karşısında sürekli olarak hastalanıyordum. Motele gitmemiz için çaktırmadan sinyal verdim Helmut'a birkaç kez. Oralı bile olmadı. Sonunda arabayla yolunu kestim ve binmesini söyledim. Bir süre gittikten sonra arabayı durdurup olanları anlattım ona. Bembeyaz kesildi. «Anlamıştım zaten,» dedi. Fotoğraftan söz edince daha da bozuldu. Görüp görmediğimi sordu. Ben de, «Calvin anlattı,»

dedim. «Aman Allahım. O adama bunu nasıl yapabildim!» demez mi? Herif beni düşünmüyordu bile.

Ertesi gün filmin çekimi bitmişti. Helmut, bana görünmeden ayrıldı setten. Los Angeles'i aradığımda New York'a, New York'u aradığımda da Avrupa'ya gitmiş olduğunu söylediler. Bir daha da ne yüzünü gördüm ne de sesini duydum.

Utancımdan yerin dibine girecek gibiydim sanki. Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olmuştuk. Los Angeles'teki eve gelinceye dek bir kelime konuşmadık Calvin'le. Kapıdan içeri girer girmez merdivenleri üçer beşer tırmanıp odasına çıktı. Ben de arkasından. Bavullarını topluyordu. Nereye gittiğini sordum. Hatırlar mısın, Luke'a da aynı şeyi sormuştum. «New York'a. Mahkemeye baş vurabilirsin,» dedi.

Ben de Helmut'un gittiğini söyledim ve yalvarmaya başladım. «Kabahat Helmut'un değil benim... –dedi–. Zamanında eyvallah demesini bilmedim. Ne zamandan beri bitmişti bu evlilik dediğimiz oyun. Seninle yaşamama imkân yok. Beni sünger gibi içine çekiyorsun. İliklerimi temizledikten sonra da kusuyorsun dışarı. İki yıldır tek resim bitiremedim. Allahın belâsı bir film yıldızına bakıcılık etmekten başka hiç bir işe yaramadım.»

Bu sözleri duyunca çığlığı basıverdim. Ama o, hiç sesini çıkarmadan, bavulunu toplamaya devam etti.

«Benim anadan doğma resimlerimi yaparken süngerden falan söz etmiyordun ama? Orospuymuşum gibi davranırken iyi miydi?»

«Sen zaten orospusun kızım. İki dolarlık bir orospudan daha aşağısın. Yılanın karnı bile senden yüksektir. Seks sembolü olup havalarda dolaşmana rağmen buzdolabından farkın yok. Bunun nedeni de erkeklere olan nefretin. Böylece de kendinden nefret ediyorsun. İçkinin, uyku haplarının nedeni de bu.»

İşte o zaman yalvarmaya başladım asıl. Beni anlamaya çalışmasını, bana yardım etmesini söyledim. Beni sevdiği halde terk edip gitmesinde anlam olmadığını; bir daha kimsenin yanına bile gitmeyeceğimi yalvararak anlattım.

Hiç sesini çıkarmadan, ölü gözlerle bana bakıyordu. Diz çöktüm önüne. «Seni seviyorum. Seviyorum, seviyorum, seviyorum...» diye ağladım.

«Bu sevgiyi gösterme yolların çok garip!» dedi.

Kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Elinde bavulları, gidiyordu.

«Beni bırakırsan kendimi öldürürüm!» diye son bir kez yalvardım.

«Seni ölümden başka bir şey paklamaz!» diye mırıldandı ve gitti...

Bir süre ses çıkarmadan durdu Wanda. Gözlerini kaldırıp doktorun yüzüne baktı ve zayıf bir sesle:

— Doğruyu söylüyordu değil mi? –diye sordu.

— Sen ne dersin?

— Söylediklerini hatırlıyorum da gerçek payı olduğuna karar veriyorum. Önüme gelenle yatmamın nedeni her halde beni tatmin edecek erkeği bulma arzusundan doğuyor. Bu tür hakaretleri aramamın nedeni de kendimin çok aşağılık bir yaratık olduğumu bilmemden ileri geliyor.

Bir süre düşündükten sonra devam etti Wanda:

— Herkes aynı şeyi söyledi bana. Gittiğim bakım evlerindeki üvey ana ve babalarım... Kimsenin bana sahip çıkmayacağını söylediler hep. Piç, mikrop, ayak bağı gibi sözcüklere alıştım. Belediye parasını veriyor diye bana baktılar... Beni sevseydi anlardı halimden. Helmut'u da anlardı.

Ağlıyordu Wanda. Acı göz yaşları süzülüyordu milyonların hayran olduğu gözlerden. Başını tekrar kaldırıp doktora baktı ve küçük bir çocuk sesiyle fısıldadı:

— Bana *yardım* et. N'olur yardım et...

— Sen kendi kendine büyük yardımda bulunuyorsun Wanda. Hiç olmazsa durumu anlamaya başladın.

— Beş paralık yardımı bile dokunmaz onun. Durumu anlamak ne demek? Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Sen de karşıma geçmiş beylik laflar edip duruyorsun. Kalbimi paralayan bu acıdan kurtar hiç olmazsa...

Hıçkırmaya başladı. Doktor tane tane konuşarak:

— Hastaneye yatsan? -diye söze başladı.

— *Yatsan* değil, kapatılsan demek istiyorsun. Neden kelimeleri saklamaya çalışırsın hep?

— Sözcüğün önemi yok. Önemli olan...

— Önemli olan benim hastaneye falan yatmayacağım. Gittim hastaneye. Yattım da. Calvin gittikten üç gün sonra yattım. İki gün iki gece odamda deliler gibi dolaşıp duruyordum. Annie kapıyı açıp benimle konuşmaya çalıştı. Yalvardı dinlenmem için...

«Delireceğim Annie,» dedim. Boş vermemi söyledi. «O Allahın belâsı heriften kurtulduğun iyi olmuş!» dedi.

«Allahın belâsı değil o. Dünyada tanıdığım en iyi insan. Onu aldattım. Adını çamurlara buladım. Nazi pezevenkle yatıp adileştirdim Calvin'in bana olan sevgisini. Gazeteler manşet bile attı. Helmut Naziydi Nazi. Calvin ise *Yahudi*. Böyle adi bir şeyi nasıl yapabildim? Nasıl?

Naziler, kadınlar için ne düşünür biliyor musun Annie? Bizlerin çocuklara bakıp dadılık etmekten başka hiç bir yerimiz yoktur toplumda. İçlerini boşalttıkları adi bir kenefizdir biz. Helmut da beni öyle gördü... Diz çöktüm Annie. Yalvardım, gitme diye. Gitti... Gelmeyecek artık...»

Ertesi gün de hastaneye kapattırdım kendimi. Odanın birine kilitlediler. Sigaralarımı, çantamı, kemerimi aldılar. Firketelerimi bile ayıkladılar saçlarımdan.

Arada bir kendini beğenmiş asistanlardan biri gelerek, halimi hatırını soruyordu. Gerçekte herifin sağlığımla falan pek ilgilendiği de yoktu. Giydiğim gecelikten görünen memelerimde, bacaklarımdaydı gözleri. Bıraksam üzerime çullanıp yatağa atacaktı beni.

Sonunda dayanamadım o boktan yere. Annie Patch'le Fox ziyarete gelmişti beni. Senden söz ettiler. Kendi isteğimle tımarhaneye kapatıldığım için imzayı basıp ayrıldım o hayvanat bahçesinden.

Altı aydır da sana geliyorum. Ve bu süre içinde değişen bir şey de yok. Senin keyfin ve sağlığın yerinde, bense geberiyorum.

— Bunu anlaman imkânsız.

— Gerçeği benden saklıyorsun. İyileştiğimi söylemenin anlamı yok. Bir iki dakika önce tımarhaneye kapatmak istedin beni...

— Kapatmak değil yatırmak. Hem tımarhane değil ki benim önerdiğim. Özel klinik. Dinlenip, senin için hazırlanmış yemekleri yiyerek kendine gelebilirsin.

— İçeri girmeden de halledebilirim bunu.

— Yapmıyorsun ama!

— Evet, yapmıyorum.

Birden aklına annesi geldi. O da özel klinikteydi şimdi. Ve biliyordu öyle bir deliğe girerse bir daha çıkamayacağını. Cora da çıkamayacaktı oradan.

— Benim en büyük derdim baba kompleksi. Ama ne sen benim babamsın, ne de Calvin. Helmut, Luke, Buck hatta zavallı Phil bile babam değildi benim...

SAHNE 19

KIŞ 1956 - 1957

Hastanedeyken Calvin'e uzun mektuplar yazmıştı Wanda. Hiç birine cevap alamadı. Hastaneden çıkar çıkmaz da eve gidip iki hafta durmadan kocasını aradı. Ama Calvin konuşmak bile istemiyordu karısıyle.

Evde oturup dışarı çıkmıyordu hiç. Eski dergileri okumakla geçiriyordu günlerini. Sinema dergilerinden biri yıllar önce yapılan röportajdan söz etmişti:

«Wanda'ya sorarsanız, babam öldü der. Aslında babası Los Angeles yakınlarında oturuyor. Film dünyasıyle hiç ilgisi olmayan...»

Dergiyi karıştırırken, 1950 yılında J. P. Treadwell'in sözleri geldi aklına.

— Babanla yatmak ister miydin?

Ama o, Phil'i sözkonusu etmişti. Başka şeyler de söylemişti o gün.

— Senin için yazılan palavralara sen de inanmaya başladın. Baban ölmedi. Ve ....'de oturuyor.

— Nerede oturuyor? –demişti. Bir türlü hatırlayamıyordu.

Hemen o gün özel bir dedektif buldu ve dergilerde okuduklarını anlattı adama.

— Kırk mil yakınmış Los Angeles'e.

— Miss Oliver, kırk mil dediğiniz dünya kadar yer. Ama gene de ararız.

Dr. Rubinstein'a, Kubitchek'le New York' taki tedavisinden söz etti bir gün.

— Neden tedaviye devam etmedin?

— Los Angeles'e döndük. O da New York'ta kaldı. Hem bana *derin analiz* tedavisini uygulamak istedi. Beş altı yıl sürebileceğini söyledi. Benim de zamanım yok...

— Neden?

— O zaman ihtiyacım olduğunu hissetmemiş-tim. Dünya kadar işim de var. Beş altı yıl bağlanmak ne demek? Sen *analist* değil misin?

— Hayır. Ben psikiyatrım. Aynı zamanda psikoanaliz üzerine tez verdim.

— O ne demek?

— Freud'un önerilerini izleyerek hastanın çocukluğundan bu yana geçirdiği bunalımları inceleyip tedavi yöntemleri bulmak.

— O zaman ben nereden başlayacağım, çocukluğumdan mı?

— Hayır... –dedi doktor gülümseyerek–. Buraya her geldiğinde, o an için seni bunaltan, rahatsız eden şeylerden söz etmeni istiyorum.

— Beni şu anda rahatsız eden, son kocamın bana sepet havası çalmış olması. Üç kez geldim penaltı noktasına. Üçünde de dışarı attım topu. Uyuyamıyorum. Yıllardır gözüme uyku girmiyor. Çalışmak istemiyorum. Kameranın karşısına çıkınca hastalanıyorum birden. Korkudan dizlerim titriyor hep. Neden korktuğumu da bilmiyorum.

Belki de eli bıçaklı bir adamın gelip beni keseceğinden ürküyorum... Yeter mi bu kadar, şimdilik?

— Yeter. Ama sen konuşmaya devam et.

Ve kadın anlatmaya devam etti...

1956 yılı çok çabuk geçmişti. «*Tutsak*» bittikten sonra «*Aşk Çiçeği*» adlı bir senaryo yolladı Fortis ve hemen çekime başlanacağını söyledi. Wanda, Annie Patch ve Fox'a çalışmak istemediğini, hasta olduğunu anlattı. Her ikisi de çok sert davrandılar kadına.

— Çalışman gerek. Calvin'i unutman için gerek her şeyden önce. Eskisi gibi olabilmen için dertlerini unutmalısın ve var gücünle çalışmaya başlamalısın.

— Eskisi gibi olmak istemiyorum ki ben. Hem şimdi ne olduğumun farkında bile değilim. Eskisi dediğinizle şimdiki arasındaki fark ne?

— Sen doktora güven, yeter... –dedi Manny gülümseyerek.

— Sen harika bir yaratıksın Manny! İnsan deli olmalı, benim gibi bir karıyla uğraşabilmesi için.

Yerinden kalkıp menecerine koştu ve yanağından öptü. Annie oturduğu koltuktan kıpırdanıp öksürdü. Wanda, sekreterinin somurtmaya başladığını görünce onu da kollarıyle sararak öptü.

— Sizin gibi iyi arkadaşları olanın sırtı kolay kolay yere gelmez. Vasiyetimde size bırakacağım her şeyimi.

— Sen, biz zıbarıp gittikten sonra, mezarımıza çiçek koyacaksın ayol... –dedi Manny.

Wanda hiç bir şey söylemeden mutfağa gidip bir şişe şampanya alarak döndü.

Manny gittikten sonra Annie odasına çekildi. Wanda tek başına kalmıştı koca salonda. Yeni tuttuğu Meksikalı hizmetçi de mutfaktaydı. Birden kapı çalındı. Serena, elinde bir mektup olduğu halde geldi.

— Postacı *senora!*

Wanda, zarfı yırtıp daktiloyla yazılmış iki sayfayı okudu:

«Babanız Edward A. Smith, Lancester'de oturuyor. Müteahhitlik yapmakta. Adresi 54 El Camino Caddesi. Evli. Telefonu da LA 3104.»

Mektuba ek olarak 5000 dolarlık bir fatura da vardı.

Birden, Wanda'nın kalbi çarpmaya başladı. Boğazı kurumuştu heyecandan.

Telefonu kapıp titreyen parmaklarıyle numarayı çevirdi.

Kadın sesiydi telefona cevap veren:

— Buyrun?

— Mr. Smith evde mi?

— Hayır. Çalışıyor. Kimsiniz?

— Ne zaman gelir acaba?

— Geldiği zaman... Kim arıyor?

— Yemeğe gelir mi?

— Kimsin sen yahu? Ben *karısıyım!*

— Sonra ararım...

Telefonu kapadıktan sonra, «Nasıl olur da anamdan sonra başka biriyle evlenebilir?» diye düşündü bir an. Sonra birden aklına geldi. Hiç bir zaman evlenmemişti ki anasıyle babası.

Annie Patch odaya girdiğinde Wanda pencerenin yanına oturmuş, bir yandan dışarıyı seyrederken, bir yandan da içki içmekteydi.

Sekreterinin ayak seslerini duyunca başını kaldırıp baktı genç kadın.

— Annie, Annie! Babamı buldum.

Patch, salona bir göz attıktan sonra, «Nerede?» diye sordu.

— Burada değil şapşal. Lancester'de oturuyormuş. Arabaya atladım mı, bir saate kalmaz yanındayım.

— Konuştunuz mu?

— Hayır. Çalışıyormuş. Birazdan gene ararım.

Annie gözlerini arkadaşına dikerek yavaşça konuştu.

— Çok memnun oldum Wanda. Ama gene de çok şey bekleme...

— Ne demek istiyorsun?

— Hiç bir şey... Ama aradan otuz yıl geçti...

Wanda güldü.

— Ne fark eder? Eğer sen, otuz yıl önce kızını kaybetseydin de, biri telefonu açıp, «Baba,» —sana baba demez tabiî— Anne, ben senin kızınım» deseydi, sevinçten delirirdin.

Annie ses çıkarmadı. Baban seni bıraktı. Hem seni hem de zavallı anamı, nasıl diyebilirdi?

— Ona ben bakacağım artık. Altmış yaşında, hâlâ çalışıyor.

Sevincinden küçük bir çocuk gibi el çırpıyordu Wanda.

— Çok iyi olur hayatım... -dedi Annie.

Serena, yemeğin hazır olduğunu haber verince, Wanda:

— Bir dakika Annie. Ben peder beyi arayacağım... -diyerek numarayı çevirdi.

Bu kez telefona cevap veren erkek sesi olmuştu.

— Buyrun?

— Mr. Smith?

— Evet!

— Ben Emmaline.

— Kim?

— Eminaline Smith... Kı... Kızın...

— Yanlış numarayı aradın hanım!

— Hayır, hayır. Ben Wanda Oliver. Film yıldızı!

Cevap vermedi adam.

— Cora Smith'i hatırlamadın mı? Ben onun kızıyım. Senin de. Inglewood'da doğdum. Hatırladın mı?

— Yanlış numara çevirmiş olcaksın. Ben şimdiye dek hiç evlenmedim. Yani bundan önce...

— Hayır. Aradığım sensin. Beni tanımadın mı? Wanda Oliver?

— Evet. Senin filmlerini gördüm.

— O benim sahne adım. Sen Edward A. Smith değil misin?

— Söyledim ya!

— Ben Emmaline'ım. Cora Smith'i hatırlaman gerek. Stüdyolarda dekor, kostüm hazırlardı. Inglewood'da otururdunuz. Annem hasta... Şeyde kalıyor... Hastanede.

— Özür dilerim... –dedi adam sinirli bir sesle–. Ne Emmaline, ne de Cora Smith diye birini tanıyorum ben.

Telefon çat diye kapandı.

Wanda, telefonun kapandığını anlamadan hâlâ bağırıyordu almaca:

— Alo... Baba... Babacığım, ben Emmaline...

SAHNE 20

OCAK - MART 1957

Telefon konuşmasını izleyen gün «*Aşk Çiçeği*» nin setindeki halini gören yönetmen, Wanda'yı soyunma odasına gönderdi.

— Dinlen. Kendine gelir gelmez başlarız.

Kadının gözleri kıpkırmızıydı. Yüzü balon gibi şişmiş, avurtları çökmüştü.

Yönetmeń, gözleriyle Annie Patch'i aradı ve başıyle yanına çağırdı.

— Buna n'olmuş?

— Kötü bir gece geçirdi?

— Irzına mı geçtiler, yoksa o mu kabullendi?

— Özel bir iş... -dedi Annie tükürür gibi konuşarak.

Yönetmen Jed Brown, birkaç saniye ses çıkarmadan sekreter kadını süzdü.

— Öğleden sonra işbaşı yapacak biçime sok karıyı... -diyerek, sert adımlarla uzaklaştı.

Kendi soyunma odasına gidince filmin yapımcısını aradı.

— Bu karı, ayakta bile duramayacak kadar sarhoş. Eğer kısa zamanda toparlanıp işe başlamazsa ben istifamı basarım.

Bir süre, ses çıkarmadan, telin ucundaki sesi dinledi.

— Ben anlamam. Diğer yönetmenlere de benzemem. Yarına kadar toparlanmazsa ben çeker giderim. İş mi yok be?

Yapımcı, telefonu kapar kapamaz Annie Patch'i aradı:

— Kız hasta efendim... -dedi Annie ağlamaklı bir sesle.

— Sana para veriyoruz be. Sarhoş edesin diye mi ücret alıyorsun?

— Sarhoş değil... -diye bağırarak telefonu kapadı sekreter.

Wanda konuşulanları duyacak halde değildi. Şu anda sarhoşluğu geçmişti. Ama bütün gece durmadan viski dikmişti kafasına. Saat üçe doğru Annie onu banyoya sokmuş, sıcak duş yaptırdıktan sonra buz gibi suya yatırmıştı. Kahveler içirmiş, sabaha dek yatıştırıcı ilâçlar aldırmıştı kadına.

— Baba... Babacığım! -diye sayıklayan Wanda ancak saat sekizde kendine gelebilmişti.

Soyunma odasında uzatıldığı kanepeden yavaşça doğruldu Wanda. Tam o sırada kapı çalındı ve içeri Nick Fortis girdi. Birkaç dakika Wanda'yı süzdükten sonra;

— N'oluyor buna? -diye Annie'ye sordu.

— Görmüyor musun? Hasta zavallıcık.

— Hastaysa doktor çağırın.

O hafta üç, onu izleyen haftalarda da ancak ikişer gün işbaşı yapabildi Wanda. Bu arada art arda toplantılar yapılıyordu. Fortis, yönetmen Brown, doktor Russel ve Rubinstein genç kadının

durumunu konuştular. Sonunda Rubinstein'la Russel evine gittiler Wanda'nın.

Kadın sırt üstü, kıpırdamadan yatıyordu.

— Wanda! Duyuyor musun beni? Hastaneye götürelim mi?

— Hayır.

— Ne yapalım istiyorsun?

— Hiç bir şey.

— Wanda yataktan kalk... Kalk diyorum sana.

— Kalkamam. Bacaklarımda güç yok.

— Sana yardım ederiz.

— Gidin başımdan...

Doktorlar kapıyı yavaşça açıp dışarı çıktılar.

Dahiliyeci Russell şaşırmıştı kadının durumunu görünce. Haftalar önce baştan aşağı muayene ettiği bu kadın değildi sanki. Wanda'nın, yatakta yatan bu zavallı kadının, bembeyazdı yüzü. Günlerdir yemek yemediğini söylemişti Annie Patch. Bacaklarını tıraş etmemiş, ne el ne de ayak tırnaklarını kesmişti. İnsan artığına dönmüştü, Wanda Oliver.

Patch'le konuşmaları da hayli ilginçti doktorun.

— Ana rahmindeymiş gibi uyur Wanda. Dizlerini çenesinin altına çekerek. Kimi zaman ninniler söyler kendi kendine. «Mum geliyor yatağını aydınlatmaya. / Adam geliyor keserle başını vurmaya,» diye de, garip bir şiir söyler durmadan.

Wanda evden dışarı çıkmıyordu artık. Üzerinde eski püsküllü bir sabahlık, ayağında ponponlu terlikleri, dolaşıp duruyordu evin içinde. Çaykovski'nin «*Pathetique*»ini çalıyordu durmadan. Müziğin

hüzünlü havasına dayanamayan Annie Patch, «Biraz da caz çalsana!» diye bağırdı.

Gazeteciler sürekli olarak evi arıyorlardı. Annie telefonu açıp, ajanslara Wanda'nın hasta olduğunu söylemekle yetindi.

— Neden siroz falan olduğumu söylemedin Annie? Herkes biliyor ne kadar içtiğimi. Esrarkeş de diyebilirdin?

— Deli misin sen?

— Hah işte, üstüne bastın. Sakın kaldırma ayağını.

— Sen deli olabilirsin ama ben daha oynatmadım. Mesleğini...

— Hangi *mesleğini?*

— Midemi bulandırıyorsun Wanda. Dr. Russell bile söyledi sana hasta olmadığını.

— Dr. Russell'a başlatma şimdi.

— Dr. Russell istese hemen başlarsın değil mi? Alman ayısı telefon etse, uçağa atar da kendini, yanına koşarsın herifin.

Wanda birden elini salladı ve tokadı sekreterin yüzünde patladı.

— Defol... Defol diyorum sana! Sen asalaksın, asalak... Ağzını burnunu paralamadan defolup gidecek misin sen?

Kadın zorla kapıya kadar iterek dışarı attı. Yıldırım hızıyle merdivenlerden çıktı ve giysilerini yatak odasının penceresinden, ağzı bir karış açık yukarı bakan zavallı kadının kafasına fırlattı.

Son bavulu da attıktan sonra banyoya girip kitledi kapıyı. Annie Patch'e gidip özür dilemekten korkuyordu.

— Kusura bakma Annie. Ben deliyim... –diye mırıldanarak kendi kendine saatlerce ağladı banyoda.

Korkudan ne yapacağını bilmiyordu. Kalbi çarpıyordu durmadan. Barsakları da bozulmuştu. Dr. Rubinstein'la Dr. Russell telefon ettiler. İkisiyle de fazla bir şey konuşmadan telefonu kapadı.

Bodruma gidip iki şişe viski aldı. Odasına kapanıp iç telefonla Serena'ya izin verdi. Tek başına kalmak istiyordu. Tüm gecesini içmek, ağlamak ve «*Pathetique*»i dinlemekle geçirdi. Sabaha karşı sızmıştı. Ertesi gece Serena, patronunun ısrarlarına karşın gitmedi. Wanda iki şişe içkiyle kapanmıştı odasına.

Gece yarısı Buck aradı.

— Üzülme bebeğim. Stüdyonun canı cehenneme.

— Se... Seni seviyorum.

— Anlamadım!

— Chi... Chicago'dan aradığın için çok teşekkür ederim.

— Minneapolis.

— Minne... İşte ordan...

— Sarhoş musun? İstersen uçağa atlayıp hemen geleyim?

— Sarhoş... –diyerek telefonu kapadı Wanda.

Kapar kapamaz da pişman oldu. Minneapolis'de ne kadar otel varsa arattı santrala. Bir buçuk saat sonra ancak Buck Wichnewski'nin oteli bulunabildi. Ne varki Buck cevap vermiyordu.

— Önemli değil. İyi geceley... Yani gece diyecek... Telefon elinden düştü.

Yere düşen telefonu zorlukla alıp yerine koy-

du. Gözlerini tavana dikti. Tavanda çatlak vardı. Çok komik bulmuştu bunu. «Son derece pahalı bir evin tavanında çatlak ne arıyor?» diye düşündü. «Pahalı evlerin pahalı tavanları olur. Çatlak, çok biçimli bir çatlak. Bir süre bakınca değişiveriyor. Yosun gibi. Hayır, hayır. Ot. Gene değişti. Dağlara benziyor. Dağ evine. Bulut oldu birden...»

Tavandan gözlerini ayırmayarak bağırdı, «Yalnızım, çok yalnız! Kimse aramıyor, beni!» diye geçti aklından. Buck, Calvin, Tom, Phil... Neredeler bunlar? Çal telefon, çal... Zııııırrrrrr.

Saat iki olmuştu. Wanda yavaşça elini uzatıp telefonu aldı ve numarayı çevirdi. Uykulu kadın sesi kimi aradığını sordu.

— Babam orada mı?

— Kim arıyor?

— Emmy. Emma Smith. Babamı istiyorum. Veysene babamı. Noluy vey...

Kısa bir sessizlikten sonra:

— Beni dinle karı. Rahatsız etme. Polise telefon ederim yoksa. Sen delisin galiba...

Kadın telefonu kapadıktan sonra Wanda tellerden gelen rüzgâr sesini dinledi. San Fernando Vadisinden geçip Lancaster'deki babasına kadar ulaşan rüzgârın tatlı sesi... Hüzün dolu, yalnızlık dolu bir sesti bu ve kadın telefonu kapadıktan sonra taklit etti rüzgârın mırıltısını Wanda.

Komodinin çekmecesini açtı. On tane Nembutal duruyordu içinde. Bir dikişte hepsini yuttu. Tekrar telefona uzanıp bu kez de New York'u aradı. Uzun süre çaldıktan sonra telin öbür ucu cevap verdi.

— Mr. Bernard'ın evi.

— Calvin! -diye bağırdı boğuk boğuk. Öbür uçtaki ses durmamıştı. Wanda ses çıkarmadan dinledi:

— ülkede yoktur. Mayıs ayının sonunda gelecek. Bu bir plaktır...

Wanda sesini çıkarmadan gene dinledi plağı. Ve telefonu büyük bir hışımla çarptı.

— Bu bir plaktır. Bu bir plaktır. Bu bir plaktır! -diye, kendi kendine tekrarlamaya başladı.

«Benim sesim hiç bir zaman iyi kayıt yapmadı... En az benim kadar zayıf... Sesim de zayıf, ben de mayıf... Ben zayıf değilim! Mayıfım! At gibi güçlü bir mayıf!»

Birden şarkı sesleri duydu. Hemen tanıdı sesi. Mrs. Dunleavy'di bu. Yetimhanedeki, iyi yürekli kadıncağız. Tamam... «*Brahms'ın Ninnisi*»... «Aaaa ne kadar güzel... Mum geliyor yatağımı aydınlatmaya./Adam geliyor keserle başımı vurmaya...»

«Norman Nutmeg'e telefon etsem,» diye düşündü. Sıfır bir, «Öyle bir numara yoktur» dedikten sonra, Seattle'deki Bob Benning'in numarasını istedi şehirlerarasından.

— Kim dediniz?

— Bob Benning!

— Babanın «B» si mi?

— Senin babanın «B»si! Benim babam yok.

— Eveeet. Seattle rehberinde altı tane Robert Benning var. Hangisini istersiniz?

— Altısını da ara.

— Hepsini mi?

— Hepsini. Alt yanı para değil mi? *Miss Pa-*

raşüt Güzeli 1945 dersiniz telefonu açanlara. Plak değilse tabiî...

Şiltenin altını eliyle araştırdı. Tamam. Bulmuştu ilâç şişesini. Uyku haplarını bu şişenin içinde saklıyordu. Köşedeki eczacı herif veriyordu onları. Yirmi beş tane vardı tam. Kırmızı haplar, güzel Nembutalcıklar...

Hepsini birden ağzına atıp viskiyle yuttu. Telefona sarıldı son hap da boğazından geçip midesini bulduktan sonra.

— Dr. Rubinstein, buyrun?

— Ölüyorum... -dedi Wanda.

— Saçmalıyorsun.

— Öyle hissediyorum... -diye hıçkırdı.

— İçki mi içtin gene?

— Neden içmeyecekmişim?

— Dr. Russell'la ben söyledik diye.

— Dr. Russell'a da, sana da! -diyerek güldü Wanda. Gözlerinin önüne Annie'nin hayali geldi bir an.

— Wanda kahve iç hemen. Kendine gelince de arabaya atlayıp dolaş biraz. Plaja kadar uzanıver.

— Neden, denizi görmek için mi?

— Temiz hava almak için...

— Bahriyeye girip denizi görebilirim. Tom öyle yapmıştı.

— Sen dediğimi yapar mısın lütfen?

— Bilmem!

— Lütfen söylediklerimi yap. Daha iyi hissedeceksin kendini. Eve dönmeden uykun bile gelebilir.

— Doktor, şmoktor. Beni iyi dinle. Sen bir apsalsın. Aspalsın. Aptalsın yani...

— Sen ne dersen öyle olsun.

— Sahi mi? Apsal olmak iyi mi sence?

— Beni aptal olarak değerlendiriyorsan söyleyecek hiç bir şeyim yok. Saat iki oldu. Uyuyamazsan arabana atlayıp plaja git. Hava al.

— Peki Şmoktor. Yaparım bu dediğini.

Ağlamaya başladı gene.

— Seni çok seviyorum doktorof. Bana çok iyi davranıyorsun. Seviyorum seni. Hem de çok. Şu boktan dünyada senden çok, hiç kimseyi sevmiyorum.

— Teşekkür ederim. Telefonu kapatıyorum Wanda.

— Kapa doktorum benim, kapa. İyi uyu. Güzellik uykusuna ihtiyacın var.

Oda dönmeye başladı. Ağır ağır, atlı karınca gibi dönüyordu. Yatağın yanındaki viski şişesine uzandı. Bulamadı. Yataktan yarı beline kadar sarkıp gözleriyle aradı çevresini. Komodinin dibinde yana yatık duruyordu şişe. Şişeyi boynundan yakalayıp kaldırdı.

Şişenin içinde dev vardı. «Hiç bir kuşkun olmasın kızım. Bu şişe tılsımlı.» Şişeyi gözüne dayadı. Göremiyordu devi, ama biliyordu içinde olduğunu. Gözünden ayırıp dudaklarına yaklaştırdı ve devle konuşmaya başladı:

— Dev, ben var ya, ben. İşte o ben, ünlü ve zengin olmak istiyor. Film yıldızı olucam... Ben Film Yıldızı olmak istiyorum dev. Birisinin de beni sevmesini istiyorum. Beni sevsinler. Çünkü benim sevenim olmadı... Bu bir şarkı adı dev. Benim sevenim olmadı... Tra la la la... Dev, senden başka kimsem yok. Kimse beni düşünmüyor. Şimdi uyuyacağım.

Uyandığımda ünlü ve de zengin olmak istiyorum. Yıldız da olucam. N'olursun dev, beni yıldız yap! Ne kadar erkek varsa bana âşık olucak. Di mi dev? Ha dev? Yaşa be dev. Herkes beni yatağına yatıracak. Üstümü örtüp ninni söyleyecek. «*Gutte Nacht Gutte Nacht*» diye başlayan Mozart'ın ninnisi var ya! Var, var... İşte onu söyleyecek...ler.

«Tutun bir yere Wanda... –Ağzını açıp kapadı. Kendi sesini duymuyordu–. Bugün doğum günüm... –diye düşündü–. Kimse sana tutunmuyor. Hiç olmazsa sen sana tutun.»

— İyi doğum günleri bana... Bana iyi doğum günleri. Şeker Emmy'nin doğum günü kutlu olsun!

Tekrar telefona saldırdı. Büyük bir çaba harcayarak sıfır biri çevirdi zangır zangır titreyen parmaklarıyle.

— Santral mı? Santral, bugün benim doğum günüm.

— Nereyi aradınız?

— Dedim ki, bugün benim doğum gün... üm... üm... üm!

Kısa bir sessizlikten sonra konuştu memure:

— Doğum gününüz kutlu olsun efendim. Bir yeri mi arayacaktınız?

— Aradım, aradım. Ama kimseyi bulamadım.

— İsterseniz bir de biz arayalım?

— Kimse yok evde. Cevap vermiyor. Benimle konuşsana.

— Anlamadım efendim?

— Benimle konuş. N'olursun!

— İsterseniz müdürü bağlayayım. Benim sizinle konuşmam imkânsız.

— Bu gün şey... Benim doğum günüm. Çok yalnızım. Ölüyorum da galiba.

— Kapatıyorum...

«Allah belânı versin! –diye düşündü Wanda–. Müdürün de, senin de santralcı karı! Kimin belâsını versin? Benim mi? Yoooo. Vermesin, vermesin!»

Telefon çaldı. Zorlukla doğrulup almacı kaldırdı Wanda.

— Bob Benning'i arayan siz misiniz?

— Evet. Hepsini arayın. Altı yüz tane varmış. Yoksa altmış mı?

— Altı tane efendim. Üçü cevap vermiyor Miss Oliver. Üçü de, Miss Oliver diye birini tanımadıklarını söylediler.

Wanda telefonu yerine koyup sırt üstü uzandı. Gözlerini tavana dikti. Çatlak, bir yılan gibi kıvranıyordu. «Yılan bu! –diye düşündü–. Yosun falan değil. Yılan!» Gözkapakları ağırlaşmıştı. Ama açık tutması gerektiğini biliyordu. Çünkü bugün doğum günüydü. Doğum gününde herkes mutlu olur. Mutlu ve güleç yüzlü. Ve de sırıtkan. Ve de eğilerek, selâm vererek konuklarını karşılayan. «Teşekkür ederim Edna Ana. Sue Teyze, sana da teşekkür. Mabel Ana sen sağol. Mr. Walters! Aaah Mr. Walters, ahhh! Sana da teşekkür ederim. Bob Benning sağol. Mr. Treadwell, Mrs. Dunleavy, *Gutte Nacht*. Helmut, eyvallah Helmut. Emmaline Smith teşekkür ederim. Beni iyi bir kız yap Tanrım. Allah Baba; anneme, babama, iyi bak. Onları koru. Bana da iyi bak! Ben kimim? Wanda Oliver'ım. Koskocaman, seksî Wanda. Atom Bombası, Hidrojen Bombası Wanda. Ve de Seks Bombası. Sarışın Bom-

ba. Sen, Nisan 1 şakasısın. 1 Nisanda doğdun ve 1 Nisanda da öl.....»

On beş dakika sonra Dr. Rubinstein, içindeki kuşkudan kurtulabilmek için Wanda'yı aradı. Beş altı kez çaldıktan sonra Serena cevap verdi.

— Rahatsız ettiğim için özür dilerim!

— Ben yok anlamak İngilizce...

— Miss Oliver'ı istiyorum. Ben doktoruyum.

— Bekle.

Uzun bir beklemeden sonra Serena telefona geldi tekrar.

— Senora uyuyor. Işığı kapattı ben.

— İyi... –dedi doktor–. Sabaha daha iyi hisseder kendini...

SON

Milyonların
ilk sevgilisi
bir dizi büyük
aşk macerasının
güzel ve
bahtsız kahramanı
Marilyn Monroe'nun hayatını
bütün çıplaklığıyle dile getiren roman...

BİLGİ BASIMEVİ - ANKARA, 1972

15 LİRA